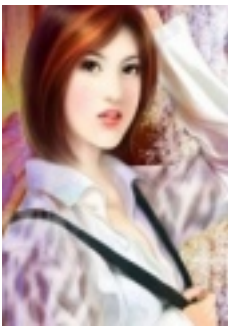

Phục Bất Tiểu Miêu Ly

Contents

Phục Bất Tiểu Miêu Ly	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	37
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	47
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	54
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	60
21. Chương 21: Hồi Kết	63

Phục Bất Tiểu Miêu Ly

Giới thiệu

Nàng là cơn sốt của cơn sốt đầu đầu phát tiết của ngành cục công an Đài Bắc... tên gọi...Tiểu Miêu L

1. Chương 1

...Bịch...bịch...bịch...rầm...rầm...

_Bắt lấy!!!! Nhanh lên

_Tấn ra!!! Bao vây bắt cho bằng được!!!

Trong màn đen, một gia trang to lớn vẫn còn rộn rịp với hàng trăm tiếng bước chân dồn dập như đang truy đuổi cái gì đó hay ai đó. Đèn trong trang gia được giăng kết sáng tỏa như ban ngày kèm theo tiếng hét thất kinh thiên địa

_Haaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Từ trên mái nhà, một nhân ảnh đen tuyền, quần áo khoác trên người bó sát thân lộ rõ từng đường cong tuyệt mỹ, ánh mắt sắc sảo trong đen sáng lấp lánh tà tà ảo ảo như thể có thể hút hết hồn phách của vạn vật mà nó quét qua...Mái tóc dài cột cao đỉnh đầu dài tận eo vô lự tung thả trong gió tăng thêm thập phần vẻ mị hoặc của nàng dưới ánh trăng... Nhân ảnh cất một tiếng hỉ cười vang trong trẻo tà mị quyến rũ... Nghênh ngang dùng nhân quang nhân hạ nhìn hàng trăm nhân mạng đang ráo riết vây bủa hồng bắt được nàng... Cánh môi mỏng đỏ thắm như cánh hoa hồng ngạo mạn nhếch lên thích thú...

_Để xem các người làm sao bắt được ta...haaaaaaaaaaaaaa – Nàng cất một giọng nói ngọt ngào nhẹ tựa gió thu thổi qua tai người nông nghênh thách thức.

_Tiểu Miêu Ly đừng toan tính chạy, mau mau đưa tay chịu trời – Một viên sĩ quan từ phía dưới chỉ tay đồng dặc ra lệnh.

_Ta hiện tại không thể ở lại cùng các người chơi đùa thêm, đành tái kiến các người dịp khác – Nàng nhún mày bày tỏ luyện tiếc hộ.

_Người không thoát được đâu, mau để lại bảo vật, ngoan ngoãn phục hàng – Viên sĩ quan tức độ thổ huyết tăng thêm vài phần hừng hực mà rống.

_Ta thật mong xem người làm thế nào a... cáo biệt...hẹn ngày tái ngộ – Nàng đưa tay bái biệt.

Trong nháy mắt, nhân ảnh yêu kiều ko biết hướng đi đằng nào tan biến như chưa từng xuất hiện, khoảnh khắc chỉ còn trăng thanh gió mát yên ắng lạ thường...

_Viên sĩ quan, xin hỏi bắt được ả không? Còn bảo vật “Kim lụa” đã lấy lại được chưa?- Một thân lão nhân béo ục như bà con họ Trư Giới chạy lạch bạch đến viên sĩ quan thở hồng hộc, mặt mày kinh hãi hỏi.

Viên sĩ quan lúng túng như gà mắc tóc... trầm giọng xấu hổ nói:

_Trần lão, thực xin lỗi, cô ta thoát rồi

_Vậy còn bảo vật “Kim lụa”? Nó đâu? – Trần lão trợn mắt nhìn viên sĩ quan thất kinh thét lớn.

_Là...là...

_Là cái gì?

_Là bị nữ nhân kia mang đi cùng rồi

Cái gì? -Trần lão lão đảo, miệng sùi bọt, thả rơi trăm cân thịt trên người vật xuống đất ngất tức tức...

_Kìa, Trần lão...Trần lão...người đâu...mau cấp cứu – Người giúp việc xung quanh thấy chủ nhân ngã nhào vội kinh hô lớn tiếng cầu cứu.

...

Viên sĩ quan lắc đầu khổ sở rời đi khỏi hiện trường đang bát nháo...

_Sĩ quan Tấn Quân, ngài tính thế nào?- một viên thân cận của hắn cất bước theo sau dò hỏi.

_Đành đợi sự xuất hiện tiếp theo của ả thôi... Thật lợi hại, sao ả có thể biến mất trước mắt mọi người như không khí như vậy được chứ... Chúng ta đã bao phen vây bắt nhưng cũng chưa từng động được đến một sợi tơ của ả... Thật không hổ danh siêu cấp thần trộm... Tiểu Ly Miêu – Tấn Quân chau thanh mày rậm thành một đường thẳng lăm lăm thán phục...

...

Gần nơi hiện trường đang bát nháo, một thân ảnh đen lướt phong, phóng đi trên mái ngói rời đi, thân thủ nhanh nhẹn như một tiểu miêu, khỏe môi đào mang theo sự kinh hãi chiến thắng không ngừng cong lên.

Tại một tòa nhà cao lớn, bên ngoài nhìn vào là một công ty nhỏ chuyên về buôn bán hàng gia dụng không có gì đặc biệt nhưng thực chất, bên trong nơi cao nhất tòa nhà là nơi cư ngụ của một tổ chức ngầm chuyên về “trộm thuê”. Không giống với hạng trộm cướp đầu đường xó chợ, tổ chức này thuộc dạng siêu cấp, trộm những thứ được yêu cầu từ những người có quyền, có máu mặt trong thế giới thương mại cũng như giới ngầm... Chỉ cần thuận giá thì thỏa thuận...Nơi đây chứa đựng đầy đủ các tân thiết bị tiên tiến hàng đầu thế giới... Thực hiện phi vụ đứng đầu đang là cơn sốt đầu đầu phát tiết của ngành cục công an Đài Bắc hiện nay chính là... Tiểu Miêu Ly...thường gọi Hắc Miêu nữ...

....

Tiểu Miêu Ly- Tên thật là Vũ Thu Ly ... Nhân vật chủ chốt trong hội... chuyên gia đột kích thực thi nhiệm vụ... Đội lột người mẫu tự do để hoạt động xã hội bên ngoài... Dù chỉ số IQ kém nhất hội nhưng so với người thường thì cũng được xem là siêu cấp nga 151/200

....

Một cô gái dáng người yêu kiều, từng đường cong cơ thể lộ ra trong chiếc áo bó sát người cùng chiếc quần bò và boots đen từng bước uyển chuyển bước vào trong trước bao con mắt thèm thuồng của các nam nhân mà cô lướt qua... ấn thanh máy lên tầng cao nhất... Dùng độ phân giải con người cùng vân tay và giọng nói để xâm nhập vào căn cứ bí mật... Cô thả người lên chiếc ghế sofa pha đen bọc da nỉ kali cao cấp siêu êm ái...

_Đã về?

_Uy, vừa tới

Từ phía góc phòng, một thân ảnh khác xinh đẹp không kém, khuôn mặt với ngũ quan tinh thông, nhất là đôi mắt sáng như tinh tú lấp lánh trong đêm, đôi môi mọng đỏ say lòng người tựa hồ chỉ cần nhovn lên có thể đem hết đàn ông trên thế giới cấp đến bệnh viện trụ tim, thông thả hướng người đẹp trên ghế sofa cười rạng rỡ nói...

_Đã giao dịch?

_Đã hoàn – Nàng một nhọc lười biếng trả lời.

_Thật vất vả cho người Ly Miêu.

_Người cũng vậy Rain...à không...Mỹ Dung – Nàng híp đôi mắt phượng, hai hàng mi dài cong vút đen rậm như hai cánh bướm dán vào nhau hờ hững – Hiện tại còn phi vụ nào không? – Nàng nhếch miệng hỏi, mi mắt vẫn lười biếng không mở ra nhìn người đối diện.

....

Nhân vật đầu tiên trong tổ chức có vai trò không nhỏ chính là Mai Mỹ Dung – biệt hiệu: Rain... Chuyên gia về kĩ thuật vi tính siêu cấp của hội, nếu không muốn nói về chỉ số IQ 196/200 của nàng. Là người nhận giao dịch với khách hàng...Hiện tại sống dưới thân phận là một nữ thư kí tại một công ty chuyên ngành tin học.

...

_Hiện tại thì không... Nhưng có một công việc ngoài giờ dành cho người.

_Công việc ngoài giờ, trước giờ chưa từng nghe, người biết ta ko thích phí thời gian cho công ích từ thiện mà – Nàng nhúu mày, cuối cùng hai tâm mi cũng chịu hé ra đôi mắt sáng tinh anh, sắc sảo như miêu miêu.

_Ta nghĩ người hảo đồng ý, lợi tức khiến người hài lòng – Mỹ Dung cong thanh môi ý cười liếc đôi mắt phượng chớp chớp quan sát biểu tình người đối diện.

_Là cái gì – Nàng mấp máy môi lộ vẻ ko hài lòng trước thái độ úp mở của Mỹ Dung.

_Ngọc Bảo Sứ

Ba tiếng “Ngọc Bảo Sứ” vang lên như xé đôi thính giác của nàng...

_Đó ko phải là bảo vật mà lão phụ thân đương thời lúc còn sống quý nhất sao? – Mỹ Dung quan sát biểu cảm thay đổi trên gương mặt kiều mỹ hài lòng với thông tin mình thu thập được, không uống công bao phen mệt nhọc.

_Đã tìm được tung tích? – Nàng nhú mày nghiêm mặt xác thực lại sự việc.

_Ân

_Hiện tại đang ở đâu?

_Hiện tại đang nằm trong Vương gia trang – Mỹ Dung cong khóe miệng nói.

_Vương gia trang? Là cái gì, chưa từng nghe qua? – Nàng lại nhú thanh mày liễu chớp mắt nghi hoặc nhìn Mỹ Dung.

_Vương gia trang là nơi ngụ của Vương Tử Phong, cũng là chủ nhân viên trang đó – Từ phía sau một giọng nói mật ngọt, yêu kiều cất lên, tiến đến thêm một mỹ nhân chấn động lòng người, mái tóc tự do tự tại buông dài chấm móng, thân hình đầy đặn từng đường cong duyên dáng trong chiếc đầm ngắn bó sát... mắt tình mày liễu môi hồng nhu thuận quyến rũ bức người...

_Sunny? – Nàng trầm giọng nêu tên kẻ đột ngột xuất hiện kia.

_Tỷ tỷ, đã về nhà thì gọi tên ta – Nàng nũng nịu chạy đến ngồi kế Thu Ly nhả khuôn mặt xinh đẹp phản bát.

...

Nhân vật chủ đạo thứ hai của tổ chức – Lâm Vân Nhi- Biệt hiệu : Sunny... Chuyên gia về lĩnh vực hóa trang bậc thầy... Hiện sống trong vỏ bọc là chuyên viên trang điểm có tiếng trong làng giải trí.

...

_Người thật lắm chuyện... vào vấn đề chính đi, tên Vương Tử Phong mà người nói, là cái gì? – Nàng lộ vẻ mặt bình tĩnh hẳn.

_Tỷ tỷ, hình ảnh tỷ in đầy trên mặt báo, phải hay không người có thể lưu ý một chút về kẻ thường xuyên lộ mặt không kém người trên báo tờ chứ – Vân Nhi chau mày liễu nhìn nàng, thật ko thể chịu nổi.

_Có sao... mà có thì người nghĩ ta rảnh rỗi lắm mà hảo hảo ôm một báo tờ lá cải chuyên chú xem mặt ai được cấp trên đó – Nàng nhú mày thanh thanh gật gù phản bát.

_Nha, nói gì thì hẳn cũng là siêu cấp đẹp trai đó, vừa soái lại vừa suât, hiện nay chỉ cần nhắc đến tên hẳn thì tiểu hài nhi 3 tuổi cũng biết, cả cái Đài Bắc này chắc cũng chỉ mỗi người còn sót lại không biết đến hẳn a – Vân Nhi vẫn không hài lòng lên tiếng phản bát cái biện hộ của tỷ nàng.

_Nói đến cùng hẳn là người phương nào? – Nàng không thèm tiếp tục cãi lý thêm phí thời gian nên đánh sang vấn đề chính.

_Thu Ly tỷ, vừa tới à?

_Miêu Ly tỷ tỷ

Vừa vặn từ cửa phòng mở ra vang lên hai giọng nữ nhân khác hồ hởi gọi to. Một dáng nữ thướt tha yêu kiều trong chiếc váy đầm trắng, phong thái thực nữ tiểu thư danh giá, mái tóc dài búi non nửa đầu dịu dàng, gương mặt tròn trắng nõn, mắt ngài điểm lệ, miệng cánh đào e lệ, thập phần là mỹ nhân kiều sa đài các.

Bên cạnh nàng là một nữ nhân phong thái khác hẳn ba người trước, khuôn mặt baby với đôi mắt to long lanh như hồ nước đầy sóng, hai má điểm lúm đồng tiền đáng yêu, môi nhỏ đỏ như son, mái tóc nâu vàng uốn lộn cột lên cao tăng vọt phần năng động tràn đầy sức sống...

_Ngọc Anh, Phi Uyên... Đúng lúc lắm, đến đây có việc cần nhờ đến các người.

....

Hai nhân vật đóng vai trò quan trọng chủ chốt ko kém trong tổ chức – Tuyên Ngọc Anh – Biệt hiệu: Na – Cao thủ lĩnh vực thông tin, cập nhật tình báo cấp kỳ chỉ có thể dùng hai từ siêu cấp... Bên ngoài xã hội là một phóng viên cho đài truyền hình lớn của cả nước.

Người thứ hai với vẻ ngoài xinh xắn, tính tình không khác gì tiểu hài tử chính là Liêu Phi Uyên – biệt hiệu: Boo – Bề ngoài có thể vô tư nhưng lại là một nhà thiết kế bậc thầy, trang phục hoạt động phi vụ của Thu Ly là do một tay nàng thiết kế, loại trang phục này dễ dàng hoạt động, chống đạn tốt lại nhẹ gọn cấp kỳ có thể thích ứng với mọi hoạt cảnh, chỉ e ngay cả y phục Spy hàng đầu thế giới cũng chưa chắc sánh được... Là một nhà thiết kế thời trang trong làng giải trí ngoài xã hội.

...

_Ngọc Anh, người cho ta thông tin về tên Vương Tử Phong – Nàng nhanh chóng vào đề.

_Oa, Miêu Ly tử, chuyện lạ nga, sao hôm nay lại hảo quan tâm đến nam nhân vậy? – Ngọc Anh phiếm môi cong lên ngập ý cười.

_Bớt có đùa nữa, ta là đang có chuyện quan trọng, mau cấp ta thông tin – Thu Ly nhú mào, giận dỗi ra mặt.

Ngọc Anh kéo ra một chiếc laptop to bằng quyển sách, cấp lên mắt ngọc một gọng kính bạc hai đầu nam vàng càng làm khuôn mặt nàng thêm thanh tú... Máy tính chạy lên một dọc những chữ đến hoa mắt, nàng nâng gọng kính, mắt thẳng trầm nghiêm nghị...

_Vương Tử Phong, 29 tuổi, là chủ tịch tập đoàn Đồng Vương thị, dựng nghiệp từ khi 22 tuổi, trong vòng 7 năm đã đưa tên tuổi Đồng Vương Thị không những cấp lên hàng nhất nhì cả nước mà còn vang ra nước ngoài. Tập đoàn ban đầu chuyên kinh doanh khai thác đá quý, sau 3 năm phát triển đã lấn sang lĩnh vực khai thác dầu mỏ, từ đó như điều gặp gió tiến tận mây xanh... Hắn trông rất thuận mắt a... Miêu tử, người xem – Ngọc Anh đưa nàng 1 tấm hình nam nhân tuấn ngũ xuất chúng, gương mặt chữ điền, cằm nhọn môi cong nhếch lên đầy quyền rũ thật khiến người khác nhìn vào sinh ác, muốn mãnh liệt hôn lên, chiếc mũi thẳng cao cao tự tại, đôi nhãn quang chứa đầy mị lực khiến con mồi lọt vào cam đoan không thể thoát ra được.

_Oa!!! Thật là mỹ nam – cả bọn Vân Nhi, Mỹ Dung, Phi Uyên òa lên một tiếng cảm thán trầm trồ, mắt mê dại nhìn hắn.

_Bọn người nhìn đủ chưa, ta là còn có việc quan trọng a – Nàng thẳng tay đánh gãy tâm tình đang tốt của cả bọn.

_Miêu tử, người thật lạnh a – Vân Nhi cong vành môi nhỏ oán trách nàng.

_Thật là soái ca ngar, người như thế tìm đâu cho thấy chứ – Phi Uyên hí họa thêm.

_Chắc được bọn nữ nhân sủng như thần rồi, trông có vẻ ngạo mạn – Mỹ Dung khoanh tay trước ngực tựa người vào ghế liếc mắt thẩm định.

_Người chuẩn, hắn là thay bồ như thay y phục, nhưng vẫn chưa kết hôn, từng có lời đồn hắn là gay nữa a, họ khác nhau hắn thay bồ chỉ để che mắt thiên hạ – Ngọc Anh lướt qua tài liệu góp vui.

_Thật hay giả vậy? Vừa soái vừa suất lại tiền nhiều đến có thể chôn chết người mà lại là gay, thật sock a – Vân Nhi tròn mắt chớp chớp kính hô.

...Rầm...

_Bọn các người.... Là ta đã nói có việc quan trọng cần các người hỗ trợ, vậy mà hiện tại vì một tên cầu nam nhân mà vứt xó ta – Nàng đập bàn một chưởng mạnh bạo, thét lớn nộ tức phun trào khiến cả bọn cúi đầu hối lỗi không dám phát một tiếng động nhỏ.

_Vì cái gì mà Miêu tỷ nóng giận thế?

Lại một tiếng cửa mở, xuất hiện một thiếu nữ giai nhân, thân hình bốc lửa không ngại ngần bày ra những đường cong gợi cảm, duyên dáng ẩn ẩn hiện hiện trong bộ đồ da bó sát đen bóng cùng boots đen cao chùng gối, mái tóc hung đỏ dài ngang lưng kiểu hình đuôi cá cực cá tính nổi bật làn da tuyết, đôi mắt sắc sảo như chim phụng, cánh môi cong lên một đường bán nguyệt mê hồn... Nàng uyển chuyển khua gót giày trên nền gạch lạnh hướng ghế sofa cả bọn đang tụ tập vắt chân ngồi chiêm chệch...

...

Nhân vật cuối cùng trong hội – Tương Mẫn Thanh – Biệt hiệu: Sinz, biệt tài chế tạo thiết bị điện tử dùng cho các phi vụ, có thể nói, các công cụ do nàng chế tạo, điệp vũ 008 còn thua xa. Đều là có chỉ số IQ không thua kém Mỹ Dung 196/200, các nàng có thể xem là đối thủ của nhau trong ngành điện tử... Hiện tại làm kỹ sư trong ngành thiết bị điện tử lớn nhất cả nước.

...

_Đã đến đủ?

_Ân

_Ta cần các người hỗ trợ việc lần này.

_Phi vụ mới sao? Sao không nghe Mỹ Dung nói gì? – Mẫn Thanh nheo ngài liễu khúc mắt

_Là việc làm thêm – Mỹ Dung héch môi hồng cười cợt đáp.

_Làm thêm? Ta chưa từng nghe – Vân Nhi chớp chớp mắt ngọc sững sốt.

_Là phi vụ siêu cấp đặc biệt – Mỹ Dung vẫn giữ nguyên nụ cười tràn ngập phấn khích.

_Là cái gì? Lợi tức cao lắm a? – Mẫn Thanh nhãn quang lóe lên thích thú.

_Ân, là vô giá – Mỹ Dung tỏ vẻ huyền bí.

_Mỹ Dung, người có gì thì mau nó, ta thật tò mò chết được – Phi Uyên nũng nịu phồng đôi gò má hồng hồng khiêu nại.

_Haaaaaaaaa, vẫn là người không có kiên nhẫn – Mỹ Dung bật một tràng cười trong trẻo như tiếng suối chảy vào sơn cốc trên ghẹo Phi Uyên.

_Người là đang trêu ta, còn không mau nói – Phi Uyên bị chọc vào giận dỗi phồng mang trợn má như tiểu hài nhi làm cả bọn bật cười nghiêng ngả.

_Uy, được rồi, ta nói, người mau cấp tốc cắt cái mặt cá đó vào trong đi – Mỹ Dung cười đến tận mang tai, hận là không bò được nằm dài trên đất mà lăn lộn.

_Tỷ – Phi Uyên bị chọc mặt đỏ tía tai hét lên cầu cứu Thu Ly.

_Uy, đừng đừng, ta nói – Mỹ Dung gạt giọt lệ ngấn khóe mắt bị tích tụ do cười quá nhiều nghiêm giọng vào đề – Là Ngọc Bảo Sứ.

_Ngọc Bảo Sứ? – Cả bọn Ngọc Anh, Vân Nhi, Phi Uyên, Mẫn Thanh ngưng mọi hoạt động, dùng giọng nghiêm trọng đồng loạt hô lên.

_Đã tìm thấy sao? – Vân Nhi nhú mày, mặt thất sắc hoài nghi.

_Ân – Mỹ Dung nhẹ nhàng khẳng định.

_Là ở Vương Gia Trang? – Ngọc Anh nhảy bén xác định.

_Ân – Mỹ Dung vẫn giữ nguyên thái độ đáp lời.

_Vì vậy ta cần các người hỗ trợ để xâm nhập Vương gia trang mang Ngọc Bảo Sứ về.

_Tỷ tỷ, người muốn xâm nhập Vương gia trang? Điều này là không thể – Ngọc Anh cả kinh lập tức phản bác.

_Sao không? – nàng hoài nghi nhú mày nhìn Ngọc Anh.

_Vương gia trang được sử dụng các mạng lưới bảo vệ nghiêm ngặt, thiết bị tối tân bậc nhất được đặt cách thiết kế riêng biệt, cả đến một con ruồi cũng không thể xâm nhập – Ngọc Anh lướt lên thông tin trên máy cá nhân, chỉnh chỉnh giọng kính bực nghiêm giọng nói.

_Chính xác, vì vậy chúng ta cần có kế hoạch lâu dài, không thể vội vàng? – Mỹ Dung gật đầu tán thành.

_Kế hoạch dài lâu? Ý các người ta không có khả năng xâm nhập như các gia trang khác?

_Àn, muội cũng từng được lĩnh giáo qua hệ thống Vương gia trang, muốn phá vỡ hệ thống an ninh nơi đó, chỉ ích cũng mất vài tháng – Mẫn Thanh đồng tình.

_Lợi hại vậy sao? – Nàng có phần dao động.

_Àn, ta cũng phải mất gần nửa năm nay mới thâm nhập được hệ thống camera Vương gia trang mới phát hiện ra Ngọc Bảo Sứ – Mỹ Dung tiếp lời.

_Oa, hai siêu cấp máy móc điện tử của ta còn khó khăn xâm nhập như vậy thì quả là ko dễ nha, tỷ tỷ, sao người không tìm hần thỏa thuận giao dịch như trước? – Phi Uyên xoa cằm nhỏ nêu ý kiến.

_Điều đó là ko thể – Mỹ Dung lập tức bác bỏ ý kiến Phi Uyên.

_Tại sao?

_Ngọc Bảo Sứ là vật vô giá, có vết hết của cải, tài sản cả bọn chúng ta cũng chưa chắc mua được, vả lại, Vương Tử Phong không phải là người muốn gặp là có thể gặp, muốn thỏa thuận là có thể thỏa thuận – Mỹ Dung trầm giọng giải thích.

Cả bọn nhìn nhau, lắc đầu rầu rĩ chán nản...

_Vậy không còn cách nào sao?

_Không hẳn là không có cách – Mỹ Dung mỉm cười tà tà lên tiếng, lập tức thau hết ánh nhìn về phía mình.

_Mỹ Dung, người nói đi – Nàng ngoài mặt vẫn điềm tĩnh, nhưng trong lòng này giờ vẫn dậy sóng không yên.

Mỹ Dung thận trọng liếc nhìn biểu tình trên mặt Thu Ly mới ôn tồn lên tiếng.

_Hiện Vương gia trang đang tuyển nhân viên giúp việc, ta sẽ bố trí sắp xếp cho người 1 chân trong đó, còn lại do người hành động.

_Hảo – Cả bọn không hẹn đồng thanh kinh hỉ hô vang.

_Nhưng...tỷ tỷ, người thường xuyên lên báo, trăm người cũng hết 90 biết người, làm sao người vào đó được, không khéo lại lộ thân phận Miêu nữa – Phi Uyên nghi ngờ nhắc nhở nàng.

_Chuyện đó người còn phải lo sao? Ta vì vậy mới nói cần các người hỗ trợ – nàng mỉm cười tà mị, đôi mắt đã miêu sáng lên sắc sảo đầy quyến rũ.

_Tỷ, người cứ nói – Mẫn Thanh trầm thấp cất giọng.

_Vân Nhi phiền toái người giúp ta cải trang... Phi Uyên, người giúp ta thiết kế phục trang thuận lợi hành động... Mẫn Thanh, cấp tốc thiết kế giúp ta thiết bị vô hiệu hóa thiết bị an ninh trong Vương gia trang tạm thời cũng đc....Ngọc Anh, người cấp hết thông tin về Vương gia trang cho ta, nhất là sơ đồ thiết kế trang gia... Mỹ Dung, người ở lại hỗ trợ ta liên lạc cùng xâm nhập hệ thống vì tính nơi đó... Lần này sẽ phiền toái các người nhiều, thực xin lỗi, mong các người giúp đỡ – Nàng thành khẩn phân phó.

_Tỷ tỷ, người nói gì vậy, bọn ta là chịu ơn người suốt đời không quên, giúp người chuyện nhỏ này sao dám nhận ân huệ – Phi Uyên biểu môi nhỏ vờ hờn dỗi oán trách nàng.

__Phi Uyên nói đúng đó, tỷ hà có khách sáo như vậy?- Vân Nhi mỉm cười tiếp lời.

__Đúng đó, mạng chúng ta là do người cứu một mạng, giờ có chết vì người cũng không nỡ lời oán trách – Mẫn Thanh đồng tình chắc nịch đáp.

__Người thật là, mồm thối, không được nói gỡ, mạng các người là do các người làm chủ, có hay không cũng không được vì ta mà đánh mất, nếu không đến cứu trùng gặp ta đừng trách ta vô tình – Nàng cảm động nghiêm miêng quả trách ý nghĩ hồ đồ của Mẫn Thanh.

__Ân – Cả bọn mỉm cười đồng thanh.

__Vậy thì cấp tốc hành động, hạn hai tuần nữa bắt đầu thực thi phi vụ.

__Ân, vậy bọn ta đi trước – Cả bọn nhận chỉ thị đồng loạt đứng dậy bắt tay vào công việc.

2. Chương 2

Nàng nhẹ gật đầu hài lòng, đợi cả bọn giải tán mới lười biếng ngã người ra ghế sofa dài, đôi mi cánh bướm đen tuyền một lần nữa chớp chớp từ từ khép lại, mi tâm cũng dần giãn ra... Mỹ Dung nhìn nàng đã yên giấc mới nhẹ mỉm cười ngồi vào ghế tiếp tục làm việc...

Cả bọn Mỹ Dung, Vân Nhi, Phi Uyên, Ngọc Anh, Mẫn Thanh thực đúng nợ nàng một mạng, không có nàng hẳn học ko có ngày hôm nay... Nàng trước vốn là một tiểu thư con nhà tài phiệt như những tiểu thư cùng giai cấp, nhưng nàng lại không vì thế mà ngạo mạn, hồng hách... Năm ấy, là bọn Ngọc Anh, Vân Nhi, Phi Uyên bị chính gia đình mình bán vào tửu điếm, cả bọn toan cùng nhau tự vẫn hồng giữ lại danh dự, nàng đã kịp ra tay cứu giúp, chuộc cả bọn ba người họ ra khỏi nơi đó, còn mang về nuôi dưỡng... Về sau mới cứu mạng Mỹ Dung cùng Mẫn Thanh khi các nàng bị tổ chức ngầm truy giết sau khi bắt ép các nàng chế tạo vũ khí nguy hiểm và xâm nhập phá hoại hệ thống máy chủ an ninh quốc gia, hồng phục vụ phi vụ ám sát bộ trưởng bộ an ninh quốc gia, phi vụ thất bại, bọn chúng truy kích các nàng hồng bịt đầu mối, Thu Ly tình cờ tay cứu giúp 2 mạng bọn họ, đã thể không nghi ngại mà mang các nàng về nuôi dưỡng... Các nàng được Vũ Hàn Bá – cha ruột Vũ Thu Ly vui vẻ thu nhận làm con nuôi, ông không ép các nàng phải đổi họ thay tên theo ông hồng muốn các nàng không muốn mất đi nguồn cội, nhưng tận sâu trong tâm, các nàng sớm đã xem ông là cha ruột, Thu Ly không những không ganh ghét mỗi khi ông cưng chiều các nàng như mình mà còn một mực yêu thương các nàng như chị em ruột, cha con họ cấp cho các nàng không thiếu thứ gì...

Năm dài tháng rộng trôi qua, hạnh phúc như vậy cũng không kéo dài, Vũ Hàn Bá bị chính em trai mình là Vũ Hàn Sương *** hại, hãm âm mưu ám sát anh trai ruột thịt bằng một tai nạn ngoài ý muốn, sau đó ngang nhiên chiếm đoạt, sang tên thay đổi di chúc đoạt lấy tập đoàn do một tay cha nàng vất vả gây dựng, xong lại vì ham mê cờ bạc, vàng chắt thành núi cũng tiêu tan, hãm bán tập đoàn Vũ Thị, còn trắng trợn chiếm đoạt ngôi nhà còn lại của các nàng, nhẫn tâm đuổi các nàng đi...

Đương thời lão phụ thân các nàng còn sống có niềm đam mê sưu tầm cổ vật hiếm có, ông đã một tay thu thập ỉnh một bộ sưu tập đồ sộ, ông vô cùng yêu quý và nâng niu, bảo quản chúng, trong đó có Bảo Ngọc Sứ, là bình cổ nạm ngọc châu, miệng bình dát vàng nguyên chất dính ba viên ngọc ngũ sắc tỏa hào quang mị mị đẹp hết mắt mèo, ông thường cười trêu nói nó giống với mắt nàng, là bảo vật quý giá nên ông đã bỏ ra gần nửa gia tài để mang được nó về, Bảo Ngọc Sứ đối với ông mà nói quý như sinh mệnh...Ấy vậy mà khi tên chú ruột đem căn nhà bán đi, các di vật cổ của lão phụ thân bị hãm đem đấu giá sạch sẽ.

Các nàng khi ấy trắng tay lại không đủ khả năng đành bắt lực đứng nhìn từng món từng món kỉ vật đội nón ra đi... Thu Ly khi ấy ôm chặt các em mình, đôi mắt sắc như dao nhìn mọi thứ dần bị tiêu tán nghiêng rãng cảm hận thê trước linh cữu lão phụ thân sẽ đem tất cả các di vật của người trở về. Từ đó, các nàng cùng nhau dựa vào nhau mà sinh tồn, dần dần xây dựng tổ chức vùng vàng có quy mô ngày càng lớn... Tất cả phí giao dịch các cuộc phi vụ cùng tiền kiếm đc ngoài xã hội đều đc các nàng dùng để thu mua lại các di vật, dù với khả năng các nàng có thể trộm lấy mà không cần phải vất vả, nhưng chắc chắn lão phụ thân dưới suối vàng hay được chắc chắn sẽ tức giận đến độ đội mồ sống lại trách phạt.

Sau hơn chục năm cực lực, các nàng đã thu về gần hết như là đủ...chỉ còn thiếu thứ quan trọng nhất... Ngọc Bảo Sứ... Món bảo ngọc quý giá này do cứ luân phiên đổi chủ khiến các nàng thực khó khăn trong việc tìm

kiếm, đã vậy, gần nữa năm nay lại thất lạc không chút tung tích...

_Miêu tỷ, người ổn chứ? Là người đang khóc à? – Mỹ Dung ngấm nàng một lúc rồi hỏi.

Kí ức bỗng chốc ùa về khiến nàng ko khỏi đau lòng mà nhỏ một giọt lệ nóng...

_Ta không có – Nàng gạt vội khóe mi âm ỉm xoay người vào trong tránh đi ánh mắt Mỹ Dung.

Mỹ Dung đánh một hơi dài xót xa nhìn nàng...

_Miêu Ly, người đừng lo quá, chắc chắn chúng ta sẽ đem được Ngọc Bảo Sứ của lão phụ thân trở về.

_Ân, ta sẽ cố gắng – Nàng tiếp tục thiếp mắt dưỡng thần.

3. Chương 3

2 tuần sau...

_A.....aaaaaaa, đây là cái gì?

_Miêu tỷ, người trong gương là người đó a, người cần gì hét lớn như vậy? – Vân Nhi nhúu mà liếc ngáp ý cười cợt.

_Phải hay không trông thật thảm sợ, có cấp thiết phải thảm như vậy không? Hừ chết ta a.

Nàng soi mình trong gương sau khi được Vân Nhi hóa trang mếu máo nhăn nhó không ra nước mắt... Mái tóc đen tuyền óng ả như suối mát chảy vào sơn cốc bị tết buộc cầu thả rối loạn, đôi mắt mèo sắc sảo quyến rũ bức người bị Vân Nhi cấp ột cái kính như hai *** chai coca, làn da trắng tựa tuyết đỉnh sơn giờ như sa mạc râm nắng khô khan bởi kem giả da... Hình tượng một Tiểu Ly Miêu xinh đẹp xuất thần trong phút chốc bị đánh vỡ bằng một hình ảnh cô gái xấu xí, lồi thối lụm lụm...

_Người bớt lời một chút, không thể thì chưa vào được hang cộp e cộp đã ăn mất người – Vân Nhi nén cười bày bộ mặt nghiêm chỉnh khuyên nhủ.

_Ý gì?

_Không có gì – Vân Nhi tủm tỉm cười quay đi.

_Miêu Tỷ, đây là trang phục của người, bề ngoài che mắt là đồng phục người giúp việc Vương gia trang, nhưng được làm bằng loại vải siêu đàn hồi, giúp người hành động thoải mái, ngoài ra còn là loại áo giáp không đan được nào xuyên thủng được...còn đây là đôi giày người thường mang, ta đặc biệt thiết kế lại đồng bộ với trang phục, ngoài ra còn tăng thêm độ đàn hồi giúp người có thể bật cao hơn và thêm độ ma sát giúp người di chuyển được trên mọi địa hình ngay cả bờ tường, phía dưới chiếc tạp dề ta hỗ trợ thêm đôi găng tay miêu nữa người thường dùng để bám trụ, leo trèo.

_Hảo, người vẫn là chu đáo – Nàng thích thú với tác phẩm mới của Phi Uyên, ngay cả phiên muộn vừa này cũng tiêu tán sạch.

_Đến lượt quà của ta – Mẫn Thanh chen lên không chịu thiệt – Miêu tỷ, đây là chiếc bông tai, giúp người cùng cả bọn liên lạc nhau ,nhớ mỗi khi liên lạc xong phải tắt máy phòng có người khác bên cạnh nghe được sẽ lộ thân phận, sợi dây chuyền này là thiết bị mã hóa các thiết bị an ninh tạm thời, khi người sử dụng các camera không thể ghi hình của người và thiết bị an ninh cũng ko cảm nhận được người, hiệu nghiệm trong vòng 45 phút, chiếc đồng hồ này ta đã nói với máy tính Ngọc Anh, sẽ giúp người xác định phương hướng di chuyển.

_Hảo, khá lắm, còn lại Mỹ Dung, Ngọc Anh, hai người ở lại hỗ trợ ta kíp lúc.

_Ân – Mỹ Dung và Ngọc Anh đồng loạt gật đầu nhận lệnh.

_Được, hành động...

...

Vương gia trang ...

_Cô là Tiết Khả Lâm?

_Ân

_Ta là quản gia nơi đây, từ nay cô làm việc dưới sự phân phó của ta.

Nàng vừa bước đến cửa Vương gia trang đã bị một bụi rậm béo đống tận cửa, với một loạt ánh nhìn đánh giá nàng, chiếc mũi to như trái cà chua hết lên khinh khỉnh...

_Đi theo ta!

_Ôi mẹ ơi!

_Là cái gì – Mụ cau có quay lại hỏi.

Nàng choáng váng nhìn gia trang rộng nghìn mét như một trang trại nuôi bò ko khỏi thấy choáng váng...

_Không...không...không có gì – Nàng chấn tỉnh đầu óc giả vờ sợ sệt cúi đầu.

_Hừ, đúng là đồ ngốc – Mụ lẩm bẩm rửa thềm.

Từ cổng vào đến cửa nhà cũng đủ vắt hết nửa sức lực, người vận động nhều như nàng mà còn thấy ngán, huống gì bọn người ở đây đi đi lại lại mỗi ngày như vậy sao? Thật đáng phục...

Tiến vào đến nơi, căn biệt thự như một tòa cung điện vua chúa xa hoa, đại sảnh hơn trăm mét có thể dùng để đãi tiệc chỉ ít hơn 50 bàn.

Nàng đảo mắt quan sát đánh giá địa hình để tiện bề hành động không ngừng rửa thềm vài tiếng...

_Này người có đang nghe ta nói không? – Giọng mụ quản gia lạnh lạnh đánh gãy suy nghĩ nàng.

_Ân, đã rõ –nàng gật đầu lấy lệ.

_Vậy mau đi làm việc.

_Ân

Nói xong mụ ngừng nguẩy bỏ đi... Nàng thận trọng quan sát, đưa tay lên chiếc bông tai.

_Con mụ ấy kinh thật, dám mắng cả tỷ – Giọng Mỹ Dung từ chiếc hoa tai phát ra tiếng châm chọc.

_Ít lời, hành động ngay đi, mau xác định nơi Ngọc Bảo Sứ... Ngọc Anh, cấp tốc gửi bản đồ di chuyển cho ta.

_Ân, đã rõ

Sau mệnh lệnh được phát ra nhanh chóng chưa đầy 3 phút, một bản đồ hiển thị rõ ràng chiếu ra hình ảnh 4D từ chiếc đồng hồ giúp nàng xác định hướng đi.

_Miêu tỷ, Ngọc Bảo Sứ nằm trong phòng làm việc của hần trên tầng 3, từ phía tây đi vào cửa thứ 2...Nhưng...Miêu tỷ, người ko phải là muốn lập tức hành động chứ? – Mỹ Dung kinh động hoài nghi.

_Ân, càng sớm càng tốt, ta tắt máy đây.

_Khoan đã, hiện tại không được... Miêu tỷ...Miêu tỷ – Mỹ Dung chưa kịp nói hết lời chỉ còn nghe 1 tiếng bíp rồi im lặng.

_Sao hiện tại không thể hành động? – Ngọc Anh nhìn Mỹ Dung thất sắc, vùng trán phủ một tầng sương cũng nghi ngại hỏi.

_Hôm qua thâm nhập máy tính cá nhân Vương Tử Phong, được biết lịch làm việc của hần hiện tại sẽ về nhà – Mỹ Dung nhay nhay thái dương âu lo.

_Cái gì... nguy rồi... Miêu tỷ thật nôn nóng quá... phải làm sao?... Mau liên lạc iêu tỷ... – Ngọc Anh như ngồi trên tổ kiến nhảy dựng lên hoảng hốt.

_Làm sao được chứ, nàng ta tắt mất máy liên lạc rồi – Mỹ Dung gương mặt thẳng trầm, lòng nhộn nhạo khôn nguôi.

_Phải thế nào?

_Đành cầu nguyện thôi

4. Chương 4

Vương Gia Trang...

Với thân thủ nhanh nhẹn như một dã miêu, chỉ mất 10 phút đã tìm đến được cửa phòng làm việc của Vương Tử Phong... Dùng chiếc kẹp khóa đa năng của Mẫn Thanh sáng tạo cho, cánh cửa to lớn cũng ngoan ngoãn mở ra chỉ bằng một động tác xoay nhẹ của nàng...

_Ôi mẹ ơi!

Nàng sững lại khi chiếc cửa mở ra, căn phòng làm việc rộng hơn cả trăm mét, một bên vách chất kệ sách cao vút xen kẽ những cánh cửa kính cao từ trần đụng sát chân đất, mặt còn lại toàn bộ là cửa kính, tại đó đặt một bàn gỗ mặt kính trong to dùng đặt một máy tính cá nhân, hồ sơ và bình hoa trang trí...

Bình hoa trang trí... khoan đã...có gì đó không ổn... nàng đến gần bàn làm việc tiện việc xem xét... Quả không thể qua khỏi đôi mắt mèo tinh anh của nàng, chính là Bảo Ngọc Sứ... Món bảo bối của lão phụ thân... lòng nàng thật sự chấn động... dường như bao nhiêu tình yêu thương đã rất lâu của lão phụ thân lại thiêu ngút trái tim nàng lúc này... nàng nhẹ nâng Bảo Ngọc Sứ, thân người run lên như đợt thủy triều, khóe mắt nóng ran...

Tâm tình dao động khiến nàng không cảm nhận được có người đang bước vào, chỉ đến khi nghe một tiếng ‘cạch’ mới đánh gãy cảm xúc đang dâng trào... nàng nhanh chóng phản xạ ôm Bảo Ngọc Sứ lùi lại mấy bước, lập tức hướng đến cửa thì chạm phải một ánh sắc nhãn quan tựa đại bàng kiêu hãnh cuốn lấy...

Bốn mắt giao nhau mãnh liệt ko rời nửa li, một nam nhân tuấn kiệt lịch lãm, khuôn mặt đến vóc dáng hoàn mỹ ko thừa ko thiếu một mẩu này chính là...

_Vương Tử Phong

_Người là ai?

Hắn là theo lịch hiện tại trở về nhà, lại không ngờ rằng vừa bước vào phòng lại bắt gặp một nữ nhân vóc dáng luộm thuộm, ngu ngu ngơ ngơ, nhưng nữ nhân này mang một đôi mắt sáng tinh anh như một miêu nữ, ánh quang từ đôi mắt ấy toát lên một khí thái bức người, vừa uy quyền lại vừa quyến rũ mặc dù đôi kính dày cộm kia cũng không tài nào che đi hết được đôi mắt tuyệt đẹp đó...

_Ta... – Nàng sững sờ mấy giây mau chóng khôi phục đầu óc tỉnh ranh, lập tức sắm vai Tiết Khả Lâm nhút nhát – Xin lỗi chủ tịch, tôi mới đến làm nên không biết đây là phòng của ngài

_Tiết Khả Lâm, sao ngươi lại ở đây?

Từ phía sau cửa, cái thân hình phủ đầy thị mỡ đột ngột xuất hiện phát ra tiếng hét lạnh lạnh thật chói tai...

_Bà quản gia, tôi đi lạc, thật xin lỗi.

_Ta không phải vừa nói đây là tầng lầu của ông chủ, ngoài đích thân ta một tay dọn dẹp nơi đây thì không cho bất cứ ai nửa bước đến gần, sao ngươi lại có thể cấp tốc quên đi như vậy? Hay ngươi là cố tình ko hiểu đây hả?

_Thật có lỗi, do không chú ý nên đi nhầm, xin bà thứ lỗi.

Hắn khoanh tay đứng một bên ngấm ngấm quan sát, ánh mắt sắc sảo quét một lượt lên nàng không bỏ sót một li, mặc dù không trực tiếp nhìn thấy, nhưng với giác quan nhạy bén của một Tiểu Ly Miêu cũng biết hắn đang quan sát nhất cử nhất động của nàng, vì vậy nàng càng phải thêm thận trọng...

__Người là đang giữ cái gì trong tay? – Mụ quản gia sau một hồi giáo huấn nàng mới để ý tay nàng đang ôm khư khư vật gì đó.

__A... là...là... lọ hoa – Nàng giật mình nhìn xuống Bảo Ngọc Sứ đang ôm kịch liệt trong lòng.

__Người dám cả gan động chạm đến vật của ngài chủ tịch? Thật quá lắm rồi, có phải hay không người muốn trộm đồ – Mụ như phát tiết hét lên về phía nàng.

__Là không phải, do thấy dính vết bẩn nên tôi định lau chùi thôi ạ

__Ngài chủ tịch, xin lỗi ngài, là cô ta mới đến không biết nên xâm phạm phòng ngài, tôi lập tức đuổi việc cô ta

Mụ quản gia hét ầm hét ỹ với nàng xong lập tức quay sang Vương Tử Phong giả giọng nhẹ nhàng như gió tươi cười nói... Vừa nghe mụ có ý định đuổi mình, lập tức thần thái căng thẳng... Làm sao có thể đi ngay được chứ... Nàng là vẫn chưa lấy dc Ngọc Bảo Sứ, khó khăn lắm mới xâm nhập được vào Vương gia trang, sao có thể nói là đi ngay được...

__Thưa ngài chủ tịch, tôi mạo muội không biết phòng ngài nên bắt cần mới vào, xin ngài rộng lòng đừng chấp nhặt kẻ mọn, tôi là còn có mẹ già và đàn em, nếu mất công việc này thì thực không biết ngày mai sẽ thế nào, xin các ngài thương cảm đừng đuổi việc tôi.

Từ trong hốc mắt nàng trào ra những giọt lệ, cứ thế mà thẳng tiến kéo nhau rơi xuống đáng thương...

__Người đừng ở đó giả trò nữa, từ trước đến giờ quy định ở đây là chưa được phép mà bước vào tầng phòng của chủ tịch lập tức đuổi việc không tha.

Nàng cố mặc vịn công rặn hết nước mắt đến khô người mà mụ ta không hề động lòng thương tâm khiến nàng thực tức chết “mụ già chết tiệt, sau khi lấy được Ngọc Bảo Sứ thì chết với ta”, nàng rửa thầm mụ, mặt vẫn nguyên vẹn như con chó nhỏ khóc suốt suốt cầu xin...

__Người tên Tiết Khả Lâm?

Tình hình nóng như hỏa diệm sơn bỗng chốc như bị một quạt ba tiêu của Tôn Ngộ Không mà tắt ngúm, nàng quên cả khóc sững sờ ngược nhìn hần...

__Ngài chủ tịch hỏi, người còn không mau trả lời – Chính mụ cũng ngây người ra không hiểu sao hôm nay ông chủ lại có nhã hứng hỏi tên một kẻ hầu, lập tức cao giọng nhắc nàng...

__Ân...ân

Hần quan sát nàng 1 lượt nữa chậm rãi nói

__Được, từ nay có chỉ thị của ta lập tức có mặt

__Sao? – Mụ quản gia cùng nàng không hẹn mà đồng thanh kinh hãi hô lên

Mụ vì là dẫn ra, không hiểu nổi hôm nay ông chủ mình thế nào, không những không đuổi cổ con nhỏ này đi mà có ý lưu lại bên mình, thật là chuyện chưa từng thấy... Còn nàng thì ngỡ tai mình bị lãng, không hiểu hần đang nói gì hay chính tai mình hỏng rồi, có phải hần vừa bảo “có chỉ thị của hần lập tức có mặt”?

__Các người có gì không hiểu? – Hần nheo mày rậm thanh tú liếc nhìn nàng.

__Không...không thưa ngài... đã rõ... Cảm ơn ngài đã tha tội...

Mặc kệ là tai hỏng hay là chuyện gì, chỉ cần biết vẫn chưa lộ thân phận và có thể tiếp tục ở lại là được, chờ cơ hội đoạt Ngọc Bảo Sứ rồi hần tính...

__Được rồi, các người lui đi – Hần phát tay ra hiệu bảo các nàng có thể đi

Nàng ngậm ngùi đặt lại Ngọc Bảo Sứ lên bàn lui đi, nhưng vẫn không quên lưu luyến quay lại nhìn ngắm một lần nữa... hành động này của nàng thật không ngờ lại được hần thu hết vào đáy mắt...

Đợi khi nàng cùng mụ quản gia thực đã đi khuất, hần mới ngồi vào bàn làm việc, khuôn mặt phút chốc trùng xuống, trầm mặc hần, hần mở chiếc máy tính cá nhân, lưu loát lướt trên bàn phím, vào hệ thống an

ninh kiểm tra... Điều hần không ngờ đến là cả hệ thống an ninh cùng camera tân tiến của hần rõ ràng mấy phút vừa qua là không hề có ghi nhận hình ảnh nàng khi bước vào phòng... sau 30 phút lại có hiệu ứng hoạt động trở lại, chỉ ghi lại hình ảnh từ lúc nàng và hần đụng mặt nhau... Sau loạt quan sát cẩn thận, hần trầm tư hần, đầu óc thông thái dường như nhận ra điều gì đó bất ổn... Hần nhắc điện thoại, bấm phím đỏ trầm giọng phân phó...

_Lập tức thay toàn bộ hệ thống an ninh cùng camera tại ở tầng 3

....

_Hừ!!! Tức chết ta mà, Ngọc Bảo sứ vô giá nghìn vàng mà hần đem làm bình cắm hoa, có phải hay không là tên ngốc sao?

Nàng vừa đi vừa rửa, đến một góc khuất không người phía sau nhà kính trong vườn, sau hồi quan sát cùng nghe ngóng kĩ lưỡng, xác định chỉ riêng mình nàng ở đây mới đưa tay mở chiếc bông tai liên lạc...

Thấy dấu hiệu liên lạc của nàng bọn Mỹ Dung và Ngọc Anh lập tức cất tiếng.

_Miêu tỷ, người có sao không? Không việc gì chứ? Là tên Vương Tử Phong trở về, người có bị bắt gặp không? Hần làm gì người? – Mỹ Dung lo lắng tuôn một tràng.

_Uy, ta là diếc mất, người cất bớt cái mồm hộ ta, ta không sao, có bị phát hiện, nhưng xử lý kịp thời nên không sao cả?

_Người thật là nóng vội, làm bọn ta lo chết được, thế này thì phải cẩn thận hơn mới được, không thể tức thì hành động ngay được nữa rồi – Ngọc Anh biết nàng không sao thở nhẹ một cái oán trách nàng.

_Uy, thực xin lỗi, ta sẽ bình tĩnh hơn.

_Không biết hần có nghi ngờ gì không? – Mỹ Dung bỗng chen ngang nghi hoặc lên tiếng.

_Phải, ta hiện tại cũng đang rất lo lắng – Nàng thở dài hồi hận vì hành động nóng vội chính mình mà hỏng hết kế hoạch.

_Miêu tỷ, người ở lại ta e cũng không an toàn, tốt nhất mau chóng lấy Ngọc Bảo Sứ để rồi đi càng nhanh càng tốt – Ngọc Anh nghe thấy tiếng thở ra của nàng cũng lo lắng khôn nguôi cho nàng.

_Ấn, ta biết rồi, ta sẽ cẩn thận hành động, ta đi đây.

Nàng tắt máy liên lạc quay trở vào nhà... đầu óc toan tính các bước hành động tiếp theo, đôi mắt đã miêu trầm trầm rồi lại lóe lên sắc sảo, khóe miệng cong lên hình bán nguyệt tà tà...

“Ngọc Bảo Sứ, đợi ta, ta sẽ sớm đem người trở về khổ chủ”

5. Chương 5

Từ nhỏ là tiểu thư, đến nay vẫn chưa bao giờ phải động tay đến việc nhà, vậy mà mấy ngày nay nàng hết dọn dẹp lại dọn dẹp, hết lau chùi lại lau chùi, lòng thực đã điên hết chịu nổi nhưng hận không thể phát tiết ra ngoài... Đã vậy, dạo gần đây lại có cảm giác như ai đang theo dõi mình... Còn nói đến tên hỗn đản Vương Tử Phong kia vì có gì mà lại xáo loạn hết lịch làm việc mà Ngọc Anh cùng Mỹ Dung cấp cho nàng, suốt ngày hần cứ ru rú xử lý công việc tại gia, hại nàng ko thể có lấy cơ hội hành động... Thực là bức bối quá a... Nàng hiện tại đang vật vờ với cây lau nhà và đồng bột thang nhìn phát khiếp

_Chết tiệt, bọn nhà giàu này lăm tiền không biết sử dụng việc gì sao mà cứ đem xây cái “chuồng” cho to vào rồi bắt người khác dọn dẹp thế này chứ – Nàng vừa qua loa dùng cây lau nhà nhúng nước quét vài đường trên bậc thang, miệng lầm bầm rửa thắm, vẻ mặt phụng phịu đáng yêu...

Hần từ khi bắt gặp nàng trong thư phòng làm việc đến hôm nay vẫn luôn dùng camera trong nhà quan sát mọi nhất cử nhất động của nàng bằng máy tính cá nhân... Hần chắc chắn rằng nàng không phải tầm

thường, hẳn chắc như vậy vì là có thể cho rằng hôm đó nàng ăn may khi hệ thống an ninh nhất thời trục trặc, nhưng còn việc nàng làm sao có thể vào phòng hấn mà không để lại một chút dấu vết nào, rõ ràng phòng hấn ngoài một mình bà quản gia giữ một chìa phụ để ra vào lau dọn, còn lại không có bất cứ ai có thể xâm nhập vào đó...Nàng có phải hay không là gián điệp của công ty hay tổ chức nào đến đây ăn cắp tư liệu mật... Nhưng rõ ràng nàng lúc ấy chưa hề chạm qua máy tính hấn...vậy nàng đến là vì cái gì... Hấn hồi tưởng lại lúc nàng và hấn chạm mặt nhau... lúc ấy nàng ôm khư khư chiếc bình hoa, thái độ rất mực quan tâm đến chiếc bình... Hấn gõ nhịp tay lên mặt bàn, ngắm nhìn chiếc bình hoa đặt trên bàn do lão phụ thân hấn trước lúc lâm chung đã giao lại... không lẽ mục tiêu của nàng là nó? Phải hay không cũng chỉ là một bình hoa vô tri thôi mà...

Mấy ngày nay hấn quan sát nàng không rời, không biết từ lúc nào tạo thành một thú vui, hấn phát hiện nàng khá là thú vị, trước mặt hấn luôn e dè kính nể, run rẩy sợ hãi, nhưng vừa khuất mặt liền dùng bộ mặt bất tuân, ngang ngạnh lắm bằm rửa hấn... mỗi lần nàng cau giận đôi mắt thường sắc nhọn sáng lên như một con mèo bị giẫm trúng đuôi, thật làm hấn cao hứng... giống như lúc này, nhìn ánh mắt nàng có thể thấy rõ nàng đang rất ư bức tức... Khóe môi quẩy rũ bất giác cong lên đầy vẻ thích thú, tay nâng tách trà nhấp một ngụm nhưng mắt vẫn ko rời khỏi màn hình một li.

Nàng lau qua lau lại đã hơn được nửa chiếc cầu thang... bỗng... không biết thất thần nghĩ cái gì mà giẫm lên chiếc cây lau nhà, chân nọ xọ chân kia ngã về phía sau... Hấn giật hoảng, chiếc tách trà trên tay rơi thẳng xuống đất một tiếng khô khốc, hấn bật dậy, trái tim một chốc ngưng đập, sắc thần lập tức biến đổi lộ nét thất kinh sợ hãi khi thấy thân hình bé nhỏ đang dần rơi xuống...

Nàng bất cẩn bị ngã, trong phút chốc thân thể đang trong tình trạng rơi tự do, nhưng gương mặt vẫn không chút biến đổi sợ hãi hay lo lắng, miệng không la lối, ánh mắt sắc sảo liếc nhanh một cái xác định không có người, lập tức xoay người nhích nhàn như vận động viên nhảy ván chuyên nghiệp lộn thành hai vòng đẹp mắt rồi tiếp đất nhẹ như lông vũ... nàng đứng dậy phui phui hai tay, môi đào xinh đẹp nhếch lên đắc ý, việc cón con này sao hại đến nàng nổi.

Ngược lại với sự nhàn nhã của nàng, hấn bất động toàn thân, cảm giác như mọi giá quan đình chỉ hoạt động... mắt hoa tai ù, cái hấn vừa nhìn thấy không biết đâu là thực đâu là ảo, hấn còn hoài nghi có phải mắt hấn hỏng rồi không... Thả người ngồi lại xuống ghế, người hấn vẫn còn ngây ngốc dán chặt mắt trên màn hình, bực môi co giật liên hồi...

... phì...

_Haaaaa – Hấn bỗng bật tràn một tiếng cười như đê vỡ, tay đưa lên vịn lấy trán cười ngất ngủi

Đáng lẽ sớm biết nàng sẽ không bị gì đối với hoàn cảnh cón con đó nhưng không ngờ hấn lại lo lắng đến vậy... mấy ngày qua quan sát nàng, hấn đã được chứng kiến một số phản xạ lạnh lẽ của nàng ...như hôm trước, do bị va phải, khay ly cùng bình thủy tinh trên khay lay động, nguy cơ đổ vỡ trước mắt, ấy vậy mà nàng như có trăm tay không bằng, liền trong chớp mắt bắt lấy liên tục 5 chiếc ly mau chóng để vững lại lên khay cùng bình thủy tinh không sút mẻ một li... lại nói về hôm trước nữa, nàng đang lấy quần áo khô phơi trong vườn sau, bỗng một cơn gió mạnh hung ác cuốn chiếc khăn bay tọt lên ngọn cây, chính mắt hấn thấy nàng như một tiểu miêu, phốc phốc mấy cái đã trèo lên đến đỉnh cây... Hấn không biết con dã miêu này còn có những tuyệt chiêu nào nữa chưa gỡ ra hết... Thật làm người ta cao hứng ...

Hấn ngưng cười, với tay nhấn thanh nút đỏ... khóe miệng tà tà một nụ cười nửa miệng...

_Bà quản gia, gọi Tiết Khả Lâm mang đến cho tôi một tách trà khác.

....

Mụ quản gia nhận lệnh mà ngơ ngẩn đến đần người, nhưng cũng mau chóng cấp tốc đi tìm nàng...

...

_Sao cơ? Muốn ta đem trà lên cho ngài chủ tịch? – Nàng tròn mắt kinh ngạc, cảm thấy chột dạ.

_Hỏi ta cái gì, còn ko mau đi

_Ân

Quái lạ, sao hần lại bảo nàng mang trà lên, không phải đây là việc của quản gia sao... hay hần nghi ngờ gì nàng rồi chẳng... ôm một tảng lo lắng, nàng cúi đầu kêu khổ nặng nề hướng phòng hần bước vào...

_Chủ tịch, trà của ngài, cung kính mời dùng

Nàng cúi mặt gầm xuống, cảnh giác đến gần đặt tách trà lên bàn rồi mau chóng rời đi...

Lòng thầm thở phào bởi mọi chuyện có vẻ ổn thì bất ngờ... một bàn tay to lớn kéo mạnh nàng một cái... không liệu trước tình hình, nàng ngã về phía sau... thoáng chốc trước mắt tối sầm... chỉ biết rằng người mình bị va đập và một thân hình khác to lớn, rắn chắc, chính xác là một khuôn ngực vững trãi...

He hé mở dần đôi mắt yêu kiều, nàng lắc đầu mấy cái lấy lại tỉnh táo thì phát hiện chính bản thân mình đang ngồi trên đùi Vương Tử Phong, tư thế đầy ám muội...

_Người... a... Chủ tịch, thật thất lễ, tôi vụng về quá – Nàng gượng cười khó khăn, mau cấp xoay người thoát khỏi hoàn cảnh đầy ám muội này... thật là sự cớ nguy hiểm a...

Nhưng vừa nhúc nhích một li thì phát hiện thân người đang bị một bàn tay to lớn khỏe khoắc kiềm cặp... Hần thấy tiểu miêu trong lòng đang có ý định bỏ chạy liền dùng một chưởng trời nàng cố định trong lòng... mắt thích thú nhìn nàng cố vận vẹo, cực khổ như tiểu dã miêu ngang tàn không khuất phục...

_Chủ... chủ tịch... ngài... ngài buông tay, tôi cần đi làm việc – Nàng cười gượng, gương mặt như chảy xệ, nhưng ánh mắt tuyệt nhiên không giấu được cảm xúc mà sắc lên đầy tia chết chóc, thực muốn ăn tươi nuốt sống tên hồn đản này...

_Ngồi yên, chưa có chỉ thị của ta thì không được đi đâu cả

Hần cười gian trá cố tình kéo nàng sát vào người, phả hơi vào vành tai non mềm của nàng khiến nó đỏ rực như cánh hồng... mắt hần nheo lại, dùng mũi hít thơm mùi hương trên người nàng...

_Chủ... chủ tịch, ngài mau buông tôi ra, người tôi làm việc nhiều nên hiện tại rất bẩn, sẽ làm bẩn người ngài...

_Ta ko ngại, người có gì phải ngại...

Hành động tiếp xúc trực tiếp với hần khiến nàng toàn thân cứng đờ, nóng rực như ngọn hỏa diệm đang thiêu đốt... giác quan tinh nhạy báo cáo hoàn cảnh hiện tại đang rất nguy hiểm... hít một hơi lấy vững ý chí, nàng dùng cùi chỏ huých vào huyết dương ở bụng hần một cú, đúng như dự đoán, hần nhăn mặt nhíu mày một cái, cánh tay sắt thép lập tức rời lỏng, nàng khéo léo xoay người rời khỏi ma trận, còn giữ một khoảng cách an toàn với hần...

_Chủ tịch, thực xin lỗi, có phải lúc cử động lỡ động chạm đến thân thể vàng ngọc của ngài chăng? – Nàng giả vờ thành khẩn lo lắng, nhưng ánh mắt tiểu dã miêu đã không giấu được ý cười, khó khăn lắm nàng mới không để lộ nụ cười đang co giật ở khóe môi.

_Người – Hần ôm lấy bụng xoa xoa, mặt nhăn nhó khó coi, đưa tay muốn bắt nàng lại trừng trị.

Người thấy nguy hiểm, mắt đột nhiên lóe lên, nàng cúi người vội cáo lui, chớp mắt một cái thân hình đã cấp ra đến cửa rồi biến mất... Hần còn ngỡ mắt hần một lần nữa lại hồng rồi, người mới ở đó đã biến mất ko dấu vết, thực không biết nên khóc hay nên cười... Quả thật nàng không tầm thường...

_Thật tức chết ta mà, tên hồn đản, đồ cầu nhân vô sỉ, dám ăn vụng ta, ta mà lấy được Ngọc Bảo Sứ thì ta lột ra người làm đệm lót mông ngồi, không được, không khéo bắn mông ta, đem làm tấm lót cho A Cầu nằm – Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, tay nắm thành nắm, miệng ko ngừng nguyên rửa... đưa tay lên chiếc bông tai liên lạc

_Miêu tử, người là đang có chuyện gì tức giận sao? – Mỹ Dung nghe tiếng thở phì phì cùng răng lợi nghiêng nhau ken két mà lạnh gáy hoài nghi hỏi

_Người ko cần biết, đêm nay ta nhất định hành động lấy Ngọc Bảo sứ về, sau đó trừng trị tên hồn đản Vương Tử Phong đó hử hử – Nàng giờ nắm nắm ngang mặt gầm gừ tuyên bố

_Vương Tử Phong? Hắn đắc tội với người sao? – Ngọc Anh tóc gáy dựng lên cả, nuốt khan ngụm nước bọt tò mò hỏi lại

_Còn không, hắn dám ăn vụng đậu hủ ta... – Nàng bỗng nhận ra mình vừa nói hớ liền ngưng lại, nhưng không may, nàng đánh giá thấp thánh giác của bọn Mỹ Dung và Ngọc Anh quá

_Cái gì, hắn ăn vụng đậu hủ của người? – Hai nàng kinh hô trợn hết tròng mắt lên chỉ thiếu là chưa văng được ra sàn

_Mồm thôi các người, có im đi ko hả – Nàng then quá hóa giận đem cả bọn cấp lên thốt chém cho hả

_Ân...ân ... Nhưng không phải Vân Nhi đã giúp người cải trang rồi sao? – Mỹ Dung đè nén cảm xúc xuống nhưng vẫn ko khỏi run run giọng hỏi lại nàng

_Hừ, còn nói, ta khi về nhất định sẽ đem nó ra hỏi tội

_Sư tỷ, có khi nào hắn thích của lạ không? Người thật xui xẻo a – Ngọc Anh mím miệng không để bật ra tiếng cười, nhưng giọng nói vẫn mang chất châm chọc

_Ngọc Anh, người là không im ngay thì nên chuẩn bị hậu sự đi – Nàng lạnh giọng cảnh cáo

_Ân, thực xin lỗi... Miêu tỷ, nhưng có khi nào hắn đã nghi ngờ người? – Ngọc Anh nuốt hết cười cợt vào bụng mới nghiêm túc làm việc

_Có thể hay không? – Nàng cũng bắt đầu hoài nghi – Vậy chúng ta phải mau cấp hành động thôi

_Ân, đêm nay hắn có một buổi tiệc quan trọng, chắc chắn sẽ rời nhà đi, người hãy tận dụng cơ hội mà hành động – Mỹ Dung xâm nhập máy tính cá nhân hắn nắm lịch trình giúp nàng cân nhắc hành động

_Ok – Nàng gật đầu trả lời rồi mau chóng tắt máy liên lạc trở lại vào nhà làm việc

...

_Chủ tịch, xe đã chờ sẵn

Thư ký Hoàng Ngũ Sinh tiến phòng hắn gõ cửa nhắc nhở ... Hắn vận bộ vest trắng, áo sơ mi đen trong mà xám bạc kèm carvat đỏ mận, chân đi giày đen bóng nhoáng, trông hắn tựa hoàng tử tao nhã bước ra từ trang truyện huyền thoại, mái tóc đen hơi rối, bạc môi mảnh cùng đôi mắt sắc sảo như họa thêm nét lãng tử, cao ngạo, tự tại... Chỉnh lại vạt áo, hắn tiêu sái tiến xuống xe đang chờ...

Đôi mắt tinh anh từ một góc khuất chậm rãi dõi theo hắn bước dần ra xe, sau khi an vị đến khi xe rời bánh dịch rời khỏi cổng Vương gia trang, cánh môi hồng thắm tao nhã nhếch lên một đường bán nguyệt huyền hảo tựa nữ vương quyền quý...

Xe di chuyển không xa, hắn ngồi trong xe, mắt hứng thú quan sát sát sao mọi động tĩnh trong nhà...Đúng như hắn suy đoán, nàng là sẽ lợi dụng hôm nay lúc hắn công tác dư tiệc mà hành động, bằng chứng là nàng đã một thân thân thủ lạnh lẽo phốc phốc mấy cái từ ngoài sân vườn quan sát hắn đã tiến đến tận lầu 2, sau hồi quan sát kịch liệt xung, chỉ thấy nàng đưa tay sờ lên mặt ngọc dây chuyền thì hình ảnh trên màn hình do camera thu được đột nhiên biến mất, chỉ thấy được quang cảnh không người... Hắn cũng sờ thất kinh, rõ ràng tình trạng này là giống việc là đầu hắn bắt gặp nàng...

_Mau cho xe quay trở về – Hắn nhếch bạc môi, ánh mắt thâm thúy vẫn chung thủy ko rời khỏi màn hình phân phó cho thư ký Sinh kim là tài xế

_Sao ạ? Nhưng... còn buổi tiệc công tác thưa ngài

_Hủy, lập tức trở về – Hắn lạnh giọng ra lệnh

_Vâng, thưa chủ tịch – Thư ký Sinh thực cảm thấy kinh ngạc trước chỉ thị của hắn, hắn vốn từ xưa đến nay là người nổi tiếng nghiêm túc trong công việc, chưa từng vì bất cứ chuyện riêng tư nào dẫn đến ảnh hưởng công việc, nhất là buổi tiệc công tác quan trọng như hôm nay, vì cái gì mà sếp của mình lại gấp gáp đến như vậy?... Tuy đầu đặt ra trăm nghìn dấu chấm hỏi nhưng thư ký Sinh vẫn là không dám trái lời lập tức cho xe quay trở về gia trang

Thu Ly cẩn thận hành động, để an toàn, nàng đã sử dụng mặt ngọc dây chuyền vô hiệu hóa toàn bộ camera, nhưng chính nàng không ngờ đến hần đã cho người thay toàn bộ hệ thống an ninh cùng camera tầng 3, nên nàng chỉ vừa đặt chân lên tầng 3 lập tức hình ảnh nàng được ghi lại tại máy camera...

_Ngọc Bảo Sứ, ta đến đây – Nàng lòng vui sướng tiến đến cửa thư phòng, cũng giống như trước, nàng rút chiếc kẹp trên đầu, tra vào khóa nắm vặn nhẹ, lập tức cánh cửa mở toan chào đón nàng

Hần vừa về đến Vương gia Trang cũng cấp bách mau chóng tiến lên thư phòng... Đã xác thực nàng chính là không phải như người bình thường mà chính là tên trộm, mặc dù chưa biết là nàng muốn trộm món gì, có đúng nàng muốn lấy thứ hần đang nghĩ hay không, nên lợi dụng đêm nay sắp đặt lừa nàng vào bẫy... nhưng thực hần muốn bắt nàng sao?... như vậy sẽ ko còn gì thú vị... Lòng hần đang mâu thuẫn dữ dội... nhưng càng tiến đến thư phòng, trái tim hần càng loạn hơn... Đúng thực thể này bắt quả tang nàng thì mất hết hứng thú...

Hần nghĩ ngợi một hồi lâu, quyết định hần sẽ lưu giữ nàng lại chơi đùa thêm rồi hần vạch tội nàng... Đến gần thư phòng làm việc, hần chậm chậm tiêu sái tiến vào, nhưng mỗi cước bộ hần lại gia công mạnh bạo, cố ý để phát ra tiếng động ngụ ý muốn nàng nghe thấy...

Quả thực có hiệu quả, ngón tay đang mân mê toan đem Ngọc Bảo Sứ đi thì thính giác ập đến tiếng động có người đang đến, ngày một gần... tâm trí nàng một chốc bỗng loạn lên, mau chóng hướng cửa sổ mở ra, dùng thân thủ của một tiểu miêu bám nhanh nhẹn phóng ra nhanh cây gần cửa, phốc phốc mấy cái đã chuyển lên mái nhà rồi men theo ống dẫn nước tiếp xuống vườn một cách an toàn...

6. Chương 6

Hần bước vào phòng thấy một mảng yên lặng như chưa từng có người ở đây... thực chính hần biết điều này nhưng vẫn không khỏi kinh ngạc và bội phục nàng... khóe môi hếch hếch một nửa tà tà... hần đến chiếc máy tính cá nhân đang đặt trên bàn... mở công tắc, nhanh chóng xâm nhập, xem lại hình ảnh thu được từ khi nàng bước chân lên tầng 3... Từ cái cách nàng nhẹ nhàng thu phục nắm khóa cửa chỉ bằng chiếc ghim cài tóc đến cách nàng thân thủ phi phàm phóng ra cửa sổ leo trèo như một tiểu miêu không khiến hần ngỡ người thất kinh... Nàng quả thật không phải tầm thường... Liệu hần có có hay không sai lầm muốn lưu giữ tiểu miêu nữ này lại để nuôi dưỡng... thực khiến người khác cao hứng

...

_Có chuyện gì Miêu tỷ, đã lấy được Ngọc Bảo Sứ chưa? – Mỹ Dung nhận được tín hiệu của liên lạc của nàng, lập tức sốt sắng hỏi dồn

_Vẫn chưa, phải hay không người có nhầm lẫn gì không? Tại sao tên Vương Tử Phong ấy đột ngột trở về?

_Sao cơ, làm sao có thể, buổi tiệc làm ăn hôm nay quả thực rất quan trọng đối hần, vả lại, hần nổi tiếng nghiêm túc trong công tác, không thể muốn hủy là có thể hủy công tác như vậy – Ngọc Anh xem xét thông tin Vương Tử Phong cũng không khỏi kinh ngạc

_Ta làm sao biết dc, chỉ thiếu 1 chút nữa là phát hiện rồi – Nàng tức giận trách các nàng thật sơ xuất

_Tên Vương Tử Phong này thật lợi hại, phải hay ko có lẽ đã có chút nghi ngờ, người cần phải hành động cẩn trọng hơn... Hiện tại hãy đình chỉ mọi hành động để tránh bị nghi ngờ – Mỹ Dung nghiêm giọng khuyên răn nàng

_Ấn, ta hiểu – Nàng đồng tình cùng các nàng, lập tức tắt máy liên lạc, mang 1 tảng tức giận khôn nguôi tiến vào nhà

Hần ngồi chiêm chệ trong phòng, mắt ngập ý cười quan sát khí thái tức giận nghìn ngụt của nàng khi bị phá mất hứng thú... Hần thực đã xác nhận, nàng đến đây là vì thứ gì... Nhưng tại sao lại muốn chiếc bình hoa vô tri này?...
....

Trải qua 1 đêm trần trọc với hỗn độn một mớ uất ức... Sáng hôm nay trông nàng thật thảm, tâm tình ko tốt khiến mọi thứ càng thêm chướng mắt...

_ Tiết Khả Lâm !!!!

Đang một bụng tức giận, giờ lại bị mụ béo quần gia tìm đến, thật là ông trời thích trêu nàng mà...

_ Ân?

_ Người hôm nay trông thật tệ hại, nhưng mặc kệ, người mau cấp tốc lên phòng ông chủ tìm gặp

_ Sao?

Phải hay ko thực thích trêu nàng ngar, vì cái gì mà mới sáng sớm tên hỗn đản vô sỉ nam nhân chết tiệt đó tìm đến nàng chứ?... ko lẽ đã phát hiện ra hành tung của nàng?... Nhưng nàng rõ ràng hành động rất chu toàn, ko để lộ sơ hở mà?...

_ Người là có đang nghe ta nói ko? Sao lại ngây người ra đó – mụ khinh khỉnh liếc nàng chua giọng quát mắng

_ Ân... Ta cấp tốc đi ngay

Nàng thực ko cam đành lòng tiu ngưu hướng phòng hấn tiến đến...

...

...Cộc...cộc...

_ Ân?

_ Thưa chủ tịch, là tôi

_ Vào đi

_ Chủ tịch, ngài cho gọi tôi?

_ Từ nay, người sẽ ko phải công tác dưới nhà nữa

_ Sao cơ? Tôi ko hiểu ý ngài – Nàng trợn to đôi mắt tiểu miêu trong suốt... thật ko biết phải tai nàng hồng hay ko?...

_ Người từ nay sẽ phục vụ bên người ta

_ Sao?

“Hắn muốn nàng bên cạnh hầu hạ hắn a?... Đầu hắn có hồng hóc bộ phận nào hay ko?”

_ Người ko hiểu hay cố tình ko hiểu ý ta? – Hắn nheo mắt, quan sát hết mọi tâm tình trên mặt nàng ... thật khiến người hứng thú ko nhịn đc cười

_ Ân... đã rõ thưa ngài

Nàng mắt ngập căng sự bất cung tuân lệnh, hấn thật bị hồng não rồi... Nhưng cũng tốt, ở cạnh hấn có nhiều cơ hội hành động hơn, như vậy sẽ mau cấp có thể mang Ngọc bình sứ đi...

_ Hiện tại sắp xếp bàn làm việc cho ta, 1 chút ta quay lại...

Hấn đứng dậy tiêu sái rời khỏi phòng... Nàng tiêu nghiêng hướng bàn làm việc đang hỗn độn 1 mớ tài liệu ngổn ngang vương đầy mặt bàn...

“Hừ, cái tên hỗn đản trông đạo mạo bảnh bao như vậy mà thực dơ bẩn, sao có thể vứt giấy tờ lung tung như vậy chứ” – Nàng 1 tay thu xếp mớ giấy tờ hồ sơ, dọn dẹp 1 chốc chốc cũng xong xuôi, phải 2 tay vào nhau nhìn thành quả của mình, nàng nhếch 1 nụ cười hài lòng... Nhưng... hình như có gì đó bất ổn... Ngọc Bảo sứ đâu?... Ko phải luôn đặt ở đây sao?... Đã biến mất?

Tâm tư hỗn loạn, nàng thoáng mặt xanh mảy trắng, mắt đảo dác khắp phòng, mau cấp tìm kiếm Ngọc Bảo sứ, trái tim thực muốn nhảy ra ngoài... Hấn từ phòng ngủ, hứng thú quan sát nàng đang tận lực đảo tung phòng hấn...

...30p... trôi qua...

Gương mặt thật thất kinh tức giận, môi mím đến tím quàng, ánh mắt nàng hiện tại có thể đem giết dc cả người, 2 má hồng nhuận đỏ ửng vì cật lực lao động... hấn đứng dậy bước trở lại phòng làm việc...

_Người đang tìm thứ gì?

Hấn là ma hay quỷ sao tiến đến lúc nào nàng ko hay?... muốn hù chết nàng sao?...

_Ko... tôi chỉ là qua loa dọn dẹp thôi

_Dọn dẹp? – hấn nhướng mắt trông lại căn phòng...rõ ràng trước và sau khi nàng vào khác hấn...quả thực... bừa bộn hơn...

_Ân...ân...

....

....

_Thưa chủ tịch, có ngài Tấn Quan tìm gặp – Từ ngoài cửa, mục quản gia cung kính cắt ngang câu chuyện...

_Đc, mời hấn ta vào... – hấn nhíu mày tỏ ý khó chịu khi nhả hứng bị phá hỏng...liếc mắt nhìn bộ dạng dc giải vây của nàng mà cười dở – Khả Lâm, chuẩn bị trà

_Ân

Lập tức ko suy nghĩ nhiều, nàng đi như bỏ chạy...quả thân thủ phi phàm, thoáng cái như tiểu miêu ăn vụn đã biến mất khiến khóe môi hấn ko ngừng co giật...

_Người bị gì mà đứng trơ ra cười 1 mình như thế

_Hừ – hấn ko thèm nhìn cũng chẳng đoái hoài hừ 1 tiếng với kẻ phá đám

_Uy, người vì cái gì mà thái độ như thế với huynh đệ

_Người hôm nay sao nhân hạ chiếu cố đến ta?

Hấn quả ko thể làm ngơ cái tên này, cả 2 là bạn đồng học từ cấp tiểu học, quả là tình như huynh đệ...

_Aiz, phi vụ lại thất bại, ta bị cấp trên đình chỉ công tác tạm thời, quả thật khổ sở đến sắp chết dc

Tấn Quân thở dài ai oán ...Tử Phong thật muốn cười cho cái vẻ bi ai kia, ko hiểu nổi, tại sao 3 đời nhà tên đó đều thịnh vượng kinh doanh, đến đời hấn lại điên cuồng thi vào trường cảnh vệ trở thành cảnh sát sĩ quan, một phen làm lão phụ thân hấn nộ tức mà thổ cả huyết ra...

_Aiz... Tất cả đều tại ả Tiểu Miêu Ly hại ta ra nông nổi...thật tức chết dc

_Miêu Ly?

...cộc...cộc...

_Thưa ngài, trà của ngài

Nàng từ ngoài cửa bưng khay trà bước vào cắt ngang câu chuyện... vừa vào phòng, chợt sững lại, mặt có chút biến sắc khi nhìn ra tên sĩ quan Tấn Quân luôn cản trở nàng hành động... Hấn là bạn tên Tử Phong này sao?...hay căn bản chân tướng của nàng đã bị bại lộ?

Bất giác sắc mặt kém vài phần, 1 giọt mồ hôi ko tự chủ chạy từ trán nàng lăn dài xuống mặt... tâm tình biểu lộ của nàng hấn đều thâu hết dc vào đáy mắt... ko biết vì cái gì mà làm nàng đột nhiên căng thẳng như vậy?... nhưng có vẻ cái hấn quan tâm là nàng đang chú ý toàn lực vào tên nam nhân kia, điều này khiến hấn cảm thấy khó chịu...

_Khả Lâm, cô có thể lui xuống

_Ân...ân – Nàng mãi nghĩ mà ko hề hay biết mình đang chăm chăm quan sát tên Tấn Quân, nghe giọng hần kinh thiên giúp nàng hoàn hồn mau chóng lấy lại tinh thần cúi đầu rời đi... nhưng bước khỏi cửa vẫn ko quên nhìn lại tên phiền nhiễu ko đội trời chung của mình 1 cái

_Ai vậy, người làm mới à? – Tấn Quân nhìn theo nàng nheo nheo mắt nghi vấn

_Ko cần quan tâm, ko phải việc của ngươi – Hần bực dọc nhàn nhạt trả lời

_Uy, ko ngờ thị lực của ngươi ngày càng kém a, đem đâu đc cô gái xấu xí như thế để bên mình vậy? – Tấn Quân lắc đầu cảm thán

_Lầm lời, ngươi ko phải đang nói đến cái gì Tiểu Miêu Ly hại ngươi bị đình chỉ công tác sao? – hần cực ko hài lòng khi nghe tên bạn đồng học phê phán nàng như vậy liền lập tức hấp ngậm trà đổi chủ đề

_Hừ!!! Chính là nữ tặc Hắc Miêu nữ, chuyên đi trộm thuê những bảo vật quý giá... Ngươi xem, ta đã nhiều lần vây bắt nhưng ả cư nhiên biến mất như bốc hơi, thật tức ko chịu nổi, thua thảm hại dưới tay 1 nữ nhân xảo huyệt – Tấn Quân khổ sở, nghiêng răng nói, ném lên bàn sắp ảnh cùng hồ sơ liên quan

Hần nghe tên Tấn Quân ủy khuất kể lại, khóe môi co giật muốn cười to nhưng cũng ko đành lòng giấu cợt hần lúc này nên đành nuốt xuống... tiện tay cầm lên mấy bức ảnh về cái Tiểu Miêu Ly xem xét... bỗng hần chợt ngưng mọi hoạt động, chờ người ra như bị sét đánh... nữ nhân trong bức ảnh tỏa ra 1 mị lực khiến người ta nhìn vào mê mẩn tựa hồ lạc vào mê cung ko thể thoát ra đc... nhưng...đôi mắt... đôi mắt này... ko thể nhầm lẫn đc, mặt dù chiếc mặt nạ đã che đi nửa khuôn mặt, nhưng đôi mắt kia thì ko giấu đi đâu đc...

Khóe môi hần bất giác gợn cao hơn, quả này thực thú vị, nàng thực là đến nhà hần trộm đồ... trộm chiếc bình cắm hoa ư?... hần thực hoài nghi nha...

_Tử Phong, ngươi là đang cười cái gì? – Tấn Quân trông vào hần tự dừng nhìn chăm chú vào bức hình tự cười như gã điên ko khỏi hoài nghi phải hay ko tên này có vấn đề

_Ko...ko có ... ý ngươi là cô ta chuyên đi trộm thuê những trân vật quý báu à?

_Ân, cô ả 1 thân nữ phi phàm như mèo hoang, chuyên trộm thuê những món bảo vật quý, nhưng điều lạ kì là sau mỗi lần trộm, tại hiện trường luôn để lại 1 ngân phiếu tương đương giá trị hiện vật... Có thể nói, ko hẳn là trộm mà là 1 cách giao dịch đều...dù muốn hay ko vẫn bị ép bán

_Thật vậy sao... Tấn Phong ngươi có thể hay ko cho ta thông tin về cái Tiểu Ly Miêu kia ko?

_Ngươi quan tâm? – Tấn Quân sững sờ nhìn hần như người cỏi trên

_Ta là cảm thấy có hứng thú – hần cười tà tà, ánh mắt chiêm ngưỡng mỹ nhân trong ảnh

_Ta hôm nay đến đây cũng có ý muốn cùng ngươi hợp tác, ko ngờ ngươi lại chủ động, thực tốt quá

_Hợp tác?

_Ân

_Hợp tác thế nào? – Hần nhíu mày hoài nghi, trên mặt có nửa điểm ko hài lòng

_Ta là muốn nhờ ngươi xem trong nhà có bảo vật gì trân quý ko, dùng làm mồi nhử ả vào

_Ngươi muốn bắt cô ta?

_Tất nhiên, bắt đc ả, sự nghiệp của ta sẽ khôi phục, có khi lại đc thăng cấp a – Tấn Quân mơ màng viễn cảnh hào quang chói lọi tương lai... ko ngờ lại bị hần tại thẳng gáo nước lạnh vào mặt hũy đi mộng đẹp

_Ta ko đáp ứng

_Tại sao? Ngươi ko phải là vừa bảo có hứng thú sao?

_Ta đổi ý, ngươi có thể về

_Uy, ngươi thật thất thường, đc rồi, ta tạm lui, ngươi cứ suy nghĩ, có gì cứ liên lạc với ta

...

Đợi đến khi Tấn Quân rời khỏi, hắn đứng đưa bức hình tuyệt sắc giai nhân trước mặt ngắm nhìn... lòng hắn cam đoan con mèo nhỏ đang trong nhà hắn ăn vụn... chỉ là chưa có thời cơ, vì vậy hắn cũng ko ngại bỏ sức cùng dã miêu chơi đùa 1 phen... Từ ý niệm bất chính, khóe miệng bất giác cong lên tà mị...

7. Chương 7

Nàng đang ngồi ở sân vườn thở phì phì tức giận, mấy ngày nay ko thể hiểu nổi tên Vương Tử Phong kia mắc chứng bệnh gì mà thay đổi thái độ nhanh hơn trời trở gió... Hắn mấy ngày nay liên tục quấy rầy nàng ko yên, khiến nàng 1 phút hành động cũng ko có, mà đối lại còn tức muốn thổ huyết, hận ko nhào đến cào nát cái bản mặt đẹp trai lạ lùng kia ra...

Hôm qua thì tự nhiên bắt nàng làm gối, cứ nhiên nằm lên đùi nàng ngủ ngon lành, báo hại 2 chân tê đến mức ko nhúc nhích nổi, hôm trước nữa nổi hứng lên bắt nàng đi theo hắn đến khu trung tâm mua sắm, đi đến riệu rã cả chân cùng 1 đồng hàng lính khinh... Thực hắn điên rồi...

Nàng là tức giận mà nghĩ xấu cho hắn, đúng là hôm qua ủy khuất có bắt nàng làm đệm gối, nhưng sau thấy nàng tê chân đến đứng ko vững, hắn ôn nhu bế nàng ngồi lên ghế, ko ngại thân phận mà giúp nàng xoa bóp chân khiến nàng sưng sờ như người trên mây, mặt đỏ chỉ kém mặt trời vài phân... Trước nữa cũng thực tự dưng bắt nàng cùng đi mua sắm nhưng toàn bộ hắn liếc mắt hợp với nàng liền lập tức mua, đồng đồ lính khinh gần như là mua cho nàng, báo nàng ko biết phải làm gì với mớ đồ mắc tiền này mà lên rình về cho bọn muội muội, nói dối là hảo ý của nàng do phiên toái cả bọn trong mấy ngày qua...

_Khả Lâm...Khả Lâm

Từ phía sau vọng đến tiếng gọi nàng khiến tâm tư bị quấy nhiễu, nàng mới từ từ nuốt hết căm giận vào bụng xoay người lại...

_Quản gia, người là có gì cần dặn?

_Mau mang bánh cùng trà lên cho ông chủ

“Lại nữa a, thực phiền muốn chết, cậu nam nhân, thú nam nhân” – Nhãn mày liễu, thăm rủa vài tiếng, nàng ủy khuất bưng trà bánh tiến đến phòng hắn

Mùi bánh thơm lừng xộc vào mũi khiến nàng ko nhịn dc mà nước bọt trào trong khoang miệng... hồi còn là tiểu thư, nàng rất thích ăn bánh, từ bánh gato đến các loại bánh ngọt, bánh nướng khác... về sau các muội muội yêu thương cũng hay thường xuyên làm bánh ngọt cho nàng ăn...Nhìn bánh thơm ngon trước mặt mà ko dc ăn thật là đau lòng mà... đúng là cậu nam nhân, thế này khác gì hành hạ nàng a...

Hắn từ trong phòng, nhìn nàng chăm chăm nhìn miếng bánh thèm thuồng, rồi chuyển sang vẻ mặt ủy khuất cùng tức giận khiến hắn ko nhịn dc cười mà phát ra vài tiếng ư ư trong cổ họng...

...

...cộc...cộc...

_Vào đi

_Chủ tịch, trà bánh của ngài – Nàng lườm mắt 1 cái, đặt bánh cùng trà lên bàn hắn học rồi đi...

Bất ngờ từ phía sau bị kéo lại mất đà mà ngã về phía hắn ngồi gọn trong lòng... Nàng kinh hãi vùng mình muốn thoát ra, nhưng lại bị vòng kiềm sắt thép ấn cố định ko thể nhúc nhích...

Đề tránh trường hợp bị nàng dã miêu giáo hoạt thương cho 1 chưởng như lần trước, hắn khôn ngoan cố trụ 2 tay nàng cùng thân hình nàng ngay ngắn trong lòng... Cảm nhận dc con dã miêu đang cố gắng vương móng vuốt thoát khỏi mình, khóe môi hắn đưa lên 1 đường cong thật sâu...

Bị bất ngờ tấn công nàng tức giận lườm mắt, toan cong đôi môi xinh lên phản kháng thì bất ngờ... hấn dùng muỗng truyền vào miệng nàng 1 ngụm bánh ngọt ngào thơm phức... Ngụm bánh thơm mùi trứng huyện vị bơ sữa béo ngậy, lớp kem xốp mềm vừa vào miệng tan mềm như mây... ko hổ là bánh ngọt của đầu bếp thượng hạng...

Nàng bất ngờ đc truyền cho ngụm bánh, nhưng lại bị mỹ vị làm ê người, miệng nhóp nhép thích thú dùng hết mọi giác quan cảm nhận tư vị ngon ngọt mà từ trước đến giờ chưa đc nếm qua... Sau khi ngụm bánh trong miệng đc tiêu hóa hết vào bụng, nàng ngược đôi mắt tròn xoe trong vắt đầy chờ mong...

Hắn sững sờ trước ánh mắt ngây thơ long lanh, lấp lánh tựa thủy tinh... dùng muỗng truyền đến miệng nàng thêm ngụm bánh ngọt nữa... nàng thấy miếng bánh đang được đưa tới há miệng nhỏ ko chút e dè, cũng quên mất chính bản thân đang ngồi trên đùi hắn mà ô a đón nhận muỗng bánh ngọt...Nhìn nàng ăn ngon lành, 2 mắt vì thích chí mà híp lại thành 2 viên bán nguyệt, chiếc mũi nhỏ cứ hếch lên như muốn hít hết mùi bánh đang tan ra trong miệng nhỏ...bộ dáng ko khác gì mèo nhỏ đang đc chủ nhân sủng ái cưng chiều, ngoan ngoãn ngồi yên ko quấy nhiễu... Hắn thích tiểu sủng vật của mình ngoan ngoan lúc này nhưng cũng ko hề ghét đã miêu ương ngạnh kia, chỉ là muốn tự nàng khai nhận thân phận với hắn... lúc đó mới có nhiều trò vui...

Một muỗng rồi lại 1 muỗng, hắn ôn nhu dứt nàng ăn cẩn thận, loáng cái đĩa đĩa bánh ngon... nàng xoa cái bụng thỏa mãn liếm mép như tiểu miêu sau khi đc ăn no... Nhìn chiếc lưỡi nhỏ hồng hồng liếm liếm cánh môi đào mềm mại khiến tâm can hắn ko thể ko động,giống như mê hồn mồi gọi... Đã miêu ngốc này rõ ràng đang câu dẫn hắn mà... Vậy ta ko khách sáo dùng điểm tâm...

_Đã ăn no chưa?

Nàng vẫn trong trạng thái lâng lâng vì đc thưởng qua bánh ngon chỉ bắt giác gật đầu, ko ngừng liếm hết vị còn vương trên môi cười thích thú...

_Có ngon ko?

Nàng lại vô tư gật đầu...

_Ta cũng muốn thử

Nàng cũng gật đầu... nhưng sau giây tiếp theo lập tức hướng mắt to nhìn hắn ngơ ngác...lúc này nàng mới giật mình lơ mơ trở về thực tại... là nàng vẫn còn ngồi trên người hắn a... lúc này...lúc này... aaaaaaaa... có ai giết chết nàng đi... thật xấu hổ quá... Nhưng hắn vừa nói gì... hắn cũng muốn ăn bánh a... bánh đã bị nàng ăn hết rồi mà...

_Xin lỗi ngài chủ tịch, tôi lập tức đi lấy phần bánh khác cho ngài

Nàng ríu rít vịn vịn người rời đi, nhưng vẫn ko thể nào thoát đc... chỉ thoáng nghe 1 câu... “Ko cần”... thì hắn đã cúi đầu thưởng vị... đôi môi hắn áp chế lên cánh đào mềm mọng... ko hiểu là do mùi bánh thơm ngọt hay chính môi nàng thật ngọt như vậy... Hai mắt nàng tròn to... gương mặt tuấn mỹ nam nhân đang phóng cực to trước mắt mình... hắn...hắn đang hôn nàng...

Nàng kinh hô sững sờ, vừa định mở miệng kháng nghị đã bị hắn lợi dụng thời cơ đoạt đất... Hắn mạnh mẽ tiến công vào lãnh địa, quét qua hàm răng trắng đều tìm sâu vào trong, trêu chọc, đưa đẩy đầu lưỡi đỉnh hương thơm ngọt...tham lam dây dưa ko dứt... Cả người nàng nóng rần như bị liệt hỏa thiêu đốt, cả người mềm nhũn ra tựa vào người hắn ko hay biết, đầu óc mơ hồ như có sương mù bao trùm ko thấy lối...

Thấy con đã miêu trong lòng thu vuốt đầu hàng, hắn cực kì hài lòng, ko ngại ngừng siết chặt chiếc eo thon, dán người nàng vào trong lồng ngực rắn chắc, cơ thể mềm mại truyền đến người hắn 1 luồng xung điện chạy dọc cơ thể, khơi mào nỗi khát khao của người đàn ông trong hắn, hương vị của nàng càng ngày càng làm hắn trở nên lạc lối...

Đầu óc cần bản thiếu dưỡng khí sắp ko trụ nổi mà hắn lại ko lấy nửa điểm muốn buông tha, nàng liêu minh cự quây... Cảm thấy nàng dường như ko thể chịu nổi, hắn buông nhẹ nàng ra, nhưng vẫn còn tham luyến cắn mút cánh môi hồng đào ngọt ngào mới ngán đầu dây... Nàng 2 mắt ngập sương, 2 má vì vừa tức, vừa thẹn mà đỏ bừng như 2 quả hồng chín, khiến người ta muốn cắn 1 cái, đôi môi mềm vì hắn mà sưng mọng khê mấp mấp, lồng ngực phập phồng liên tục hô hấp... toàn hình ảnh đáng yêu này khiến hắn khó khăn dè

nén máu đang sôi sục trong huyết quản, trí óc trống rỗng... Dã miêu này thật đúng là hồ ly, thực biết cách quyến rũ lòng người...

Bổ sung đầy đủ dưỡng khí... nàng mới lấy lại tỉnh táo, lợi dụng lúc hắn còn ngây ngốc, nàng 1 thân nhanh nhẹn thoát khỏi vòng kiềm kẹp đứng dậy đối diện, khuôn mặt vì tức mà thập phần đỏ hơn, mắt to mờ mờ trăn trăn nhìn hắn oán hận... “tên cẩu nam thối...hắn vì cái gì mà dám hôn nàng... chán sống hay sao?...Đc, ko cần biết Ngọc Bảo Sứ hay cái gì, dám khi dễ ta, ta liều mạng với ngươi” – Nàng thống hận nghiêng răng ken két, dùng ánh mắt như dao sắc đâm ko ngừng vào hắn...

Nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ ửng đối diện đang tức giận ko ngừng oán trách, hắn ko những ko sợ hãi mà còn thích thú chiêm ngưỡng...

_Thưa chủ tịch, có ông Ngạn đến

Ko khí đang sôi sục mùi quyết chiến, mục quản gia bước vào phá tan ko khí tà mị ngột thở, nàng mau chóng từ từ lấy lại lý trí, đè nén cảm xúc xuống... “Dù thế nào, Ngọc Bảo Sứ vẫn là thứ cha còn sống trân quý nhất, ko thể vì 1 phút bùng bột mà bị tiêu hủy... phải nhẫn nhịn” – nàng đau lòng ủy khuất nén lại cảm xúc, hít 1 hơi sâu hướng hắn cúi đầu mau chóng lui ra...

Nhìn nhân ảnh nhỏ nhắn thoát thoát đã chạy biến mất, khoe môi càng cong mãnh liệt hơn... Hắn thông thả tựa người vào ghế ra lệnh mục quản gia ời khách vào...

...

_Vương chủ tịch, chào ngài

_Ngạn tiên sinh, mời ngồi

_Vương chủ tịch, ngài hôm nay là ời tôi có việc gì ko?

_Tôi nghe nói ông là nhà thẩm định bảo vật có tiếng nhất tại Đài Bắc này, nên hôm nay phiền ông đến xem giùm 1 vật

_Vương chủ tịch khách sáo rồi, chẳng hay ngài muốn tôi xem vật gì?

_Là chiếc bình này

Ngạn tiên sinh vừa thoáng trông qua chiếc bình giật mình sững sờ, khuôn mặt già nua co lại như giấy vò rồi lại giãn ra rạn rở như vừa phát hiện ra 1 thành phố cổ đại mất triệu năm mất tích...

_Vương chủ tịch, chiếc bình này ở đâu ngài có?

Nhìn sắc mặt Ngạn tiên sinh hắn cũng 8,9 phần đoán đc... khẽ cong môi nói...

_Là của lão phụ thân tôi trước lúc lâm chung giao phó lại, chẳng hay ông biết chiếc bình này?

_Đây là Ngọc Bình Sứ, chiếc bình quý từ thời tam quốc, là cống phẩm cho vua Ngụy, đương thời đc quý phi trân quý, phải nói là vô cùng quý giá...có điều...

Hắn sững người, ko ngờ chiếc bình hắn nghĩ đơn thuần kia chỉ là vật vô tri, ko biết vì sao lão phụ thân lại giao phó lại, cũng ko thể vứt đi nên đành để cắm hoa cho đỡ phí, vậy mà có giá trị kinh thường như vậy... thật khiến hắn toát mồ hôi hột...

_Có điều thế nào?

_Bảo vật này tôi nhớ ko nhầm người đầu tiên sở hữu Ngọc Bình Sứ là Vũ Hàn Bá...

_Vũ Hàn Bá ?

_Phải, ông ấy đã bỏ nửa gia tài để có đc Ngọc Bảo Sứ... Ông ấy vốn là người nhân từ, rất thích sưu tầm vật cổ... nhưng tiếc thay... – Ngạn tiên sinh tỏ vẻ thương cảm lắc đầu trặc lưỡi

_Là chuyện gì?

_Vũ Hàn Bá bị chính người em trai mình hại chết, chiếm đoạt gia tài... tội nghiệp nhất vẫn là con gái ông ấy

_Con gái? – Hấn sững sốt, dường như chính hấn cũng mờ mịt cảm nhận đc 1 sợi dây kết nối vô hình nào đó

_Ông ta có 1 đứa con gái rất xinh đẹp, còn nhận nuôi 5 tiểu nữ nữa, nhưng ko biết về sau sau khi bị người chú chiếm hết gia sản, đuổi khỏi nhà thì chẳng còn ai biết về bọn trẻ nữa... Aizzz, tội nghiệp, nếu đứa trẻ kia còn sống, ắt hẳn sẽ lớn lên rất xinh đẹp a – Ông Ngạn lắc đầu đồng cảm thương tâm cho câu chuyện Vũ Hàn Bá

_Tại sao bảo vật của Vũ Hàn Bá lại trong tay cha tôi?

_Là sau khi đoạt nhà, em trai ông ta đem đấu giá toàn bộ bảo vật, có lẽ cha ngài đã mua đc... Nhưng... ko hiểu sao, dạo gần đây, toàn bộ bảo vật của Vũ Hàn Bá lần lượt đc thu mua ko còn tung tích, tôi cũng vất vả tìm kiếm 1 số bảo vật khi ông ta còn sống thu mua đc nhưng bất lực...

_Bị thu mua ko còn tung tích?

_Phải

_Ngạn tiên sinh, ngài có thể cho tôi danh sách bảo vật khi Hàn Bá đương thời sưu tầm đc hay ko?

_Có thể, tôi có sẵn ở đây

...

Cáo biệt Ngạn tiên sinh, hấn chăm chú nghiên cứu danh sách mà ông Ngạn đưa, so sánh cùng hồ sơ về bảo vật Tiểu Miêu Ly trộm đc hoàn toàn trùng khớp... ko sai đâu đc...nàng chắc chắn chính là con gái Vũ Hàn Bá... Cũng chính là Miêu nữ tuyệt mỹ kia...

8. Chương 8

_Khả Lâm, mau dọn dẹp

_Ân

_Khả Lâm, chuẩn bị cơm trưa

_Ân

_Khả Lâm, sắp xếp văn kiện kia lên kệ

_Ân

_Khả Lâm, ta mệt, mau qua đây giúp ta mat-xa

_Ân

_Khả Lâm

....

_Khả Lâm

.....

....

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, cái tên xú nam nhân kia phải hay ko ăn nhằm đậu hủ thôi nên não cũng thú vị theo? Làm cái gì mà luôn miệng tru tréo tên ta?... mặc dù chỉ là tên mạo, nhưng cũng là do ta vất óc ra nghĩ chứ ko phải đồ chùa để hấn miễn phí gọi a” – Hết 1 tiếng ai oán từ tận đáy lòng, nàng ko ngần ngại ném cho hấn 1 tia hận ý... Sáng giờ ko hiểu đc có chi, hấn đánh chết vẫn 1 mực bất năng bên cạnh hầu hạ ko cho rời nửa bước... Kì thực nàng đang rất hoài nghi về nhãn lực tên yêu nghiệt này có phải như các sư

muội nói mất hấn bị phế mất rồi nên mới nhìn cái dạng cải trang xấu xí này thực có hứng thú? Vậy ko phải chết nàng a, hại nàng hao tổn công sức để cải trang

Aaaaaaaa... Có nói thế nào hấn vẫn cứ như âm hồn ko thể tiêu tán... có phải hay ko kiếp trước chính mình ko viếng chùa hay hướng phật ko thành tâm nên kiếp này mới bị tên yêu nghiệt này ám ko rời... “Nam mô a di đà phật, làm ơn cho hồn phách yêu nghiệt tiêu tán sớm hoàn đạo đầu thai chuyển kiếp, con hứa chuyển này trở về sẽ đốt chục sọt tiền vàng giấy khấn tạ, còn nữa, còn nữa... nhất định con ăn chay 1 tháng, cần cù đi viếng các ngài...”

_ Là đang nghĩ gì mà ngơ ngẩn như vậy?

_ Aaaaaaa... hù chết ta ... Ách... xin lỗi... ngài làm tôi giật mình...

“Ko linh a... các thần phật nhất định đang ăn cỗ nên mới ko thèm đếm xỉa tới lời ta... đang thành tâm khẩn cầu mà yêu nghiệt còn quấy nhiễu... ko linh chút nào...” – Nàng cắn môi ủy khuất... nhất định là vì trước giờ nàng coi thường ko tin thần phật nên mới chịu oan nghiệt... Báo ứng a, báo ứng a

_ Ta hỏi người là đang nghĩ gì mà ngẩn người như vậy?

_ Ách... là vợ vẫn thôi... Chủ tịch, người có gì sai bảo?

_ Đến giờ trà chiều rồi, mau đem điểm tâm đến

_ Ân, ta mau chóng đem lên

Cái dáng bộ xinh đẹp bị hóa trang thành xấu xí nhanh nhẹn thoát cái đã mất dạng khiến hấn ngây ngẩn thích thú nhìn theo... Đã biết chính xác thân phận nàng, hấn lại càng muốn có cho bằng đc con đã miêu xinh đẹp này mà sủng ái, để đc như vậy, hấn nhất định phải khuynh tẫn sở hữu (*), trước hết là phải để nàng trong tầm mắt canh chừng... Vì vậy mà từ buổi sáng đến giờ hấn một mực cấp nàng bên mình hầu hạ... trong khi làm việc chỉ cần ngẩng đầu lên có thể thấy ngay sủng vật khiến tâm hấn vô cùng an, sướng khoái, chắc nhờ vậy mà tiến trình xử lí công văn cũng mau chóng hơn mọi ngày...

Khóe môi bất giác gợn lên, ánh mắt chạm phải cuốn tạp chí trên bàn... Là lúc này, đang duyệt công văn, ngẩng lên thì thấy nàng ngẩn người chăm chú nhìn vào quyển tạp chí, suy nghĩ xuất thần đến độ hấn phải gọi mấy lần mới đen hồn nàng nhập xác... tay ko tự chủ mà đem tạp chí xem thử...

“Lăng Văn Du? Tên này ko phải là người mẫu mới nổi, hiện đang rất đc giới trẻ ngưỡng mộ sao? Là nàng thích hấn?” – Mới nghĩ đến đây, tự nhiên 1 cỗ kì quái đè nặng lòng ngực, tâm tình đang tốt cũng lập tức tiêu tan

_ Chủ tịch, điểm tâm của ngài, mời dùng

Vừa bước vào phòng, ko khí tự nhiên trầm hấn khiến nàng bất giác rung mình 1 cái lén nhìn nguyên nhân phát ra phong hàn kia... “Ách...sao mặt hấn như vừa ngủ phải phân chó thế kia?” – linh tính đã miêu nhạy bén mách bảo nàng tốt xấu thế nào, hiện tại ko nên chọc vào hấn... Dựa theo bản năng tránh né thú dữ, nàng đặt chiếc khay điểm tâm lên bàn liền lập tức đem mình lùi về sau 2 bước, giữ khoảng cách an toàn...

Hành động cảnh giác như tiểu miêu bị uy hiếp dựng lông vươn vuốt đe dọa kẻ thù của nàng làm hấn dở khóc dở cười...

_ Tại sao lại tránh ta? – Hấn ho khan 1 tiếng lấy lại vẻ lãnh băng hướng nàng trầm giọng chất vấn

_ Ách, là ko có

_ Đến đây

“Cái gì? Bảo nàng tự đem mình chui vào rọ á... Nàng ko phải thiếu não đến độ dùng cám heo trảm vào dùng tạm a”

_ Chủ tịch, ko phiền... – Nàng cười còn khó coi hơn khóc tìm có thoái lui...

_ Sợ ta ăn thịt người sao? – Hấn nhìn cái điệu bộ ngốc nghếch kia lại càng cao hứng trêu đùa

Đang chìm trong thế giới riêng mình nàng, nghe hấn tự nhận 1 câu đạo lý, bất giác gật đầu như gã tởm...

_Ách... ko...ko có – lắc lắc đầu

Khóe môi giờ cao hơn lộ ý cười ko thể kiềm nén... Có phải hay ko nàng cũng là 1 siêu thần trộm nha, sao có thể thật thà ngốc nghếch đến vậy? ko lẽ chạy đến hỏi nàng có phải cái Tiểu Miêu Ly kia, nàng liền ngoan ngoãn gật đầu tự nhận... Ko kịp để nàng phản ứng, hắn vươn cánh tay dài đem nàng gọn gàng đặt vào lòng, để nàng ngồi trên đùi, 2 tay ra sức chế phục tiểu miêu hoang dã đang bất tuân ko phục ra sức vùng vẫy trong lòng...

_Chủ tịch, ngài...

_Có phải hay ko người thích tên tiểu tử này? – Câu nàng còn chưa thốt hết, hắn đã đem quyển tạp chí đến trước mặt nàng chặn lại bằng giọng nói âm lãnh bức cung

Nàng ngơ ngác hết nhìn hắn đến nhìn ảnh nam nhân trên tạp chí khó hiểu... nheo nheo con mắt tinh quái quan sát hình ảnh trên tạp chí “Lăng Văn Du? Tên này hình như mới vừa vào công ty ta ko bao lâu, có thể nói là đàn em, ko nhằm lẫn thì từng cùng làm việc qua cho 1 bìa tạp chí thời trang... Hoàn toàn ko ấn tượng...”

_Mau nói – Hắn như quả mìn nổ chậm, thiếu kiên nhẫn rít răng gặm gè nhắc nhở... nàng đang chìm đắm trong suy nghĩ nghe đc cũng ko thể ko trở về hiện tại...

_Ko có – Nàng nhú mày liễu nghi vực nhìn hắn, đôi mắt to lấp lánh hồ nghi ko biết cái “cám lợn” chứa trong đầu hắn là đang toan tính gì, trông hắn cứ như bắt ghen nàng lên lút sau lưng hắn có gian tình vậy... Ách, tình nhân? Nàng còn ko có cùng hắn nửa điểm quan hệ với nhau nha...

_Người xác nhận?

Nàng gật đầu như gà mổ thóc chắc nịch... “A, hắn là cái gì dám nghi ngờ nàng, nàng là có lòng tự trọng cao như núi ngar...”

Xác định đc câu trả lời từ nàng, cơ thể đang thít chặt, kiềm nén cứng như thép của hắn cũng hội thả lỏng... Nhìn bảo bối đang hoài nghi nhìn mình khó hiểu, hắn nhếch môi đem 1 thìa bánh ngọt đến trước mặt nàng cười ôn nhu

_Có muốn ăn ko?

Nhìn bánh ngọt đưa đến trước mặt, đôi mắt chớp nhoáng sáng rực như mèo gặp mỡ... Bao nhiêu lý trí cùng lòng tự trọng cao như núi đều bị nàng ko thương tiếc ném sạch mà gật đầu lia lịa, tâm 1 mực khẳng định “Lòng tự trọng có cao như núi cũng ko ăn no bụng đc, kẻ thức thời mới là trượng phu, mỹ vị trần gian dân đến miệng ko ăn mới là tiểu nhân ngu ngốc”, chiếc lưỡi nhỏ hồng hồng kẻ liếm liếm môi thèm thuồng...

Nhìn bộ dáng tiểu hồng mao tham ăn của nàng thiếu chút nữa hắn lăn ra cười to, thực ko nhẫn tâm trêu đùa nữa, cứ cho nàng ăn no trước mình no sau vậy... Một muỗng lại 1 muỗng hắn ôn nhu bồi nàng ăn...

Mỹ vị tuyệt hảo của bánh ngọt chiếm cứ tâm tư, nàng khoảnh khắc hóa thành tiểu miêu ngoan ngoãn ngồi trong lòng chủ nhân hưởng thụ sự sung nịch từ hắn...

...Rầm... Phan...

Căn phòng to lớn cư nhiên trở thành lãnh địa 2 người... Ko khí lãng mạn sẽ như tiểu thuyết nếu ko có âm thanh cửa phòng bị đẩy thô bạo 1 tiếng va vào tường khô khốc...

Hồn vía đc mỹ vị bánh ngon đưa vút tận 9 tầng mây, nghe âm thanh thô bạo kia cũng sợ tỉnh mộng hướng mắt nhìn về nơi xuất phát âm thanh kia thì trông thấy 1 nữ nhân dáng vóc gợi cảm, tóc dài uốn xoắn vàng choẹt, mày thanh môi đỏ, trừ bỏ đôi mắt như lửa đang hướng nàng muốn thiêu rụi ko còn mảnh xương cốt...

Hắn mãi mới thuần phục đc dã miêu bỗng bị làm quấy nhiễu, tâm tư vô cùng khó chịu, mắt sắc hướng cái nữ nhân vô phép vô tắc kia trừng 1 cái lạnh buốt...

_Lưu tiểu thư, phải hay ko cũng biết 1 chút lễ nghĩa, sao lại tùy tiện xông vào phòng người khác như vậy? – Hắn “hừ” 1 tiếng khinh thường, mắt cũng ko thèm liếc lại 1 cái...

Lưu Phi Phi vốn là con gái của Lưu Chấn Vinh, Lưu bá bá cùng cha khác mẹ lúc sinh thời là bằng hữu, tình thân như huynh đệ, nên từ nhỏ khác và nữ Phi Phi kia đi 2 lão gia chỉ định hôn ước, nhưng sau khi lão phụ thân qua đời, cái hôn ước kia đã sớm đi hăm đem vứt xó, Lưu bá bá là người hiểu nhân thế, không ép buộc khác với cái hôn ước kia, đã sớm hướng khác giải trừ, chỉ có Lưu Phi Phi không chấp nhận, 1 mực xem khác là vị hôn phu, thường xuyên lui tới Vương gia trang như nhà, khác bận trăm công ngàn việc nên nhắm mắt bỏ qua tùy ý mặc nàng, dù gì cũng là con gái bằng hữu cha khác, vì thế mà Lưu Phi Phi lại tưởng rằng Vương Tử Phong cũng có tình ý, bằng chứng là đến nay vẫn chưa có qua vì nữ nhân nào mà lưu luyến để bên cạnh, nàng cư nhiên tự mình là đặc biệt, là nữ chủ nhân tương lai Vương gia trang mà dương dương tự đắc tác oai tác quái sau lưng khác, khác không phải không hay biết, nhưng nể mặt Lưu bá bá mà dung túng bỏ qua hành động của nàng... Không nghĩ tới có ngày nàng dám ngang nhiên xông vào thư phòng khác phá hỏng chuyện tốt

_Vương huynh – Lưu Phi Phi mặt trắng bệch nhận phải ánh mắt Vương Tử Phong, trước giờ nàng là chưa từng bị khác lạnh lùng vô tình như vậy, không lẽ vì nửa nhân xấu xí kia...

Vốn thế lực của nàng phát tán trong Vương gia trang từ trên xuống dưới không ai trong Vương gia này không biết, họ cũng nghĩ Lưu tiểu thư thực là nữ nhân đặc biệt nên mới đi ưu ái ra vào Vương gia như nhà, vì thế ai cũng ngầm xem nàng là nữ chủ tương lai... Hôm nay không ngờ nhận được điện thoại của mục quản gia mách rằng có 1 nha đầu xấu xí đang câu dẫn Vương Tử Phong của mình liền học tốc chạy đến, vừa đến đã nghe mục quản gia sớm ra tận cửa đón hỏi chuyện từ sáng đến giờ ở ta hầu hạ bên cạnh Vương Tử Phong rất ám muội liền nổi cơn ghen tan bành không nghĩ ngợi xông thẳng vào thư phòng thì trông thấy cảnh tình tứ này...

Nàng trông thấy nữ nhân 1 thân như đuốc cháy mãnh liệt, ít nhiều cái đầu nhỏ cũng hiểu ánh mắt nàng ta là nhìn mình làm tình dục, lại thấy tên Vương Tử Phong kia chết cũng không buông tay... Nàng thật là tiến thoái lưỡng nan a TT ^ TT...

_Tiết Khả Lâm, người là đang làm gì? – Mục quản gia từ ngoài chạy vào trông thấy cảnh tượng nó cùng ông chủ ân ái liền ái liên trốn mất hết lên

_Ừ... là...

_Người dám giở trò câu dẫn ngài chủ tịch, hèn chi từ sớm nửa bước cũng không rời khỏi thư phòng... Còn không mau đứng dậy, người có đuôi hay không mà không trông thấy Lưu tiểu thư, có biết nàng ta là ai không? – Mục 1 bên mắng ****, 1 bên liếc nhìn nữ chủ tương lai đang rất hài lòng nhìn mục, lòng thầm mỉm cười đắc ý

_Nàng ta là ai? – Vương Tử Phong sắc mặt trầm đen lại, giọng lạnh như băng cất tiếng

Mục quản gia ngây người, mặt lúc xanh lúc trắng nhìn chủ nhân đang mắt giận tóe lửa, rùng mình, miệng cứng như ngậm phải đá băng đảo mắt nhìn Lưu Phi Phi cầu cứu...

_Người nghĩ ai là chủ nhân ở đây mà dám cư nhiên ở đây la hét mắng người của ta? – giọng khác lạnh thêm mấy phần khiến tim mục muốn nhảy ra ngoài

_“người của ta”? – Lưu Phi Phi nghe được mấy từ từ trong miệng Vương Tử Phong thốt ra sắc mặt thập phần càng méo mó khó coi – Vương huynh, ý tứ là gì? Sao lại chạm vào thứ đồ bẩn xấu xí đó, có phải hay không mắt huynh hỏng rồi? nếu huynh đang cố tình đùa giỡn thì muội không thích đâu

“Àn, ừ... ta hảo ý kiến này của người, khác quả là hỏng mắt rồi... Ách, nhưng người dám **** ta a, mục nội nó, người muốn hay không ngày mai ta tới Lưu gia nhà người vợ hết của cái đi làm từ thiện a”

_Ý tứ của ta? Là chính ta thu lưu nàng ta bên mình, cũng không phải đùa bỡn, người có ý kiến? – Khác trầm giọng, bạc môi khẽ nhếch lên, bàn tay khẽ vuốt ve bờ má mềm mại của nàng – Còn có, bà quản gia... từ nay người cần trọng lời ăn tiếng nói, tự biết thân phận cao thấp, trở về sau, không có sự cho phép của ta không cho phép bất cứ ai ra vào Vương gia trang... kể cả Lưu tiểu thư

Khác vẻ ngoài trầm tĩnh nhưng giọng nói kéo theo băng lãnh khiến người nghe phải rùng mình khiếp sợ... Nàng là đang ngồi trong lòng khác cũng khẽ run rẩy mấy phần, từng vào sinh ra tử, đạn mìn còn không làm nàng cảm thấy sợ bằng khí thái hiện tại của tên yêu nghiệt Vương Tử Phong này...

_Quản gia, tiễn khách – Khác cố ý kéo dài giọng đuổi khách... Mục quản gia 1 bên đang run rẩy, nghe thấy gọi tên giật hoảng người, lùi húi đưa tay tiễn khách...

Lưu Phi Phi bị đuối khéo mặt giận tím bầm, môi cắn đến phồng chùng tứa máu tươi ko cam lòng lao đi khỏi gia trang... trước đó cũng ko quên ném cho nàng 1 cái nhìn đủ giết chết người... Cái tên hỗn đản này quả là ác ma hại người...

9. Chương 9

“Có điên hay ko? Rõ ràng lúc sáng hại ta bị con yêu tinh kia nhìn đến độ tàn thành tro còn chưa đủ sao, bây giờ còn chưa tha? Sớm hay muộn cũng đến giờ ngủ rồi ngar” – Nàng tức tối dầy vò chiếc gối nằm mềm mại trên giường hần thay vì phải chuẩn bị giường cho hần ngủ

_Hình như người đang ko vui

Hành động bạo lực lập tức đình chỉ khi 1 giọng nói chậm rãi mang tính đe dọa, nguy hiểm vang lên từ phía sau... gáy nàng giật giật, da đầu căng ra, 1 giọt mồ hôi chạy từ trán xuống má... báo hiệu điềm dữ... ác ma xuất hiện

Chiếc gối từ trên không trung đang dc toan ném xuống giường mạnh mẽ ko những từ từ dc hạ xuống nhẹ nhàng mà còn dc vuốt đến phẳng lì, Vương Tử Phong khéo môi do nhin cười mà liên hồi co giật, tâm mi chau lại nhin nhục khổ sở...

_Chủ tịch, giường đã dc chuẩn bị xong, mời ngài đi nghỉ - Nàng cười méo xệch nhanh chân nhảy khỏi giường hướng về phía cửa lui đi...

_Đến đây

_Uy?

_Ta mỗi đến giúp ta mát -xa

Hần cư nhiên trèo lên giường nằm như đế vương sai bảo nàng như a hoàn... “Tên thối nam nhân, cẩu nam nhân, ta ko thềm nhin người nữa, người nghĩ người là ai mà dám sai bảo ta... ta ko cho người biết tay ta thể vút họ Vũ mà mang họ Vương nhà người...”

...

...

Nàng sẵn tay áo hùng hồn bước đến giường, bao nhiêu sức dồn hết vào tay, từ trên cao, hành động nhanh và dứt khoát giáng thẳng vào lưng Tử Phong... “A” 1 tiếng long trời lở đất, hần sau khi lãnh 1 quyền đến xanh mặt tím mày, hô hấp ngưng trệ... còn chưa ổn định lại đã tiếp 1 đòn nữa gần muốn ngất...

_Cho người chết... người nghĩ mình là ai hả? Biết ta là ai ko mà dám chọc vào – Nàng nhìn bộ dáng khốn cùng của hần mà khoái trá cười hét lớn ko ngừng vung tay nện vào lưng hần mạnh mẽ

_Dừng tay – Hần thở hổn hển, thều thào giọng yếu ớt...

.....

.....

...

_Khả Lâm.... Khả Lâm

_Uy?

_Người là đang nghĩ gì mà tự nhiên cười ngoác mồm đến chảy dãi thế kia

_Ách... - Nàng vội ngậm mồm, lấy tay chùi chùi mép... “Aiz... thì ra là mơ a...” =))

_Có phải đang nghĩ muốn hành hạ ta ko? – Hần kê sát mặt nàng nói 1 phát đánh thẳng tim đen làm nàng giật thót đỏ lừ lừ khuôn mặt vội lui mấy bước

Vương Tử Phong càng khoái chí cười tà quay trở lại giường buông người nằm lên nhằm chán phân lênh

_Mau đến mat – xa cho ta

Nàng cắn môi ủy khuất trở lại giường khó chịu giúp hần mat – xa... Thân hình to lớn cứng rắn dần thả lỏng... “Thật ko muốn phải công nhận 1 điều, thân hình tên này thật làm người ta sinh ý muốn làm bậy a”... ngón tay thon dài di chuyển trên từng tác thịt rắn chắc thật khó nhịn lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng đỏ gay gắt hơn...

_Lau nước dãi đi, thêm muốn cơ thể ta lắm à – Hần ác ý nhắc nàng tỉnh mộng khi các ngón tay thay vì đang xoa bóp mà vuốt ve trên người hần... Nhưng... hần thích =))

_Ách, ta... ko có – Nàng vội 1 lần nữa lau khước miệng, đầu muốn bốc hỏa hét thẳm trong dạ... “Aaaaa... sao ta có thể háo sắc như vậy chứ... thật mất mặt aaaaaaa...”

_Thật ko có sao, ta thấy người vuốt ve ta đến gần sắp ngắt đi thế kia mà – Tên cáo Tử Phong quyết ko buông tha mèo nhỏ, hại nàng ko những đến tai đã đỏ mà cả người đều nóng ran, da thịt hồng hồng nhu thuận, hấp dẫn...

_Nói dối – Càng ở lâu càng nguy hiểm, nàng vội bước khỏi giường, nếu ko nàng sẽ sốt mất...

Chưa kịp thực hiện ý định, vừa nhướn người dậy đã bị bàn tay to lớn nắm “soạt”, mất thăng bằng mà ngã xuống, đầu va vào vách thịt cứng rắn đến ong cả đầu...

_Thật ko có sao? – Hần kề sát vào tai nàng phả 1 hơi khí ấm muối, sẵn thể chiếm tiện nghi 1 chút mà dùng đầu lưỡi lướt qua vành tai non mềm của nàng

Từ nơi nhảy cảm truyền vào 1 dòng điện tê liệt, mọi giác quan như vút hết vào hàm băng đông cứng...Nàng vội giật mình dùng tay che đi vành tai, đôi mắt mèo giận dữ mà long lên trừng trừng cảnh cáo hần... Vị ngon ngọt bị tước mất, hần nhú mi nhìn nàng đang cố hết sức dùng tay che đi tai ko cho hần thưởng thức món ngon, hần đành ủy khuất đổi món vậy, bạc môi quyến rũ lập tức chuyển hướng áp lên cánh môi mềm thơm mát mà ngấu ngiến...

Cuộc đời từ lúc hành nghề miêu nữ đến nay, nàng chưa bao giờ thất bại đến mức này... rõ ràng biết hần đang bắt nạt mình nhưng ko thể đẩy hần ra nha... cứ thế mà để cái miệng hư hỏng kia quăn lấy, hoành hành trong khoang miệng mà nuốt hết sự ngọt ngào...

Thấy tiểu dã miêu lúc đầu còn cứng đầu cự quây, nhưng hiện tại đã ngoan ngoãn xụi lơ trong lòng, khước miệng gian manh giờ lên 1 đường cong đặc thẳng... Hần quả là 1 huấn luyện viên thú cưng giỏi =))...

Cảm nhận tiểu hồng mao đã mềm ngoác đến thổ ko đc hần mới buông tha đôi môi hồng đào thơm ngon... hần cuối đầu ngắm nhìn sủng vật đang cố gắng hô hấp, khuôn mặt xinh xắn dù đã đc hóa trang nhưng vẫn đỏ ửng đáng yêu, đôi môi sưng mọng kiêu mị như mời gọi thật làm người ta khổ sở, bộ dạng này khiến người ta hận ko thể 1 ngụm mà nuốt hết vào bụng... Nhưng hần biết, nếu bây giờ hần đi xa hơn, hần sẽ mất nàng, làm nàng kinh sợ chỉ khiến nàng bỏ chạy mất dạng, như vậy hần chỉ có thiệt thòi... Hần đành cắn răng đè nén dục vọng đang sôi trào, hít vào mấy ngụm lấy lại tinh thần rồi kéo nàng vào lòng ôm chặt cho thỏa nỗi lòng...

Từ mũi truyền đến 1 hương vị nam tính thơm mát, lúc này nàng mới khôi phục lại tinh thần... “Ách, cái quái gì thế này, sao hần dấm...”, cơn tức giận lập tức dập lại sự ngượng ngùng, nàng dùng hết sức lực còn lại cố vùng khỏi cái lồng bằng thịt rắn chắc cùng cánh tay như sợi dây thép...

_Chết tiệt, nằm yên... nếu ko em đừng trách tôi ko báo trước, sức chịu đựng của tôi có hạn thôi đấy – Nàng ko biết càng vùng vẫy trong tay 1 lòng người đàn ông càng thêm tăng tính kích thích cho họ hay sao? 2 đôi chân mày của hần kịch liệt chau vào nhau, hần cảm nhận đc sự đau đớn đang thít chặt ở hạ thân, vẻ mặt đáng thương nghiêng rằng nuốt dục vọng xuống, ôm người nàng chặt hơn vào lòng

A...đầu nàng ko phải là khối đậu hũ thối đầu nhé, ko lẽ ẩn ý trong câu nói của hần nàng ko hiểu chắc, lập tức hành động vùng vẫy đc dừng lại, đến thổ cũng khiến nàng sợ sẽ làm tên hỗn đàng này nổi máu thú tính mà ăn sạch mình ko sót mẩu xương... nghiêng đến muốn nứt 2 hàm răng, nàng tức giận lườm hần sắc nhọn... “Đành chờ hần ngủ rồi chuồn thôi... Cậu nam nhân, người đừng trách ngày mai ta lại trộn nước bọt vào món ăn nhà người... cho người xơi nước bọt của ta”... Một trò chơi xả stress của nàng dành cho hần lập tức khiến

tâm tình tốt lên vài phần, cơ thể cũng bắt đầu thả lỏng... Nàng đành chờ hần ngủ rồi mới tìm cách chuẩn em vậy...

...

Sáng hôm sau...

Trên chiếc giường rộng, 1 nhân ảnh 2 tay 2 chân dang rộng hình chữ “đại” vể bụng thở phì phì... là nàng... là nàng đêm qua... chờ hần ngủ =))

Sáng ra cảm thấy cả người nặng trĩu, hô hấp ko thông khiến Vương Tử Phong từ trong mộng nhú mày từ từ mở mắt... Chứng kiến sủng vật đang phè cánh trong tư thế thoải mái, chân gác cả lên hông hần, tay vắt vào tại cổ, hèn chi hần ko thể thở nổi... tư thế “tuyệt mỹ” khiến hần phì cười ngạc nghê, nhưng vừa thấy nàng “ưm” 1 tiếng liền nhịn lại đến độ 2 vai run lên liên hồi... Sau trận cười hả hê, hần ngấm khuôn mặt nàng thật lâu rồi cúi xuống hôn trộm môi nàng 1 cái mới chịu ủy khuất rời khỏi giường...

...

...Bíp...bíp...bíp...

Bên tai vang lên những tiếng “bíp”, đôi hoa tai nhấp nháy liên hồi lôi nàng từ bàn cờ Chu Công trở về, hàng mày liễu chau lại, khuôn mặt nhăn nhúm, nàng xoay người lấy gối chèn bít cả đầu, nhưng âm thanh phiền toái vẫn ko buông tha... Lúc này nàng đành cáo từ Chu Công trở về trần gian... đôi mắt khép lờ mờ xác định âm thanh quái quỷ kia... phải mất liên mấy phút nàng mới đủ tỉnh táo đưa tay lên chiếc hoa tai... Một giọng nói tức giận truyền đến đến thủng màng nhĩ...

_TỶ TỶ... TẠI SAO LÂU NHƯ VẬY MỚI BẮT MÁY - Mỹ Dung tức tối dùng hết mọi nội lực truyền thẳng đến đối phương

_Uy... - Nàng nhảy nhảy lỗ tai, mặt ko thua tờ giấy bị vò nát – Người muốn ám sát tai ta sao?

_Tỷ Tỷ - Bên kia ko thua kém uy lực gầm lại 1 tiếng cảnh cáo như kiểu “thiếu chút nữa ta sẽ nổ” vậy

_Uy, ặc rồi, ặc rồi... Là có chuyện gì? – nàng ngáp dài mấy cái gỡ gỡ đầu tóc rối bù, bộ dạng ko có thể nhếch nhát hơn ặc nữa

_Quản lý của người ở công ty vừa gọi đến ta tìm người

_Tìm ta? Tại sao? Chuyện gì? – Nàng nhú mi, đôi mắt còn say say sau khi ngủ dậy nheo nheo lười biếng ngán gọn hỏi

_Là vì người bỏ việc quá lâu

_Uy, hình như đúng là vậy nga

_Ta nghĩ hôm nay người nên trở về

_Trở về, ko thể

_Tại sao?

_Tất nhiên... vì chưa lấy ặc Ngọc Bảo Sứ - Mỹ Dung hỏi 1 câu bất chợt khiến tim nàng loạn 1 chút... ko biết vì sao nàng lại thoáng chốc dao động, khi ặc hỏi tại sao, đầu nàng đầu tiên lại hiện lên khuôn mặt tên xú nam nhân kia... “Ách... ko thể, chắc vì mình vừa ngủ dậy, đầu óc ko tỉnh táo, là ám ảnh, chắc chắn là bị ám ảnh” – Nàng lắc mạnh chiếc đầu nhỏ xinh cho văng hết mớ rác rến kì hụ kia ra khỏi đầu

_Tỷ tỷ, việc Ly Ly (Nghệ danh hành nghề của Vũ Thu Ly khi làm người mẫu) và Tiểu Miêu Ly cùng một lúc mất tích ko có hoạt động lâu như vậy sẽ dễ bị nghi ngờ

Nàng rơi vào trầm tư, ngón tay xoa xoa chiếc cằm nhỏ suy tư...

_Người nói cũng phải... ặc, xem như hôm nay nghỉ giải lao 1 bữa, ta sẽ tìm mục quản gia xin nghỉ phép

_Ấn, ta sẽ hẹn quản lý của người xếp lịch làm việc hôm nay...

_Khoan đã...

_Còn chuyện gì?

_Người giúp ta mua vài sọt tiền vàng giấy và 1 ít nhan đèn

Mỹ Dung nhúu mày sững người khó hiểu, phải mất 1 lúc mới tỉnh táo nghĩ hoặc nói nhỏ...

_Tỷ, người là từ khi nào tin tưởng thần thánh như vậy? Có hay ko ai dụ đạo người a?

_Lầm lời, là ta vứt bọn họ lâu ngày nên bị ma quỷ ám, hiện tại đành ủy khuất vứt xó cái lòng tự trọng mà cầu xin bọn hắn đem âm hồn vất vưởng đi đầu thai

Thanh mày Mỹ Dung càng kịch liệt chau lại khó khăn, tỷ tỷ nàng càng ngày càng khó hiểu, hại miệng nàng liên hồi co giật ko biết đang cười hay khóc, bất giác phun mấy câu chí lí...

_Là vong hồn xui xẻo nào lại đeo trúng tỷ tỷ vậy? Hèn chi đến giờ chưa đầu thai nổi

_Người vừa nói gì ta nghe ko rõ – Nàng bên này nghe tiểu muội lầm bầm câu đc câu ko, nhưng chắc rằng ko phải lời hay

_Ách... ko có, ta sẽ đi mua lễ vật cho người, mau mau trở về kéo hỏng việc

_Ấn, ta đi xin nghỉ phép

Nàng tắt máy liên lạc trèo xuống giường, đến hiện tại nàng mới phát hiện điều lạ lắm...

_Phòng mình hôm nay thật có chút kì quái – Nàng chau mày nheo mắt nhìn khắp xung quanh 1 lượt – A...Aaaaaaaaaa

“Là gì? Đây...đây là phòng tên ma quỷ kia mà, sao mình lại ở đây?... ư... hình như...” – Nàng vỗ trán cao cao... từng chút...từng chút chuyện tối hôm qua hiện lên trong đầu – “Aizzzz, sao lại bất cẩn ngủ quên như vậy?” – Nàng lại vỗ chiếc trán 1 cái thật đau cho tỉnh táo, ôm hận trèo khỏi giường chạy nhanh về phòng, ở đây thêm chốc nữa ko khéo nàng sẽ tăng xông hay truy tìm mà chết mất..

.....

....

...

_Khụ...khụ...khụ, là cái gì mà khói nhiều như sương mù như vậy? – Mẫn Thanh 1 tay che mũi che miệng ho sặc sụa

_Là sư tỷ đang đốt tiền vàng giấy - Phi Uyên dùng tay bịt phẩy phẩy nhãn mặt ỉu xiu dán người trên ghế sofa dài lưỡi biếng nói

_Tiền vàng giấy? – Mẫn Thanh nhúu mày hết nhìn Phi Uyên lại nhìn 1 lượt chị em tỷ muội, cuối cùng dừng lại ở góc ban công 1 bóng lưng đang chăm chỉ thả giấy tiền vàng vào thùng sắt đang cháy lửa bập bùng

_Là tỷ tỷ muốn cầu thần xua hộ quỷ - Ngọc Anh nhún vai nhìn cùng 1 hướng Mẫn Thanh thông thả trả lời

_Xua quỷ? – Mẫn Thanh càng dần mặt khó hiểu hơn, nhưng đáp trả nàng là đồng loạt cái nhún vai lắc đầu phó tay

_Tỷ Tỷ, đã xong hay chưa, muội sắp là hết thở nổi rồi – Phi Uyên phụng phịu nhãn mặt hét lớn bất mãn
Nàng thả hết xấp giấy tiền cuối cùng vào thùng lửa, thông thả tháo bỏ chiếc mặt nạ chống khói độc, tiêu sái đến chiếc ghế sofa thả người lên...

_Vân Nhi đâu? – Nàng liếc 1 vòng bọn muội muội, ko cao ko thấp cất giọng

_Là có chút việc bận ko thể trở về - Ngọc Anh thấp giọng nói nhỏ, nàng e nếu nói thật tình rằng do sợ tỷ trừng trị về việc hóa trang đến Vương gia trang thất bại nên ko dám trở về ko khéo chỉ trong tích tắc lời còn chưa thốt ra hết tỷ nàng đã đến tận nơi lôi Vân Nhi trở về xử lí

_Có việc? là gì mà đến lệnh triệu tập của ta mà dám bỏ qua? – Nàng nhúu mày tỏ vẻ ko hài lòng

_Uy, là kí hợp đồng cùng ngôi sao lớn về hóa trang cho bộ phim quy mô ko nhỏ nha... Cũng ko phải có việc gì quan trọng, hôm nay tỷ trở về ko phải chỉ là làm Ly Ly sao? – Ngọc Anh rùng mình 1 cái thông minh cười cười biện hộ thay sư muội tội nghiệp

_Hừm!!! Coi như tạm thời tha cho nó mạng nhỏ, chuyện này về ta tính hỏi tội nó về việc hóa trang vụng về cho ta, hại ta bị tên ma quỷ Vương Tử Phong quấy rầy ko thôi – thanh mày liễu nhú mạnh thêm mấy phần khi nhắc tới khắc tinh, đôi mi dày rậm tựa cánh bướm đen tuyền kiêu hãnh khẽ khép, từ người nàng toát ra khí lạnh uy quyền khiến người khác ko xem cũng cảm nhận đc mùi vị nguy hiểm...

Ở 1 nơi xa xa... Vân Nhi bất giác rùng mình 1 cái, sống lưng lạnh toát, vầng trán cao thanh tú phủ dày 1 tầng mồ hôi lạnh... Ko nói nàng cũng tự hiểu mình đang may mắn đc đại tỷ chiếu cố nhắc đến.... =))

10. Chương 10

Hôm nay chúng ta làm gì? – Nàng nhắm nghiền đôi mắt, tựa người vào chiếc ghế nệm xe êm ái, lười biếng hỏi quản lí Trịnh Dương Dương

_Hôm nay chúng ta sẽ chụp ảnh cho 1 tập đoàn trang sức lớn... Mà này, người là biến đi đâu suốt 1 tháng qua? Hại ta tìm người như mò kim đáy biển a – Cô nàng Dương Dương đã lải nhải câu hỏi này chắc ko dưới trăm lần rồi...

_Ta đã nói là có chút chuyện riêng a, người đừng hỏi nữa, đến nơi gọi ta dậy a... - Nàng cắt ngang Dương Dương bằng cách khép mắt dưỡng thần nếu như ko muốn Dương Dương tra hỏi đến chết...

....

Vương Gia Trang...

Nghe tiếng ông chủ về, bà quản gia vác tấn thịt mỡ nặn chịch hơn hở chạy ra cửa...thư kí Trần Minh Đức vội xuống mở cửa xe cho ông chủ, hần 1 thân cao cao tại thượng, toát ra khí khái oai nghiêm pha phần lạnh lạnh khiến những người xung quanh ko rét mà run

Hần 1 thân thông dong tiêu sái bước vào nhà... Trên khuôn mặt điểm chút rạn rờ cùng nơn nóng... Cái biểu hiện kì quái này của hắn cũng khiến thư kí Minh Đức ngớ ngẩn... ngay cả khi hắn kí đc vài cái hợp đồng đáng giá cả tỷ cũng chưa từng thấy hắn vui như vậy... Buổi sáng ở công ty thì hắn bồn chồn ko yên tỷ như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, vừa giao dịch đối tác xong liền mượn cớ từ chối dùng bữa, cấp tốc trở về nhà, nhắc cũng mới nhớ, dạo gần đây thấy mặt hắn ở công ty quả là hạn chế, hầu như hắn đều xử lý công việc tại gia...

_Thưa ông chủ... là... - Bà quản gia đón tận cửa đang muốn nói gì thì hắn đã 1 thân phóng thẳng lên phòng, hại bà quản gia vác tấn mỡ khó nhọc chạy theo...

_Khả Lâm... - Hắn đẩy vội cửa vào liền gọi lớn 1 tiếng, nhưng đáp lại hắn là 1 sự xuất hiện của người phiên toái nhất hắn hiện tại ko hề muốn gặp lại...

_Sao cô lại ở đây? – Hắn tựa người vào chiếc ghế sofa, 2 tay đan khoanh trước ngực, bộ dáng thong thả mà ngạo mạn như pho tượng thần Hi Lạp oai vệ, neho mắt nhìn lạnh lùng nhìn người đối diện hắn trong phòng khách, cất tiếng vô tình – Hình như tôi đã cấm ko cho người lạ xuất hiện trong Vương gia nếu như chưa có sự cho phép của ta cơ mà? – hắn liếc sang mục quản gia vừa ịch chạy vào đây ẩn ý

_Tôi..tôi định nói... nói với ngài...là...là...có Lưu tiểu thư đến – bị ánh mắt sắc lẹm của Vương Tử Phong trừng trừng nhìn mình, mục run lấy bầy đến loạn cả ngôn ngữ

“Là cái gì mà anh vừa về đến đã vội vàng tìm đến con ả xấu xí đó, còn vừa trông thấy ta thì như dịch bệnh mà đuổi ko chút lưu tình?...” - Lưu Phi Phi giận đến run người, mặt hết đỏ đến tím, 2 mắt hình dao búa mang độ sát thương co ngát ngưỡng...

_Phong ca, sao huynh lại đối xử với muội như vậy? Ko lẽ vì đắc tội với 1 con tiện nhân mà huynh nỡ hắt hủi muội – Lưu Phi Phi ko cân đo đong đếm về độ dày bản mặt mà dám ủy khuất nghiêng răng nghiêng lợi, ko cam tâm lên tiếng

Hai tiếng “tiện nhân” vừa trôi từ miệng Lưu Phi Phi ngọt bao nhiêu thì tạt vào tai Vương Tử Phong cay bấy nhiêu... Cô ả này ko biết trời cao đất dày, dám khi dễ dã miêu của hần...

... Bốp...

Vương Tử Phong khuôn mặt tối sầm, con người đen láy tức giận... thẳng tay giáng 1 bạt tai lên chiếc má hồng phấn trắng trẻo của Lưu Phi Phi, lưu lại trên da thịt những vết đỏ chót nhấp nhô... Lưu Phi Phi hãi hùng ngã xuống nền thảm, lấy tay che đi đôi má rất buốt, khóe mắt ứa nước đỏ sòng sọc, từ khi sinh ra đến nay chưa từng có ai dám đụng đến cô dù là 1 sợi tóc, ngay đến cha mẹ còn chưa dám quát mắng nặng lời, vậy mà nay vì 1 con tiện nhân xấu xí mà bị người mình yêu ra tay ko thương tiếc... Thật là bị sỉ nhục mà...

Mụ quản gia cùng thư kí Minh Đức đứng nguyên 1 bên chết lặng, trước giờ ông chủ bọn họ là người nổi tiếng lịch thiệp với phụ nữ, vậy mà nay vì 1 nữ giúp việc mà ra tay với thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng nặng như vậy... Có phải hay ko ông chủ họ thực quan tâm Tiết Khả Lâm?

_Anh...anh dám.... – Lưu Phi Phi rưng rưng nước mắt bọt lấy má sưng đỏ nghiêng răng cắn tức, hận ko thể xé xác tiện tì Tiết Khả Lâm kia ra trăm mảnh quăng làm mồi cho chó xơi...

_Nếu người còn dám nói thêm 1 lời khi dễ Khả Lâm, ta sẽ sang bằng Lưu thị, đừng trách ta ko nể nan tình nghĩa của Lưu bá bá và lão gia phụ ta, nghe rõ chưa – Vương Tử Phong kề gần mặt Lưu Phi Phi thốt ra từng lời rành rõ đến độ mặt Lưu Phi Phi chuyển sắc như bị vắt cạn máu trong người đổ đi...

Buông lời cảnh cáo, hần phát tay ngụ ý... “đuổi khách”... Bà quản gia chạy vội đến đỡ Lưu Phi Phi đang run rẩy đến quên cả khóc... mất hồi lâu Lưu Phi Phi mới đứng vững trên đôi giày 4 phân đẹp đẽ cầm hận nhìn Tử Phong trừng trừng như muốn lập tức ăn tươi nuốt sống hần

_Tối thứ 6 là lễ mừng thọ gia gia, cha em có lời mời muốn anh đến dự - Phi Phi rút từ trong chiếc ví Chanel cao cấp 1 tấm thiệp mời trắng, hoa văn khắc họa tinh xảo thể hiện sự cao sang của chủ nhân và đẳng cấp buổi tiệc thượng lưu này

Lưu Phi Phi hít 1 hơi thật sâu lườm Tử Phong 1 cái nữa, siết tay mạnh mẽ tức giận rời khỏi Vương gia trang... “Nổi nhục hôm nay ta sẽ trả đủ cho người... Tiết Khả Lâm”...

.....

_Gọi Khả Lâm mang trà lên cho ta – Hần quay sang mụ quản gia trừng mắt phân lệnh...Tâm trạng hần hiện tại ko ổn, chỉ có nàng mới khiến hần bình tâm nổi...

_Thưa... Tiết Khả Lâm hôm nay...cô ta...cô ta... xin nghỉ phép từ sáng rồi – Mụ quản gia run rẩy cuối gằm mặt như cha mẹ mụ đang nằm phía dưới hay hần là ông trời ở phía trên khiến mụ nuốt cả răng lưỡi, đến nói chuyện cũng quên cách nói

_Nghỉ phép – Gương mặt sắt thép đen thêm vài phần, mụ quản gia cũng vì vậy mà tim thiếu chút nữa ngất lên ngất xuống ko kịp đỡ - Chưa có sự cho phép của ta ai cho phép nghỉ?

_Thưa, người giúp việc trong nhà trước giờ muốn nghỉ phép chỉ cần thông qua tôi, ko cần phiền đến chủ tịch... - Mụ quản gia lí nhí như muỗi kêu đáp lời... “Tiết Khả Lâm, chuyện này về cô chết chắc với tôi”

Vương Tử Phong khựng lại... đúng là trước giờ việc trong nhà ko phải 1 tay hần quản hết, ko thể trách mụ quản gia dc... Nhưng nàng là đặc biệt, chỉ có hần mới có quyền quản cô, chưa có sự cho phép của hần mà đã dám bỏ trốn, trở về sẽ trừng phạt hảo đáng...

_Thưa ngài... 1h nữa chúng ta có họp, bây giờ nên trở lại công ty

Hần gạt đầu cầm áo khoác bước ra, dù gì sủng vật của hần cũng ko có nhà, tâm tình hiện tại cũng ko tốt đẹp gì, ở nhà ko khéo ủ bệnh đến mức meo mất... “Dã Miêu, còn ko mau trở về, lần này em chết chắc rồi...”

...

_Hắt xì...

_Sao thế, ko phải là ốm đấy chứ, mau mặc áo vào đi

Dương Dương cuống quýt thúc giục Thu Ly thay áo, sinh mệnh một người mẫu đáng giá bạc triệu là sức khỏe, chỉ cần Thu Ly rục rịch, cơ thể có điểm ko thoải mái thì cô liền cuống lên như cháy nhà hay nhà có tang gia, trong khi nhân vật chính là nàng chả thèm động 1 li quan tâm...

_Đã chuẩn bị xong hết chưa?

_Ừm, đã xong – Nàng chỉnh chu lại chiếc váy màu tím tử la lan lộng lẫy, nước da trắng như tuyết ngời đỉnh sơn thập phần nổi bật, trông như nữ vương uy quyền lộng lẫy mà huyền bí...

_Ly Ly, đây là trang sức quảng cáo đợt này – Dương Dương đưa nàng chiếc hộp màu đen, bên trong chứa 1 sợi dây chuyền đính 1 viên AMETHYST(*) lộng lẫy, đc chạm khắc tinh xảo hình giọt nước lấp lánh, viên đá trông tựa đôi mắt mèo kiêu hãnh, huyền bí, ngoan cường nhưng lại vô cùng nhu nhược, quả là 1 sợi dây vô giá

_Sợi dây này thật đẹp a – Nàng ngắm nhìn cảm thán, nàng rất có thiện cảm với mẫu trang sức này

_Là hàng thật đấy, mẫu này sẽ đc tung ra thị trường vào tháng sau, đeo nó lên cổ người thật là tôn vinh sự cao quý của nó a – Dương Dương chìm đắm trong mộng mơ màng ngưỡng mộ... - Mau đi kéo mọi người đợi...

...

_Hôm nay người biết ai cùng chụp ảnh với người hay ko? – Dương cùng nàng đến phòng studio sẵn tiện buôn dưa lê

_Là ai? – Trông cái dáng bộ thần thần bí bí của Dương khiến nàng phì cười

_Là Lăng Văn Du, người mẫu nam đang rất đc giới trẻ yêu mến hiện nay a

_Lăng Văn Du? Hình như ta nghe tên này ở đâu rồi – Nàng xoa cằm đắm chiêu suy nghĩ, nhập tâm đến độ quên cả chú ý phía trước

...Bình...

Đột nhiên đụng phải vách tường thật rắn chắc khiến nàng loạn choạng bật ngược lại... “Tiêu rồi!”, tự nguyện rửa 1 câu, nàng đành cắn răng chờ số phận an bày, phen này ko mong cũng *** đi đời nhà ma...

Có lẽ cảm thông cho chục sọt giấy tiền vàng, lão thiên gia cũng ko phụ lòng người có tâm, nàng đang chơi vui thì 1 bàn tay thon dài, to lớn mềm mại nhưng vững chắc, đỡ lấy tấm lưng trần trắng nõn, mượt mà, như bạch mã hoàng tử trong truyện cổ đang cứu nguy cho nàng công chúa...

Cảm nhận đc nguy hiểm đã trôi qua, nàng từ từ hé mở cánh bướm đen rậm, để lộ tròng mắt sáng ngời, đập vào mắt nàng là 1 khuôn mặt sáng láng, đôi mắt hút hồn mê mị, đường cong nơi khóe miệng ngọt ngào khiến người ta chạm mắt vào đều muốn bỏ nhào vào cắn, nuốt cho thỏa... là cực phẩm nam nhân a...

_Ko sao chứ? – giọng nói trầm ấm rất hợp với dáng người

Nàng thoảng chốc tiếp xúc trực tiếp với 1 cực phẩm nam nhân ở cự li gần như vậy quả là có chút choáng váng, giọng nói trầm trầm như rót mật vào tai đánh thức trí óc nàng...

_A, ko sao, cảm ơn anh – nàng mau chóng lấy lại phong độ, mặt điểm phớt hồng ngượng ngùng

_Ko cần khách sáo, Ly Ly

Nàng nhú mày, lúc này mới bình tâm quan sát lại người vừa ra tay nghĩa hiệp, mặc dù nguyên do tai nạn là 99,9% là tại hấn ta mà ra...

_Anh là...? – “Quả là tên này có chút quen quen a...”

_Ôi, thật đau lòng a, chúng ta dù gì cũng từng hợp tác vài lần, tôi luôn nhớ tới em, vậy mà lại may mắn ko có chút ấn tượng trong lòng mỹ nhân... - chàng trai vờ xiu mặt, nở 1 nụ cười nửa đùa nửa trách cứ đầy lời cuốn

_Tôi...tôi xin lỗi... thực ra...thực ra... - Nàng bị bắt trúng tim đen, quả là nếu tiếp xúc vài lần thì nàng đã mau chóng xếp vào danh sách dĩ vãng ko cần nhớ tới, nhưng xếp xó 1 mỹ nam thế này thì quả là phạm tội tày đình a...

_Ko sao, chúng ta sẽ còn làm việc cùng nhau nhiều, tôi sẽ cho em ấn tượng về tôi – anh chàng như 1 đế vương quyền quý, nhắc tay nàng hôn nhẹ kiểu phong cách quý tộc châu Âu, bạc môi cong lên 1 đường tình xảo chói mắt – Xin tự giới thiệu, tôi tên Lăng Văn Du, rất vui khi được làm việc cùng em

Nàng ngây ngốc trước hành động lãng tử, nhưng khi vừa nghe miệng anh chàng thốt lên 3 tiếng “Lăng Văn Du” liền thẳng xe cảm xúc, giật mình quay ngoắc nhìn hẩn chăm chăm... “A, trước đây là mình có hợp tác cùng hẩn vài lần chụp ảnh quảng cáo, hình như trước đây có cùng tên ác nam nhân họ Vương kia 1 phen tranh cãi về người này... Ko ngờ người bên ngoài còn suýt hơn trên tạp chí, hại mình ko nhận ra cũng phải”

_Ly Ly? – Lăng Văn Du thấy nàng nhìn mình chăm chú mà hồn thả về phương nào, ko đành lòng lời nàng trở về hiện tại, trước giờ chưa từng có ai gặp qua anh mà ko động lòng nhưng nhớ, vậy mà nàng đến 1 ấn tượng cũng ko cho hẩn, còn có ngay trước mặt anh còn thơ thẩn suy nghĩ đầu đầu, điều này quả là đã kích lớn lòng tự trọng của siêu mẫu như anh... Chính vì vậy mà anh chàng rất chú ý đến cô nàng Ly Ly này, dù nàng có thể xem là đàn chị của anh trong làng giải trí, nhưng 1 cô gái vừa xinh đẹp vừa cá tính lại rất mị lực như nàng, khiến bất kì người đàn ông nào tiếp xúc vào ko thể ko đem lòng ngưỡng mộ, và anh cũng là 1 trong những kẻ đó...

_Ô, xin lỗi, xin chào Lăng tiên sinh, mong được giúp đỡ - Nàng hồi tâm, nở 1 nụ cười chuyên nghiệp, chìa bàn tay nhỏ nhắn bắt lấy bàn tay to lớn thể hiện sự lịch sự

_Cứ gọi tôi là Du

Nàng ko nói, mỉm cười bước uyển chuyển thẳng đến phòng studio, bỏ lại sau lưng dáng vẻ si ngốc của Lăng Văn Du vẫn còn thần thờ sau nụ cười quyến rũ chết người của nàng...

....

_Chủ tịch... Tôi đã điều tra thông tin về tập đoàn Vũ thị... - Thư kí Minh Đức tranh thủ lúc đang trên đường đến công ty báo cáo 1 số chuyện tư được hẩn giao phó

_Nói – Hẩn nhíu mày, vẻ mặt bình thản nhưng trong lòng là những dãy sóng cuộn trào đầy chờ đợi

_Đúng như ngài có nói, Vũ Hàn Bá bị chính người em của mình là Vũ Hàn Thương *** hại, nhưng vì bên cảnh sát ko có bằng chứng nên ko thể bắt hẩn, Vũ Hàn Bá còn có 1 người con gái và 5 cô con gái nuôi, sau khi Vũ Hàn Bá mất, nhà cửa bị chú mình tước đoạt tàn nhẫn cả 6 người con gái cũng biến mất ko tung tích, nhưng tôi đã điều tra ra được cả tất cả, đây là hồ sơ của họ ... Vũ Thu Ly là con gái duy nhất của Vũ Hàn Bá... Sau tang lễ của Vũ Hàn Bá, đã ko còn 1 ai nhìn thấy bọn họ nữa, nhưng thật ko ngờ cô ta chính là người mẫu nổi tiếng Ly Ly...

_Ly Ly? – nói trúng trọng tâm, hẩn nheo mắt nhìn thư kí Minh Đức ngụ ý chờ câu trả lời thỏa đáng

_Ly Ly là người mẫu đang rất nổi hiện nay, được mọi người gọi là nữ hoàng làng giải trí, bất kì sản phẩm của công ty nào được cô ta đại diện, chụp quay quảng cáo liền nhận được sự tiêu thụ khổng lồ, doanh thu vì thế mà tăng đến ko ngờ.... Vừa hay, hôm nay cô ta chụp quảng cáo cho bộ trang sức mới cho công ty chúng ta

Xấp tài liệu trên tay lập tức bị đánh rơi... Quả ko ngờ ko đi tìm thổ cũng tự dẫn mình đến trình hàng cộp...

_Hiện tại đang chụp ở đâu? – hẩn trầm giọng đè nén cảm xúc sôi sục bình thản hỏi

_Là tại studio của công ty

_Cho xe đến đó

_Nhưng... còn cuộc họp... nếu giám đốc muốn xem mẫu mã mới, 1h sau sẽ có hình và sản phẩm đem đến tận nơi cho ngài – Thư kí Minh Đức trợn mắt ngạc nhiên nhưng cũng cố gắng giữ bình tĩnh thận trọng khuyên nhủ ông chủ

Hắn ko nói nhiều, nhíu mày trờng mắt liếc thư kí Minh Đức đầy ngụ ý rồi hừ mũi 1 cái để anh tự hiểu mà liệu... Thư kí Minh Đức nhận đc ánh mắt khả ái của boss, sống lưng tự giác thẳng cứng, người toát mồ hôi hột lập tức phân lệnh cho tài xế cho xe đến studio, chính mình trở về công ty hủy cuộc họp...

.....

Studio...

_Tốt lắm Ly Ly, giữ nguyên khuôn mặt... Lăng Văn Du, gần hơn 1 chút, chú ý ánh mắt, đừng cứ nhìn Ly Ly như vậy

Nhiếp ảnh Hồng Long Anh hài lòng lia máy liên tục, nàng trong lúc làm việc thập phần nghiêm túc, từ người phát huy hết bao nhiêu quyền rũ xinh đẹp lạ thường ...

_Ok, chúng ta nghỉ 1 lúc rồi tiếp tục

...

_Chị Dương Dương, bộ dây vòng cổ này giá bao nhiêu?

Nàng hướng quản lý Dương Dương của mình hỏi, nàng thực thích sợi dây mặt đá này...

_Chị Dương Dương...

_Uy?

_Người sao vậy? ta muốn hỏi bộ sản phẩm này có bán ko?

_Người muốn mua nó?

_Àn

_Ko thể

_Tại sao?

_Bộ sản phẩm này gần tám mươi vạn, sợi người đang đeo là hàng gốc giá lên đến trăm vạn, ta thấy hơi xa xỉ a

_Cái gì, 1 sợi dây đeo gần hột đá như vậy mà cả trăm vạn... đeo trên cổ như vậy ko phải đeo nửa cái mạng sao? Phải hay ko là để câu dẫn đạo tặc?

_Phì.... Haaaaaaa

Nghe tiếng cười, lúc này nàng mới phát hiện hiện tại ko chỉ có 1 mình quản lý Dương...

_Sao người lại ở đây? – Nàng chỉ vào mặt người đối diện trợn mắt há mồm hét lên kinh ngạc

_Ly Ly, người quen biết Vương tổng tiên sinh à?

_Ồ...a – “A, hiện tại ta là Ly Ly, ko phải Tiết Khả Lâm... mình và hắn vốn dĩ ko quen biết nhau” – Nàng ú ớ ngẫm nghĩ quay sang hắn cười meo meo – Thất lễ quá, là tôi nhìn nhầm người

_Thì ra là nhầm người, Ly Ly đây là Vương tiên sinh, Vương Tử Phong, là chủ tịch tập đoàn Vương Đồng thị, cũng là chủ nhân hàng trăm bộ trang sức nơi đây a, hôm nay là đến khảo sát

_Vương chủ tịch, xin chào – nàng nheo nheo mắt gượng gạo nở nụ cười chuyên nghiệp

11. Chương 11

Hèn chi này giờ nàng cảm thấy ko khí cùng thái độ mọi người thực kì lạ, hóa ra ác ma xuất hiện, thật là ô nhiễm khí trời a... chưa kể các nữ nhân ở đây là thường xuyên tiếp xúc nghệ sĩ nên sức miễn dịch mỹ nam, mỹ nữ là ko thể xem thường, vậy mà từ này đến giờ vì cái tên này mà ngáy ngốc, sức đề kháng bị tên ác ma này 1 cước đạp đổ, tỷ như quản lý Dương Dương đang trưng bày bộ mặt ngốc tử nhìn hần rõ dãi kia...

Hần nhếch mép cười thâm hiểm, nàng thường ngày lôi thôi bộ dáng ngốc nghếch, hiện tại thoát cái biến ra tiên sa, cái này thật đáng hận a... Dù biết trước dung mạo nàng ko thể xem thường, như ko thể ngờ lại tận mắt chứng kiến nữ nhân kiêu sa, quyến rũ chết người đến dường này...

_Ly Ly tiểu thư quả là xinh đẹp như lời đồn, nay đc tận mắt chứng kiến quả ko phải ngoa, rất vui khi đc hợp tác cùng cô – Hần liếc mắt nhìn nàng tà mị, chủ động cùng nàng bắt tay làm quen

“Thối nam nhân, thấy mỹ nữ tươm tớp, ai thèm quen biết nhà ngươi, nếu biết đây là công ty nhà ngươi thì cho vàng ta cũng chẳng dại chui đầu vào rọ, đúng là oan gia ngõ hẹp” – Ngoài mặt nàng tươi cười quyến rũ, bên trong ko ngừng nguyên rửa – “ Lão thiên gia, thần thánh a la, đức phật, đức mẹ, chúa zesu... ta đốt chục sọt tiền vàng giấy, ko lẽ khối bạc tiền bồi tiên nhân như vậy mà ko ai động lòng nhận chút chút lót của ta tiền dong ác ma về trời hộ, đã như vậy ta đem tiền vàng gửi vào ngân hàng địa phủ sau này chết đi có cái để dùng, đem phúng điếu các người thật uống a” (Nàng này lo xa thấy ớn, sống nhàn hằm rằng mà lo gửi ngân hàng ở dưới rou‘ =.=)

_Ly Ly... Ly Ly

_Uy?

_Người là đang nghĩ cái gì đến ngu ngốc như vậy, còn tính nắm tay người ta đến chừng nào – Dương Dương ngưỡng ngừng huyết tay nàng nhắc nhở

_A, thất lễ - Nàng chuyên tâm nguyên rửa hết hần lại đến thánh thần mà quên cả rút tay về, cứ thế để hần nắm ko buông...vội rút tay lại, ko ngại ngừng thưởng hần 1 cái nguyệt dài

_Đc mỹ nhân nắm tay là một vinh hạnh – Hần nheo mắt cười cợt nâng tay nàng hôn nhẹ, khoe môi hần vung lên 1 đường cong ma mãnh... trộm liếc thái độ phản ứng của nàng

Nàng đích thị là con dã miêu có một ko hai của hần, kết quả phản ứng về hành động tao nhã đầy quyến rũ của hần nhận đc khiến hần mém xỉu tại chỗ... Đầu tiên là khuôn mặt ngốc tử đ.ã.n. t.h.ố.i dần ngả sang màu đen sẫm,khóe miệng liên hồi co giật, người cứng đờ, từ bàn tay nổi lên 1 trợn da gà mãnh liệt... lập tức rút tay về giấu ra sau lưng len lén mãnh liệt chùi mạnh... Đây là cái quái thái độ gì? Cú này đã kích hần 1 quả to a...

“ Cái...cái tên này.... Đầu hần chắc chắn thối rửa như trái táo ử quên mấy tháng trong tủ rồi...Hôm nay lại hành xử như vậy?”

_E hèm, Ly Ly, người thất lễ rồi – Dương Dương ghen ngào nhắc nhở nàng về hành động “tao nhã” của nàng vừa rồi làm đại mỹ nam xúc động dậy đến hiện tại vẫn còn chết lặng như Từ Hải, mà mặt thì đen như Bao Công, lông mày rậm nhứ chặt tựa thiên lôi... Không hổ là nữ hoàng của làng giải trí, rất biết truyền đạt cảm xúc cho bạn diễn a, một lúc có thể khiến cho 1 kẻ nghiệp dư sắm nhiều vai 1 cách thành công như vậy, quả là thiên tài... thiên tài... =))

_A...a... à... Vươ... Vương... Vương tiên sinh, thất lễ... tôi... tôi có việc phải đi trước – Nàng cười meo meo gấp rút tránh hần như gặp phải chất độc. Nếu còn ở lại thêm cam đoan cái mạng nhỏ này của nàng ko thể bảo toàn, là nàng vừa bẻ mặt hần ra làm 2 ngar... phen này ko chết cũng lết TT ^ TT...

Hần vương cánh tay thon dài tóm lấy chiếc eo thon nhỏ lôi trở ngược vào lòng ngực ấm áp... “Tiểu miêu to gan, dám chọc giận ta mà còn tính bỏ trốn, hôm nay ta nhất định giáo người thật tốt”

_Người... đang làm gì? - Nàng há mồm trừng mắt nhìn hần, thân hình mềm mại, mịn màng trong vòng tay đang cố uốn người, vùng vẫy vươn vướ đe dọa

__Cái này... chỉ là... - Hắn cúi đầu sát gần tai nàng, luồng hơi nóng bỏng phả vào tai, giọng nói lẫn hành động ám muội hút hết sinh khí con người – Cái này... tặng em, Ly Ly tiểu thư

Cánh tay đang bao quanh thắt lưng bỗng buông lỏng, khoe miệng hân hưởng lên 1 độ cong quý dị khiến nàng chợt bừng tỉnh đầy mạnh, thoát khỏi vòng chiếc lồng thịt cứng rắn đầy nam tính...

__Vương tổng tài, ngài ko phải đùa Ly Ly chúng tôi chứ? Đó là sợi dây giá trăm vạn tệ a

Nàng nghe tiếng Dương Dương kinh hô mới bắt giác nhìn xuống, sợi dây chuyền đính viên AMETHYST đang ôm lấy chiếc cổ dài mảnh mai kiều sa của mình...

__Món trang sức quý giá này tất nhiên phải để dành riêng cho đại mỹ nhân đeo mới phát huy đc hết vẻ đẹp của mình chứ - đôi mắt linh hoạt giờ vài tia xảo huyệt, cố ý chỉnh giọng vừa đủ... cả studio nghe. Dứt lời, một tiếng ồ ồ vang lên như sóng dội, kẻ trợn mắt người há mồm kinh hô đồng loạt. Hân ung dung 1 khuôn mặt đắc ý, bởi hắn tự tin vào khả năng nắm bắt điểm yếu và hấp dẫn phụ nữ của mình...

Vũ Thu Ly trở mặt chết lặng nhìn hắn trừng trừng “Quả nhiên thói nào rồi, hắn biết hắn vừa làm gì hay ko?”

__Vương tiên sinh, thực xin lỗi, rất cảm ơn hảo ý của ngài, nhưng món quà quý giá như vậy tôi ko thể nhận đc – Nàng diềm tỉnh tháo chiếc vòng đặt lại vào tay hắn quay bước rời đi... Nàng dấu thế nào cũng là lòng tự trọng cao ngất trời a, ko thể vì 1 “sợi dây câu dẫn đạo tặc” này mà để hắn coi thường, nàng càng ko phải loại phụ nữ thấy tư lợi liền sà vào bán rẻ nhân phẩm và lòng tự tôn

Nàng đi, bóng lưng lạnh lùng hướng về hắn đi ko chút lưu tình... Nàng dám trước mặt mọi người từ chối, còn đem hảo ý hắn trả lại, trước giờ chưa từng có nữ nhân nào dám từ chối hắn, ko phải bọn họ đều luôn vui sướng hơn cả phụ mẫu sống lại khi đc hắn tặng quà hay dẫn đi mua sắm sao?

Nhìn bóng dáng xinh đẹp thanh mảnh khuất dần, trong lòng hắn bỗng chốc hiện lên 1 khoảng trống vô định, nụ cười nơi cánh môi bạc tắt ngấm lúc nào ko hay ...Mọi người chứng kiến hết vở kịch đặc sắc vừa rồi thoáng thấy sắc mặt tâm tình boss lớn ko tốt, cũng mau chóng tản đi trở về công việc của mình...

....

....

__Vào vị trí, bắt đầu...

Nàng thay đồ xong liền trở lại, vẫn thấy hắn trầm tư đứng ở góc khuất phía sau nhiếp ảnh gia, chăm chăm mọi nhất cử nhất động của nàng, hại nàng cảm giác bất an, lòng nhộn nhạo báo hiệu 1 điềm ko lành...

12. Chương 12

Liếc mắt thấy hắn vẫn giữ nguyên tư thế nhìn nàng như muốn nuốt chửng khiến nàng thật ko thoải mái...

__A, có phải là Vương tiên sinh, Vương Tử Phong của tập đoàn Vương Đồng Thị? – Từ phía sau, một giọng nói thâm thúy, yêu kiều truyền đến, thu hút lực chú ý của mọi người

Hắn nheo mắt nhìn nữ nhân khuôn mặt phủ phấn, mắt to miệng nhỏ kiều sa, chiếc đầm đỏ quần sát người gợi lên từng đường cong gợi cảm, chiếc cổ khoét sâu lộ ra vòng một nóng bỏng, cô nàng khua từng nhịp giày cao gót xuống nền công cốc đến nhức óc yểu điệu từng bước tiến lại gần Vương Tử Phong

“Triệu Sa Sa?” – Cô nàng này cũng là người mẫu có tiếng, chuyên dùng những scandan làm nổi tên tuổi, trong làng giải trí này, Ly Ly luôn là cái gai trong mắt cô, vì nàng ko cần vất vả cũng luôn luôn có những hợp đồng đắt giá đến tìm, còn cô suốt đời chỉ có thể dùng scandan đánh bóng tên tuổi, rõ ràng so về sắc cô tự tin rằng ko hề thua nàng dù 1 phần...

_Cô là Triệu Sa Sa? – Vương Tử Phong nheo mắt nhìn nữ nhân mặt phấn son, nước hoa nồng nặc nhũn mày tỏ vẻ chán ghét, loại nữ nhân ko liêm sỉ này anh ưa ko vô

_Vương tiên sinh, ko ngờ ngài cũng biết tôi, thật vinh dự, tình cờ hôm nay có buổi chụp ảnh ở đây, ko ngờ lại gặp đc Vương tiên sinh danh tiếng lẫy lừng – Cô nàng vừa nghe Vương Tử Phong bỗng xuất đầu lộ diện ở đây liền lặn lội từ studio cách đây 3 con đường lớn, ko ngại khó nhọc mà tìm đến... Bình thường đc nghe danh tiếng nổi cồn của hần, ý định dùng hần tạo scandal, nhưng ko ngờ vừa gặp mặt đã bị đồn gục từ cái nhìn đầu tiên, người đàn ông ngũ quan tinh tường, vừa có sức hút lại vừa có tiền, là mơ ước của tất cả phụ nữ, từ đó, Triệu Sa Sa đã liền ấn định “ Người đàn ông này nhất định phải là của mình”

_Đã đc nghe danh tiếng Triệu Sa Sa xinh đẹp như hoa, nay đc diện kiến, rất hân hạnh đc mở màn bằng nhân – Hần nhovn nụ cười nửa miệng khiến Triệu Sa Sa ngây ngốc

Cô nàng ảo lả, chủ động tựa vào người hần như cây đổ, hần càng thêm chán ghét ý định đẩy ra thì bất gặp ánh mắt như nổ lửa của nàng đang nhìn hần chằm chằm... “ Cô ấy ghen ư?”... Hần phút chốc ngây người, nếu nàng ghen, có nghĩa nàng cũng có tình ý với hần?... giờ lên một nụ cười quỷ dị, hần vòng tay đỡ lấy chiếc eo nhỏ của Triệu Sa Sa, cúi đầu ko biết thì thầm gì đó vào tai cô mà bất giác cô cười phá lên thích thú, còn có quay sang liếc nàng như kẻ thua cuộc...

Vừa đến nơi trông thấy Vương Tử Phong, Triệu Sa Sa bị trúng tiếng sét, chưa hoàn hồn thì chứng kiến một loạt cảnh tượng tình tứ của Ly Ly và Vương Tử Phong, chiếc vòng trăm vạn lại bị người mình yêu thích tặng cho kẻ mà bao lâu nay mình luôn chán ghét, lòng đố kị cùng căm ghét Ly Ly trong Triệu Sa Sa càng tăng vạn phần... Nay chính mình thấy Vương Tử Phong chủ động thân mật ôm eo, tình tứ thì thầm làm Triệu Sa Sa cô ko khỏi đắc ý

_Ly Ly, sao vậy, bắt đầu đi chứ - Dương Dương từ bên ngoài thấy nàng cứ đơ ra như hồn phách tiêu tán, còn xác thân như tượng thạch, trước giờ trong lúc làm việc, Ly Ly chưa bao giờ phân tâm như vậy...

_Xin...xin lỗi – thau lại ánh mắt dán lên hần, nàng lắc đầu thật mạnh hòng ném phăng nỗi ám ảnh về hần gấp rút trở lại công việc

_Em hôm nay thật mất phong độ a, như vậy có vấn đề gì hay ko? – Lăng Văn Du cười giễu thì thầm nhỏ vào tai nàng, câu nói này quả có sức đả kích lớn ko chỉ riêng nàng mà bất kì người mẫu nào nghe thấy cũng cảm thấy sốc nặng, tỷ như 1 phát đánh gục danh hiệu nữ hoàng làng giải trí của nàng vậy, tên này là cố tình kích nàng... Nàng đứng hình mấy giây, hít sâu 1 hơi điều chỉnh cảm xúc, liếc Lăng Văn Du thật sắc

Hần 1 bên cố đóng kịch nhưng vẫn nhìn nàng như thôi miên, vẻ mặt nàng khi làm việc cuốn hút đến ko ngờ, ánh mắt phát ra tia tà mị khiến người khác nhìn vào ko thể ko động tâm... hần cảm thấy vô cùng khó chịu, vẻ đẹp này của nàng, hần thật ko muốn ai nhìn thấy ngoài mình...

_Ly Ly, làm tư thế thân mật 1 chút, huyền bí 1 chút...

_Ấn, đã rõ

Thu Ly một khi đã làm việc thì mọi tâm tư cảm xúc cũng chỉ có công việc, nàng vô tư tạo tư thế, khuôn mặt xinh đẹp lộ hết vẻ hấp dẫn, kiều mị nhìn bạn diễn... Văn Lăng Du bị lối diễn của nàng cuốn hút đến gần người... Nàng khoác trên mình chiếc váy đồ dài quện cùng làn da trắng ngần mịn như tơ, nàng như 1 ly rượu vang đỏ kì ảo khiến người ta say say nhưng vẫn muốn tiếp tục thưởng thức...

_Lăng tiên sinh, Lăng tiên sinh

Tiếng nói nhỏ ngọt ngào vang bên tai kéo anh từ cơn say trở về hiện tại, nàng nhún nhẹ tâm mi nhìn anh...

_Anh ko sao chứ?

_Tôi?

_Từ này giờ anh cứ đơ ra như vậy ? phải hay ko thật mất phong độ a – Nàng nhovn khóe môi với vẻ mặt đầy khiêu khích lần đáp trả vốn lẫn lờ cho đả kích vừa rồi

_Thật có lỗi, tôi sẽ tập trung hơn – Lăng Văn Du ngây người hết mấy phút mới tỉnh lại, khóe môi bất giác cong lên đầy thích thú tiến đến gần nàng vùng tay ngang eo kéo thân hình mảnh dẻ đầy quyến rũ dán vào

lòng...

_Tôi nghĩ anh nên.... A... - Nàng trả đũa đc mối thù đang trong tình thái đắc ý buông lơ cảnh giác liền bị kéo vào khuôn ngực mạnh mẽ đầy nam tính ko kịp phản ứng – Lăng Văn Du, anh làm gì...

_Ko phải em nói chúng ta nên nhập tâm hơn sao? Anh chỉ là đang cố diễn thật tốt thôi – Lăng Văn Du cười quỷ dị nhìn nàng, ma chường càng thêm gia tăng công lực thít chặt chiếc eo nhỏ xinh

_Nhưng ko cần phải ôm chặt như thế, tôi sắp thở ko nổi rồi – Nàng hít hơi sâu, nghiêng răng nghiêng lợi, trừng trừng nhìn lại

_Uy, ko phải chứ, chỉ mới diễn một chút em đã ko chịu nổi sao, đối với một người mẫu thì việc động chạm da thịt này ko có gì là lạ chứ? Huống gì là một người mẫu chuyên nghiệp như em phải hiểu rõ hơn ai hết... phải ko Ly Ly tiểu thư?

_Tôi...tôi – Hừ, ko phải vừa rồi là còn bị nàng cuốn hút đến quên cả diễn xuất, vậy mà hiện tại lại bị hấn dạy ngược lại, đây là đạo lý gì? – Đc, Du tiên sinh, chúng ta cùng diễn tốt...

Nàng giơ một nụ cười ma mị, trầm giọng đầy sát khí, cánh tay thon dài vòng lên ôm lấy chiếc cổ Lăng Văn Du, ánh mắt dụ hoặc đến bức người, mọi người bị cả hai trai tài gái sắc cuốn hút ánh nhìn đến ngây ngốc, hồn vía treo tận đọt cây... Duy chỉ có 1 một ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo xoắn thẳng vào họ, hận ko thể một bước tiến lên xé đôi 2 kẻ gian phu dâm phụ kia ra...

Nàng chuyên chú tạo dáng, Lăng Văn Du cũng ko thua kém phối hợp ăn ý, tạo ra vô số những kiểu thân mật. Đến khi nhiếp ảnh gia Hồ Kỳ Trương hô “cắt” 1 tiếng nàng mới lơ khỏi vòng tay Lăng Văn Du, vuốt nhẹ mồ hôi trên trán tiến đến phòng thay phục trang

_Ly Ly, người thay y phục trước, ta có chút việc tìm nhiếp ảnh gia sau đó trở lại, ko việc gì chứ? – Dương Dương đưa trang phục cần trọng hỏi

_Ân, ko việc gì, người mau đi – Nàng cười khổ nhận lấy trang phục thúc giục Dương Dương rời đi

Dương Dương đưa nàng chiếc váy dạ tiệc đen tuyền, khác hẳn với 2 chiếc trước, chiếc này tạo cho nàng 1 cảm giác vừa cao sang, mềm mại, lại huyền ảo, thần bí... Nhưng vấn đề ở đây là “ Ách... Chiếc váy này khóa phía sau sao?”

...Cạch...

Đang lay hoay với tay ra sau khó khăn kéo chiếc khóa kéo, nghe tiếng mở cửa phòng nàng mừng như mở hội, thánh thót cất tiếng...

_Dương Dương, về đúng lúc, mau đến giúp ta kéo chiếc khóa

Từ phía sau, bước chân nhẹ tiến đến gần, bàn tay thoăn thoắt nhẹ nhàng kéo nhẹ, chiếc khóa ngoan ngoan chạy lên...

_Đc rồi, cảm ơn người...i...A- Nàng cười vui vẻ xoay người, câu chưa nói hết đã bị dọa trôi tuột ngược vào trong – Sao...sao...người...

Vương Tử Phong mang khuôn mặt thâm trầm, đôi mắt đen sâu nhìn nàng chằm chằm lạnh lẽo...

_Vương tiên sinh, sao ngài lại ở đây, đây là phòng riêng của tôi mời ra cho – Nàng vuốt ngực hít sâu vài cái lấy lại bình tĩnh mỉm cười lịch sự nói

_Trông thái độ của Ly Ly tiểu thư, có vẻ từ nãy đến giờ đã quên mất sự hiện diện của tôi? – Hấn lạnh lùng tiến đến gần nàng cất tiếng trầm khàn bình tĩnh nhưng xuyên thẳng vào tai lại mang đầy khẩu khí âm hàn đáng sợ

_A...chuyện này... - Quả là nàng đã quên mất hẳn, nàng nhập tâm phối hợp cùng Lăng Văn Du diễn xuất mà ko hề phát hiện sắc mặt hần ngày càng u tối tỷ như từ 18 tầng địa ngục 1 cước hạ thẳng xuống 108 tầng theo từng cử động thân mật của nàng và Lăng Văn Du – Vương tiên sinh, thất lễ, tôi...tôi phải quay lại làm việc -Ko thể cùng hẳn đối chất lúc này, 36 kế, tẩu vi thượng sách

Khí lạnh từ người hắn dường như có thể đóng băng cả căn phòng “Hắn là vì sao tức giận? ko phải lúc này tâm trạng còn rất tốt mà đây cười đùa cùng nữ nhân khác sao?” – Nghĩ đến cảnh hắn cùng triệu Sa Sa tình tứ cười đùa, lòng nàng lại dâng lên một cỗ nóng sôi sục, ko thêm liếc hắn một cái mà cất bước lạnh lùng rời đi...

Vừa đi mấy bước, lướt nhẹ qua người hắn, một bàn tay mạnh mẽ túm lấy chiếc cổ tay mảnh khảnh kéo nàng ngược về... Chỉ nghe nàng “A” một tiếng thì đã ngã vào lòng hắn, cánh tay còn lại ôm lấy chiếc eo nàng, cố định thân người, bắt nàng phải trực tiếp nhìn thẳng vào mình...

_Người... Vương tiên sinh, ngài muốn gì? Mau thả tôi ra, ở đây có rất nhiều người, chỉ cần tôi kêu một tiếng lập tức mọi người sẽ đến, lúc đó xem thanh danh một tổng tài như anh bỏ đi đâu – Nàng cười ranh mãnh buông lời đe dọa

Hắn nhìn nàng hồi lâu, khóe miệng cũng vươn một nụ cười quỷ dị ko thua kém kẻ sát tai nàng phả một luồng hơi nóng rất...

_Vậy em muốn yên tĩnh nói chuyện phải ko? Chúng ta về nhà nói chuyện

_Cái...cái gì? – Còn chưa để nàng định thần, hắn đã lôi tuột nàng ra khỏi phòng đến bãi đỗ nhét vào xe, quăng lại tài xế riêng, tự mình phóng xe đi

_Khoan...khoan... chuyện... A – Chiếc xe lao vút đi bạt mạng, cảnh vật xung quanh lướt qua cửa sổ đến hoa mắt khiến nàng bình tĩnh – Khoan, dừng xe, tôi muốn xuống, nàng ra sức một tay cố mở cửa, tay kia đâm vào kính xe thùm thụp đến đỏ tấy... Dù biết nàng có dùng đại bác cũng chẳng thể mở được cửa, nhưng nhìn bàn tay nhỏ nhắn đỏ dần lên khiến lòng hắn đau xót ko yên...

...Két tttttttt...

Tiếng xe rít trên đường, hắn phanh gấp gấp khiến nàng chúi thẳng, xoa xoa chiếc đầu nhỏ, xác định chính mình chưa chết, định phần quay sang giáo huấn hắn một bài học thì đã bị hắn nắm chặt cổ tay kéo sát đến gần...

_Nếu em ko ngoan ngoãn ngồi yên thì đừng trách tôi ko báo trước

Từng lời hắn thốt ra lạnh như băng đá khiến nàng bất giác lạnh người, khóe mắt hải hùng run lên... Trông thấy bộ dáng của tiểu dã miêu ương bướng trở thành tiểu hồng mao ngoan ngoãn, hắn hài lòng buông cánh tay nàng, tiếp tục phóng xe trở về Vương gia trang...

13. Chương 13

Wương gia trang....

Hắn chạy thẳng vào trang gia, ko đợi mục quả gia ra mở cửa đón tiếp, hắn chính mình bước xuống vòng sang mở cửa cho nàng, nhưng nàng ngồi lì trên xe, thái độ xem hắn là không khí...

_Xuống xe – Hắn cụp khóe mi, gương mặt đen sầm, giọng nói ko độ ảm áp ra lệnh

Nàng ngược mắt, đôi mắt sắc như lần đầu hắn bắt gặp khi nàng nổi giận, ánh mắt đã hút hết hồn hắn vào đó...

_Ko xuống, anh có quyền gì lôi tôi đi, có quyền gì ra lệnh cho tôi? Tôi muốn trở về - Nàng cũng lạnh lùng đáp trả

_Em muốn tôi dùng biện pháp mạnh?

Nàng ko thèm nhìn hắn, vẫn ngang bướng ngồi ì trên xe...

_A... – Thốt lên một tiếng kinh hô, cả người nàng đã bị hắn lôi ra, vác lên vai như cái bao bước vào nhà

Mụ quản gia chạy ra đến nơi trông thấy cảnh tượng kì lạ mà há hốc trợn mắt đứng như trời trồng ko biết phải phản ứng như thế nào thì hần đã đem dc nàng lên đến phòng... Nàng giãy giụa, 2 tay ra sức đâm vào lưng hần, miệng ko ngừng la lối, nhưng vẫn ko có tác dụng...

...Rầm...Phanh...

Đôi tay bận rộn, có bao nhiêu tức giận hần dùng chân tông thẳng vào cánh cửa đáng thương, hai tiếng khô khốc nối nhau vang lên... Hần tiếng đến giường, đem nàng đặt xuống... Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn bây giờ đã trở nên đỏ gay gắt, đôi mắt hạnh trừng trừng như muốn giết người hướng hần mà cắm vào, hần một bên mặc nàng nhìn như thiêu đốt, thoải mái tự tại tháo cà vạt, nới lỏng nút cổ... Nàng hậm hực đứng dậy toan muốn bỏ đi thì bị hần một lần nữa nắm lại kéo mạnh ngã trở lại chiếc giường to êm ái...

_Người muốn gì? – Nàng tức giận hét lên, bỏ luôn hình tượng Ly Ly xinh đẹp mà nàng vất vả tạo dựng bấy lâu, dù gì hiện tại ở đây cũng chỉ có hần... Hần đã quá đáng thì nàng cũng ko khách khí

_Em như vậy có phải thật mất hình tượng a? – Hần cười quỷ dị, bàn tay ve vuốt chiếc má mềm đã đỏ lên vì tức giận

_Đều tại người, rốt cuộc người muốn gì? – Nàng lạnh lùng ko lưu tình mạnh mẽ gạt tay hần ra lặp lại câu hỏi

Mặt hần trầm lại, hơi thở cũng nặng nề, ánh mắt đen sẫm, 2 cánh tay chống xuống giường 2 bên người nàng, tiến mình sát vào nàng, nàng ngã người về sau tránh né, nhưng với tư thế hiện tại thì ko thể thoái lui, cả người nàng dường như sắp ngã xuống giường rồi... Người trên kẻ dưới, tư thế này quả là ám muội a

_Nói, Lăng Văn Du là gì của em? Phải hay ko em và hần là tình nhân của nhau? – Hần nói từng lời rành rõ, trong lời nói còn mang hơi hướm tức giận

Nàng tròn xoe mắt nhìn hần chằm chằm... Hần vì sao lại quan tâm chuyện này?...

_Nói vậy... tôi... – Nàng phản kháng, nhưng chưa nói hết lời, lại nghĩ đến cảnh hần cùng Triệu Sa Sa cười cười nói nói tình tứ, lồng ngực lại phập phồng nóng bức ko yên, tâm tình cũng vì thế mà bức tức theo – Chuyện đó liên quan gì đến anh, chuyện của chúng tôi ko đến lượt anh quản – Nàng lạnh lùng xoay mặt buông lời mà ko suy nghĩ đến khuôn mặt hần lại đen thêm vài phần

_Chúng tôi? Đã đến mức độ này sao?

Nghe thanh sắc xuống đến tận âm độ, lúc này nàng mới liếc thấy khuôn mặt đáng sợ như ma vương của hần làm chính mình tim thiếu chút nữa rụng xuống đất... Hần đẩy nàng ngã xuống giường, dùng cả thân hình đè lên, hành động đột ngột khiến nàng ko kịp trở tay thì đã bị một màn mưa hôn cuồng dã đổ xuống, đầu óc bắt đầu hỗn loạn đến choáng váng, hần hôn mạnh bạo, nóng nảy như bao nhiêu tức giận đều theo đó mà trút xuống, như thể muốn trừng phạt nàng...

Nàng giãy giụa, 2 tay chống đỡ, đánh vào người hần, Tử Phong nhú mày bất mãn, lúc này với Lăng Văn Du dịu dàng thân mật bao nhiêu, hiện tại lại ra sức phản kháng hần như vậy, nổi ghen tỵ giống như cánh rừng khô hạn bắt phải lửa mà mãnh liệt lan tràn rực cháy ko giới hạn, hần tóm lấy 2 cánh tay phiền nhiễu của nàng, cố định trên đầu tiếp tục hôn dồn dập, từ cánh môi hồng ngọt ngào, hần di chuyển từng tấc từng tấc xuống dần chiếc cổ thon dài, trượt dần xuống xương quai xanh... từ người nàng tỏa ra một mùi hương dịu nhẹ đầy mê mẩn khiến người ta lạc lối ảo mộng khác hẳn với mùi nước hoa nồng nặc từ người các nữ nhân mà hần đã từng tiếp xúc qua, người hần căng lên cứng rắn, đôi gò bồng đầy đặn ẩn hiện sau lớp váy lụa càng làm con người đảo điên mà muốn khám phá chốn tiên cảnh...

_Vương Tử Phong, anh dừng lại cho tôi, anh biết anh đang làm gì ko hả? -Người thấy mùi nguy hiểm, nơi mẫn cảm cảm nhận dc đôi môi nóng bỏng và hơi thở gấp gáp, nàng cong người run rẩy hét lớn

Âm thanh trong trẻo cuối cùng cũng thu hút dc chút ý chí, hần ngẩn mặt nhìn nàng, nụ cười càng thêm đen tối...

_Tôi biết chính mình làm gì, là đang trừng phạt em

_Trừng phạt? Anh lấy tư cách gì mà dám trừng phạt tôi – Nàng ngây người, hồn vía như bị hần hù văng tận chín tầng mây

Khuôn mặt tuần mỹ kẻ sát gần mặt nàng, hấn liếm nhẹ cánh môi hồng nhuận, ra sức nhấp nháp mấy cái như kẻ nghiện mới luyện tiếu rồi đi nói tiếp...

_Tư cách gì a? tư cách là chủ nhân của em, tôi phải gọi em là gì đây? Ly Ly, Tiết Khả Lâm, Vũ Thu Ly hay... Tiểu Miêu Ly? – Hấn chậm rãi phả vào vành tai non mềm

Phút chốc, mọi cơ quan trong cơ thể như đình chỉ làm việc, nín thở, sắc mặt nàng lập tức trắng bệch, tim đập dồn dập, tròn to đôi mắt nhìn hấn kinh ngạc?...

_Vương... Vương tiên sinh, ngài... ngài đang nói...nói đùa gì vậy? – Lặng mất vài phút, yếu ớt nở một nụ cười gượng gạo, nàng lắp bắp khó khăn thành lời

Hấn cúi mặt mỉm cười, thông thả đứng dậy rời khỏi nàng... Lúc này tứ chi nàng run lẩy bẩy, nói đứng còn ko vững hướng gì là bỏ chạy, nàng đưa mắt nhìn chăm chú hấn đang tiến đến chiếc tủ sắt để khóa cẩn thận bằng mật mã, sau khi mở ra rồi đóng lại, hấn quay trở lại trước mặt nàng cười ma mãnh...

_Vậy xin hỏi Ly Ly tiểu thư biết vật này ko?

Tim còn chưa ổn định, thần sắc một lần nữa tuột dốc như cầu trượt, đôi môi mấp máy như muốn nói gì, đôi mắt nàng chuyên tâm dán vào vật hấn đang cầm trên tay... “Ngọc Bảo Sứ”

_Tôi...tôi ko biết... Vương tiên sinh... ngài...ngài là nhầm người rồi – Nàng gom hết tinh thần còn sót lại, nuốt khan ngụm nước bọt, cổ đóng trọn vẹn vai diễn, nhưng từ lúc bước chân vào làng giải trí thì nàng dám cam đoan đây là lần diễn xuất tệ nhất của nàng

_A, thật vậy sao? Vậy tôi nhầm người thật – Hấn thốt một tiếng, vỗ mạnh vào trán như nhận ra sai lầm rồi quay người đi

Nàng vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm, hấn ra diễn xuất của nàng cũng ko tệ thì phải...

_A, người định làm gì? – Còn chưa kịp vui hết, nàng khinh hoảng nhảy dựng lên khỏi giường chỉ tay về phía hấn đang đứng cạnh cửa sổ

_Tôi đang nghĩ, nếu em đã ko biết vật này thì tôi cũng chẳng thiết giữ lại chiếc bình rẻ tiền này làm gì, vứt đi cho đỡ chật chỗ – Vừa nói, tay hấn giả vờ như muốn vung lên vứt đi chiếc bình hại tim nàng hết nhảy ra rồi lại chui vào

_Ko được làm càng – Nàng hét lên sợ hãi, mặt hết tím lại xanh dần chuyển trắng, liên tục đổi màu như tắc kè hoa – “Đùa sao? Gì mà bình hoa rẻ tiền, là lão gia ta mất nửa gia tài để có được bảo vật đó, ta còn phải vất vả cải trang vào đây thâm nhập trộm bảo vật, nói vứt là vứt sao?”

_Tại sao? Ko phải em ko biết nó sao? Tiết Khả Lâm, à ko là Tiểu Miêu Ly... ôi!! Chắc tôi nhầm Ly Ly tiểu thư – Hấn thích thú quan sát nàng, trông nàng lúc tức giận quả thật cũng rất thu hút

_Người... Làm sao người biết – Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, tay siết thành quyền trừng trừng nhìn hấn

_Cuối cùng cũng chịu nhận sao? – Hấn thông thả cười cười chơi đùa cùng súng vật

_Rốt cuộc là người muốn gì? – Nàng lạnh giọng, đôi mắt như 2 lưỡi dao bén nhọn muốn phanh thây hấn ra làm trăm nghìn mảnh vụn

Đạt được điều mình muốn, hấn nhẹ đặt Ngọc Bảo sứ trở về tủ, dùng mật mã khóa lại, rồi tiêu sái đến gần nàng...

_Tôi muốn em – Lời nói ngắn gọn đầy thâm ý này sốc đến nỗi khiến nàng sững sờ bất động

_Người có ý gì?

_Chuyện đó tôi nghĩ em hiểu – hấn đưa tay khẽ vuốt lên chiếc má phấn nộn hồng xinh mềm mại mà mãn mê

_Đại sắc lang – nàng hét lên một tiếng, thô bạo đẩy tay hấn ra, mắt nhọn trừng trừng, hận ko một cước đá hấn gắn lên tường keo sơn như tranh

Hắn giờ bạc môi khoe ra đường cong mịn hoặc, hướng sát mặt nàng phà từng hơi thở nóng bỏng – Có phải hay ko em cũng muốn...

_Mơ tưởng – Từng tắc da thịt bị tiếp xúc như lửa đc châm đốt nóng bừng, đôi má một tầng phồng hồng nhu thuận, lí trí cũng mờ mịt dần theo từng luồng hơi thở nam tính, không biết từ lúc nào đã bị hắn đem nhét trong lòng mà chế trụ

_Người tưởng người quý giá lắm sao? Ta là một thân người mẫu a, bắt quá cũng ko phải lần đầu tiếp xúc với mỹ nam nha....A – Lời nàng cao ngạo chưa thốt hết, từ eo truyền đến một cổ đau, cánh tay thép gia tăng lực thít chặt khiến nàng muốn gãy làm 2 đoạn

_Em nghe cho rõ, tôi ko muốn em làm người mẫu nữa, càng ko cho em tiếp xúc với nam nhân khác ngoài tôi

_Bá đạo, sao có thể – hắn làm sao dám bắt nàng từ bỏ công việc của mình, nàng sinh ra đã mang tư chất của một người mẫu, tuy công việc này chỉ dùng để che mắt, nhưng nàng thực rất thích công việc này

_Nếu em dám cãi lời, ko những tôi đem Ngọc Bảo sứ cấp thành phế liệu mà còn trừng phạt em thích đáng – hắn một giọng ôn nhu, bất quá đúng là có chút đe dọa đi – còn có... tôi muốn em tiếp tục ở lại đây

_Cái gì? – thanh âm từ cổ họng vài phần tăng cao, nàng trợn mắt, há mồm kinh ngạc, ở lại đây ko phải là tự mình chui vào nhà sói sao, kết cấu não nàng ko phải làm từ cá mập a

_Em ko phải vất vả đến đây để lấy Ngọc Bảo sứ sao? Muốn bỏ cuộc? – hắn hạ thấp giọng, bộ mặt sói trát lớp bơ trở thành mặt thờ tử ý hoài nghi đến tội

_Nghĩ cũng đúng, ta đã thề phải lấy đc Ngọc Bảo sứ mới rời khỏi Vương gia trang a – Trong từ điển của nàng tuyệt ko có 2 từ bỏ cuộc, hắn là chọc trúng huyết nàng...

_Tôi cũng nghĩ vậy – Hắn cười đến run người, vẻ mặt chiến thắng tà nghệ tựa ma vương chăm chú nhìn đã miêu trong lòng

_A... – thậm, là sập bẫy hắn, cái đầu thiên tài của nàng cũng chẳng có lúc ko thua cháo loãng là mấy, lại bị trò khích tướng trẻ con này dụ vào tròng, thật mất mặt a, nếu bị truyền ra ngoài thì danh tiếng nàng cất công tạo dựng mấy năm chẳng phải 1 phút đem đổ biển – Hảo, ở thì ở, trước cũng ở, sau cũng ở, nhưng ta cũng có điều kiện...

_Điều kiện? Đc, trừ việc tiếp tục công việc người mẫu và tiếp xúc với nam nhân khác, còn lại, tôi lập tức đáp ứng em – Hắn nheo mắt nhìn hồ ly nhỏ trong lòng, ko biết nàng lại muốn giở trò gì nữa đây

_Hừ – Nàng liếc một cái, hừ hừ hắn học – Ta sẽ ko làm việc nhà nữa

_Ân, đc – Cũng tốt, hắn ko muốn nhìn thấy tay nàng đầy vết chai sạn và căn nhà hắn trở thành bãi chiến trường

_Ta muốn mỗi ngày đều có bánh ngọt điểm tâm

_Ko thành vấn đề – đáng nàng có hơi gầy, bắt quá người mẫu như vậy thực chuẩn, nhưng với hắn có chút thiệt thòi đi, trước cần vỗ béo nàng một chút phòng tổn thất về sau cho hắn

Nàng gật gù thoải mái mấy phần, ko phải làm gì lại có mỹ thực dâng tận miệng, ko biết hưởng thụ há chẳng để thiên hạ bảo là đồ ngốc, chết xuống cửu tuyền thực ko có mặt mũi gặp lão phụ mẫu nga...

_Nhưng... việc nhà có thể ko làm, còn công việc của Tiết Khả Lâm thì ko thể bỏ

_Sao có thể? Như vậy ta vẫn phải tiếp tục phục vụ người? – Nàng trợn to đôi mắt nhìn hắn ko chớp, tên này là quỷ đầu thai, yêu ma âm hồn trốn ngục lên hành hạ nàng mà

_Ko sai, hay em muốn dọn dẹp, quét tước, tôi ko phản đối a

_Còn lâu, làm thì làm – nàng biểu môi đào ủy khuất chấp nhận yêu cầu, vẫn còn nhẹ nhàng hơn việc mỗi ngày bị mụ mạp kia bắt giặt giũ, quét dọn, lau chùi,...

.....

....

...

Vương gia trang nổi tiếng là gia trang có cảnh sắc đẹp nhất nhì trong giới quý tộc, bởi thiết kế tinh tế, hoa viên quy hội nhiều hoa thơm cỏ lạ, còn có núi giả sơn cùng suối nhân tạo chảy dài quần nhau thành một cảnh sắc tuyệt mỹ, chưa kể khu rừng trúc nhân tạo xanh rì tô nét vẽ mỹ quan thần kì xinh đẹp, kiến trúc hình thái ngôi biệt thự theo kiểu Á – Âu kết hợp, ko đối chọi mà dung hòa thành một thể khối tao nhã, hệ thống an ninh phòng vệ nghiêm ngặt đến nỗi ko một con ruồi con muỗi nào qua lọt, vách tường ngôi nhà đc đặt làm chống âm siêu tốt...

....Rầm....

Từ trong ngôi nhà thiết kế cách âm bật nhất lại có thể sơ sót vang ra một âm thanh thanh thúy như vậy cũng đủ biết người tạo ra âm thanh này nội công lợi hại nhường nào...

Cánh cửa cọt kẹt 2 tiếng khóc ko ra nước mắt lắc lư tỏ vẻ đau đớn... từ phía cửa, bàn chân mạnh bạo tiến thẳng vào chiếc giường ngủ to rộng, êm ái, mà phía trên còn chưng bày một kiệt tác nghệ thuật đang say giấc...

Khuôn mặt xinh đẹp đen quánh như đêm 30, ánh mắt té lửa như muốn ăn thịt người... trên khoe môi thâm trầm giương một đường cong tà ác...

...Bốp...

_Mau dậy cho ta

Nàng đưa chân mạnh bạo phi một cước, tiếng hét chói tai kèm theo sự chuyển động của phẩm vật từ trên giường bay vèo một đường xuống đất... Khuôn mặt đen đỏ cũng vì vậy mà thay đổi sắc hồng, chiếc miệng xinh xắn ha ha đắc ý cười thành tiếng...

_Uy, tiểu dã miêu, em ko thể nhẹ nhàng gọi anh dậy như trước đây sao? – Vương Tử Phong lồm cồm từ mặt đất bò lại lên giường, mặt mày méo mó ko ngừng xoa cái lưng thương tâm...

_Ngủ mơ – Là trước kia phải giả ngu trước mặt hần, hiện tại thân phận đã lộ, nàng một chút cũng ko cần giữ lễ nghi – Nếu bất mãn có thể cho ta từ chức a

_Em là ngủ mơ – hần nhại lại lời nàng, thuận tay kéo ngã tiểu dã miêu vào lòng hảo hảo trừng phạt

“A” một tiếng, nàng đã bị cấp lên giường, còn có bị hần chế trụ đè lên, tư thế thực ám muội...

_Tại sao lại giả trang? – Hần nheo mắt bất mãn nhìn nàng, mái tóc rối xù, làn da nâu sạm xỉ, còn có bộ dáng lôi thôi thường ngày, bất quá là đôi mắt này ko thể giấu diếm đi

_Ta là làm tròn bổn phận của Tiết Khả Lâm a...ô.. – Lời vừa ra đã bị hần nuốt gọn, đôi môi rục cháy mạnh mẽ xâm lấn, 2 đầu lưỡi dính hương như rượt bắt quần lấy nhau chơi đùa, bao nhiêu khí lực đều bị tên ác ma này cướp sạch, đầu óc mờ mịt dần lí trí,...

Đến khi cơ thể chỉ còn như cọng bún tàu, hần mới nhẹ rời đi, 2 má nàng nhiễm hồng nhu nhu như 2 quả đào chín đầy mỹ lực mời gọi nếm thử, hần cũng ko khách sáo mà cắn nhẹ trên đầu làm nàng rên lên tiếng ...

_ Từ nay ko cho phép hóa trang nữa

_Vì sao? – nàng thở hổn hển, nhú mày nghi hoặc nhìn hần

_Anh thích trông con người thực của em – Hần ôn nhu thủ thủ vào tai nàng, còn ác ý cắn cắn, thổi nhẹ

Nơi mẫn cảm bị trên chọc mà cả người co lại, đôi má phấn hồng tăng thêm mấy độ sắc hồng... Nàng đẩy hần ra, bộ mặt ủy khuất bất cần lời nói của hần mà phản bác

_Chán ghét, nhưng ta lại thích bộ dạng này

_Là ko chịu ngoan ngoãn? – Hần cười tà tà liếc nhìn nàng

_Người muốn gì? Mau ngồi dậy, sắp đề chết ta – mùi nguy hiểm sộc lên mũi, nàng hồ nghi nhìn khuôn mặt tựa ma vương nham hiểm mà toàn thân bỗng chốc truyền đến một trận da gà, tóc gáy muốn dựng lên

_Em cũng nên làm quen dần với việc này đi – hần cười đến nguy hiểm nói khẽ, làm cho khuôn mặt vừa hạ hỏa phút chốc lại bùng lên đỏ gáy gắt

_Người...chán ghét...a ...người làm gì? – Vừa thấy hần dịch thân người ngồi dậy, lồng ngực thở ra nhẹ nhõm chưa xong thì bị hần một tay vác lên như bao tải, hướng nhà vệ sinh mà đạp cửa đi vào

_Gọi tên anh – Hần để nàng ngồi lên bệ rửa mặt, bắt nàng đối diện trực tiếp, trầm giọng ra lệnh

_Uy? – Nàng ngoáy tai để xác định tai mình có hỏng, hần là bị cái gì mà tự nhiên lại...?

_Nếu em không muốn anh ném vào bồn tắm thì mau gọi tên anh – Hần vẫn đều đều giọng, có chút nguy hiểm

_Người... -Nhìn mặt hần không có vẻ gì là đang đùa bỡn a, gọi thì gọi, ta tru tréo tên nhà người, mau xuống địa ngục a – Vương Tử Phong

_Tên

_Vương Tử Phong

_Bỏ họ anh... gọi tên

_Tử Phong

_Tên anh – giọng nói xuống đến tầng thấp nhất, còn có khí lạnh như hầm băng...

_P...Phong

_Tốt, từ nay chỉ được gọi tên anh, rõ chưa?

_Được rồi, biết rồi, mau thả ta xuống – Nàng chán ghét đẩy hần ra, trái tim có mấy phần đập loạn, cứ thế này không khéo nàng thực truy tìm mất

_Chưa được

_Uy, còn gì.... A

...Ừm...

Một tiếng la thất thanh xé hết bầu không khí ngột ngạt, da thịt truyền đến cảm giác ấm áp của nước nóng xâm nhập, toàn thân nàng chìm trong bồn tắm, lớp kem bôi giả da gặp xà phòng cũng theo đó mà tan sạch, lộ ra làn da trắng ngần mềm mại...

_Sao người dám... – Nàng tức giận trừng trừng nhìn hần

_Từ nay nhớ không được cãi trâng nữa, nếu không tự thân anh sẽ tắm cho em – Hần cười đến quỷ, khuôn mặt nham hiểm nheo lại nhìn chăm tiểu miêu đang giờ vuốt tứ giận

Thấy hần nhìn mình đăm đăm, khuôn mặt cũng cứng lại cùng hơi thở khó khăn nặng nề kì lạ, hướng theo ánh mắt hần nhìn xuống, lớp quần áo trên người ướt sũng mà bám chặt vào người, lộ ra đường cong đẹp mê hồn, chiếc áo lót màu đen càng thập phần tăng thêm sự quyến rũ...

_Đáng ghét, mau ra ngoài – Nàng hét lên tức giận, tiện tay đem nước tạt thẳng vào hần đập đi hỏa dục đang bùng lên trong hần

Vương Tử Phong ủy khuất, vẻ mặt chịu thiệt cười sảng khoái rời đi...

_Hôm nay anh thật may mắn a

Cánh cửa phòng tắm đóng lại, hần còn nghe một tiếng la thất thanh đầy phẫn nộ của sủng vật mà không kiềm nổi ngã xuống giường ôm bụng cười ngặt nghẽo

14. Chương 14

_Tỷ tỷ à, đến bao giờ người mới mang Ngọc Bảo Sứ về a? – Mỹ Dung lười biếng nhắc nhở nàng

_Uy, ta biết, nhưng hiện tại ta rất bận rộn nha – nằm dài trên giường nệm cho bánh ngọt vào miệng, nàng gật gù về sự bận rộn của mình

_Người phải hay ko bận việc gì? Hiện tại đến nay đã hơn 3 tháng, chưa có nhiệm vụ nào lại kéo dài lâu đến vậy đi

Quả là ko phải bận chi nhiều việc nha, ngoài buổi sáng gọi hân ta dậy cực nhọc bằng một màn hỗn chiến và kết quả là nàng luôn thua thảm hại bằng một màn hôn đến hôn xiêu phách lạc, nhiều lúc nàng có tự hỏi liệu có phải hôn cũng nghiện?, còn có buổi tối trở thành gối ôm của hân, xét về mức độ vất vả cũng ko đến nỗi tệ... Mà có nàng ko còn trong bộ dạng Tiết Khả Lâm nên cư nhiên trở thành khách đặc biệt của Vương gia a, trên dưới mọi người đều rất quý nàng, trong lòng họ nàng cư nhiên đã định nàng là Vương phu nhân, trừ bỏ mục quản gia béo kia, ko biết ả Lưu Phi Phi tiểu thư kia ụ ăn bữa mê thuốc lú gì mà một hai trong lòng mục chỉ định tin rằng Phi Phi tiểu thư kia nhất định là Vương phu nhân tương lai, vì ko biết nàng là Tiết Khả Lâm, nên ít ra trước nàng cũng ko dám phi lễ, nhưng sau lưng lại ko ngừng chán ghét....

_Uy, tỷ tỷ...tỷ tỷ, người đâu?- Tiếng Mỹ Dung cắt ngang sự bận rộn suy nghĩ của nàng, lôi chính mình về hiện trạng tiếp tục tán gẫu cùng tiểu muội

_Là ta đã phát hiện tung tích Ngọc Bảo Sứ nha – Nàng lại liếc mắt về phía tủ sắt khóa mật mã hài lòng với phát hiện lớn lao của mình =))

_Tại sao còn ko mau hành động?

_Là hân sử dụng tủ khóa sắt tiên tiến a, ta cũng là đang muốn tìm Mẫn Thanh chế tạo cho ta thiết bị mở khóa

_Có loại tủ sắt khuất phục đc Miêu Ly a? Hay người còn lý do khác lưu luyến đi – Mỹ Dung nghi hoặc nheo nheo hỏi nàng

_Đừng nói vậy, là loại tủ khóa cao cấp mới nhất đc đặt làm riêng, ta là bó tay thật sự - Nàng giật thót mình, vội vàng nhanh chóng phản bác kịch liệt

_Uy, ta chỉ đùa một chút, người ko cần kích động như vậy. Đc rồi, ta sẽ tìm Mẫn Thanh, lập tức bảo nàng chế tạo thiết bị mã hóa. Còn có... - Nàng trầm giọng lấp lửng giấu diếm một nỗi cảm xúc khó nói

_Chuyện gì cứ nói

_Ta nghĩ người ko quên nhưng vẫn muốn nhắc người, 2 tuần nữa là giỗ lão phụ thân...

_Ấn, ta biết... Người đi làm việc của người đi – Ko khí một mạch trầm hân, nàng tắt tai nghe, ánh mắt mờ mịt dán lên trần nhà trắng tinh một mảng, mọi thứ trong phút chốc ngâm ngâm âm đạm hân, mỹ vị bánh ngọt cũng nhạt đi ko còn chút mùi vị...

Nàng ko quên, là ngày giỗ cha nàng, cứ mỗi năm đến ngày này, nỗi đau về ngày cha nàng mất cứ như chỉ mới hôm qua...

Đó là một ngày mưa...mưa rất lớn...

.....

.....

...

_Tiểu thư, tiểu thư... có điện thoại từ bệnh viện gọi đến... ngài...ngài chủ tịch...

Giọng bà giúp việc như một mũi tên lạnh buốt bắn thẳng vào trái tim nhỏ bé của nàng... Trong tiếng hét của các tiểu muội, nàng át đi sự run sợ trong lòng, bình tĩnh phân lệnh...

_Mau gọi xe đưa ta đến bệnh viện

Bệnh viện mang một mảng ko gian màu trắng, màu của sự chia ly, màu sắc ngộp đến ko thở nổi, nó bóp nghẹt hô hấp con người... Ở ngoài phòng chờ, cả bọn tiểu muội khóc thét âm ỉ, những người trong Vũ gia sắc nhợt nhạt, lòng thấp thỏm một nỗi đứng ngồi ko yên... Duy chỉ ở phía góc tối căn phòng, một bóng dáng nhỏ bé ngồi lặng lẽ, vẻ mặt thập phần bình tĩnh đến lạ, đôi mắt trong suốt nhìn về một điểm ko định, ko chút sắc cảm, cả người chỉ nhẹ nhàng hô hấp đều đều... Hình ảnh đó khiến mọi người nhìn vào cảm thấy sợ ...cách...

Bác sĩ phẫu thuật trong chiếc áo màu xanh, một màu khác duy nhất với màu cái màu trắng ngộp ngạt này, ông lặng lẽ thở dài một tiếng, đôi mắt mệt mỏi sau nhiều giờ làm việc cực lực híp lại, lắc nhẹ đầu đau buồn...

__Chúng tôi đã cố gắng hết sức, người nhà hãy vào thăm ông ấy lần cuối...

Mọi người như quả bóng bị tích tụ lâu mà vỡ òa, bọn Mỹ Dung, Ngọc Anh, Vân Nhi, Phi Uyên, Mẫn Thanh một lượt khóc loạn chạy vào phòng cấp cứu ôm lấy cha nuôi đầy tôn kính, mọi người ai cũng vì cảnh cảm động đó mà sụt sùi nước mắt theo... ko khí nháo thành một tầng bông chợt tắt lặng, mọi người cảm thấy cả thân hình lạnh toát như bị quăng đến hầm băng, lũ tiểu muội tròn mắt ngậm miệng đưa mắt nhìn đại tỷ đang từng bước nhẹ nhàng bước vào, người nàng bao bọc trong luồng âm khí lạnh lẽo, ánh mắt sáng lấp lánh ko tia sợ hãi, khuôn mặt bình tĩnh đến dị thường, nàng ko nói ko rằng, nhưng ai có mặt tại đó cũng run lên kinh sợ, sự bình tĩnh ko một chút cảm xúc, giống như hiện tại mọi việc đã là điều dĩ nhiên hay mọi thứ ko hề tồn tại 2 chữ “sợ hãi”, chính nàng như vậy lại làm người khác sợ hơn, nàng chỉ đứng cạnh cha mình nhìn ngấm chuyên chú, nhìn thật lâu, thật say sưa, đôi mắt ánh lên những tia mạnh mẽ, hô hấp nhịp nhàng tĩnh lặng, cứ như vậy, nàng đứng nhìn Vũ Hàn Bá suốt mấy canh giờ liền, chỉ đến khi bác sĩ vào nhắc nhở nàng nên sớm chuẩn bị lo hậu sự, nàng gượng mỉm cười nhẹ gạt đầu rồi quay bước rời khỏi bệnh viện, cả đêm hôm đó ko ai thấy Vũ Thu Ly đâu cả, mọi người có đồn đoán đi tìm nàng nhưng vẫn là bất vô âm tín, cho đến sáng hôm sau lại kinh ngạc khi thấy nàng là người đầu tiên xuất hiện nơi tổ chức tang lễ, nàng ngồi ngay ngắn kế linh cửu, tay ôm bức ảnh Vũ Hàn Bá, gương mặt vẫn đứng đưng lạnh đến nao lòng... Đây là loại biểu hiện gì? Ko hề giống với một đứa trẻ 12 tuổi cùng lứa... thà nàng khóc nháo lên như bọn Mỹ Dung, nàng thà đau khổ, như vậy mọi người sẽ cảm thấy an lòng hơn trước vẻ lạnh lùng kia...

Sau tang lễ, vẫn là một bộ dáng pho tượng ko độ ấm, nàng kiên cường thay cha tiếp tục bảo bọc các muội muội, cho đến sau tang lễ 3 ngày, nàng bị tên chú ruột Vũ Hàn Sương tước đoạt tất cả, các tiểu muội ôm nhau khóc nức nở, nàng tay nắm thành quyền, hướng đôi mắt tựa khối băng tảng nhìn ngôi nhà cùng lần lượt di vật của cha ra đi, cho đến khi bảo vật cuối cùng “Ngọc Bảo sứ” bị đấu giá... mọi người lại thêm một màn kinh thiên... trên đôi má phỉn hồng nộn phần xinh đẹp ướt dài một dòng lệ nóng...

Đó cũng là lần cuối cùng người ta trông thấy các nàng...

.....

.....

...

...Rầm...

Một tiếng xô cửa mạnh bạo đánh gãy hồi ức đau buồn, lời nàng trở về hiện tại, đôi mắt ẩm ướt còn lờ nhờ tia đau đớn, nàng chậm rãi lấy lại cân bằng trạng thái hướng nguyên nhân cửa kia mà nhìn đến thì thấy Lưu Phi Phi đang một thân như bà thiếu già đi bất gian chồng, mũi tựa mũi trâu phì phì thở dốc, khuôn mặt ko khác lão thiên lôi bao nhiêu nếu ko muốn đem nói kia có phải ái nữ của Lôi tiên sinh (ý nói pà Phi Phi là con gái Thiên Lôi áh)...Nhưng ko phải chứ, cái Lưu Phi Phi tiểu thư kia chết linh lắm a, mới vừa rồi là nàng cùng tiểu muội tán gẫu có nghĩ đến cô ta liền xuất hiện...[/SIZE]

15. Chương 15

Thấy Vũ Thu Ly bộ dạng ngu ngốc ngồi trên giường Vương Tử Phong mà cô ko khỏi ghen ghét, trước là tiện nhân Tiết Khả Lâm xấu xí cô đã ko cam, vừa nghe ả từ chức về quê, cô còn chưa kịp đốt pháo ăn mừng thì lại nhận đc tin của mẹ quản gia, Vương Tử Phong mang tình nhân về nhà nuôi giữ khiến cô hận thiếu chút thổ hết huyết, hôm nay quyết định canh lúc Tử Phong đến công ty giải quyết công việc liền chạy đến đây xú trí ả đàn bà tình nhân chuyên đi dụ dỗ đàn ông của người khác. Vừa đến đã nhìn thấy Thu Ly nghiêm nhiên tại tầng riêng của Tử Phong mà tiện nghi, thêm phần nàng phi thường xinh đẹp lại càng khiến Lưu Phi Phi thập phần chán ghét quyết ko thể bỏ qua

Mắt trông thấy Lưu Phi Phi một thân hùng hổ hướng nàng đến, phía sau còn có con chó béo quản gia đang phe phẩy chạy theo *** chủ, chỉ thấy Thu Ly nàng lười biếng ngáp dài một cái, hành động này làm Lưu Phi Phi giận đến tím tái mắt hét lớn “Tiện nhân vô sỉ” liền vung tay thường nàng bạt tay. Nháy mắt một cái, bàn tay hiểm ác của Phi Phi quơ giữa ko trung rơi thẳng xuống mặt... giường, khiến cô loạng choạng mất đà ngã chúi, Thu Ly một thân nhanh nhẹn phút chốc né tránh dễ dàng càng khiến Phi Phi tức lộn ruột...

_Tiện nhân ko biết xấu hổ, còn dám né – Phi Phi tức đến cứng người, mặt gắt gao đỏ, hung hăng chỉ tay về phía Thu Ly quát tháo

_Ta vì sao ko né, người tưởng nào ta giống người làm từ khối đậu hũ thối mà đem mặt cho người đánh chặc – Khuôn mặt là tài sản vô giá của một người mẫu a, mà với người mẫu chuyên nghiệp như nàng thì quả là “hồng nhan... bạc tử” – ...mà nha, ta làm gì phải hổ thẹn, người đừng bừa bãi ai ai cũng là đồng lứa tiện nhân với người như vậy nga – Nàng trước là Tiết Khả Lâm còn ko dám lên tiếng phản bác, nay nàng và Phi Phi ko có can hệ, còn lâu mới chịu để nàng ta khi dễ

_Người...người, người ko biết xấu hổ, dám câu dẫn đàn ông của người khác còn ko dám nhận, đề tiện – Phi Phi tức nghẹn họng bởi miệng lưỡi siêu lợi hại của Vũ Thu Ly

_Đàn ông của người khác? Là người đang nói đến Vương Tử Phong là của người a? – Nàng nheo mắt hỏi lại, giọng pha phần giễu cợt, nhưng đáy lòng âm ỉ một cỗ khó chịu

_Đúng vậy, Lưu Phi Phi tiểu thư sớm hay muộn cũng là nữ chủ nhân nơi này, Vương phu nhân – Mẹ quản gia phía sau cũng chó dợ hơi chủ mà liềm mạng cong mông lên tiếng

Nghe đc câu nói của mẹ quản gia, tâm tình ko tốt của Phi Phi cũng tan đi phân nửa, đúng là ai trong Vương gia trang này cũng công nhận nàng, chỉ là mấy ả yêu ma này bỏ bùa Vương Phong của cô nên mới có cơ sự này...

Ngược lại với vẻ đắc ý của Phi Phi, lửa giận ko biết từ đâu lan tràn như rừng khô gặp lửa, vẫn trắng cao cao xinh đẹp xuất hiện mấy phần hắc tuyến... Thu Ly nàng nhếch khóe môi yêu mị nhìn về 2 chủ chó đang vĩnh đuôi dương dương tự đắc

_Là khi nào Vương Tử Phong lại trở thành người đàn ông của Lưu tiểu thư? Nếu trí nhớ ta ko kém thì ta nhớ là người bị Vương Tử Phong đuổi như xua tà, còn cấm ko đc lui tới gia trang? – Nàng nói, ánh mắt sắc bén liếc qua mẹ quản gia đang trắng bệch khuôn mặt

_Ta...ta... – Lưu Phi Phi thẹn đến tím người – Nhưng... là vì sao người biết?

_Ách... là...là Tử Phong nói cho ta, hẳn nói có cô ả họ Lưu nào đó dai như mực, lì như trâu mà mặt dày như thớt chặt thịt heo cứ đến quấy rầy hẳn khiến hẳn nhức đầu ko yên

_Người...

_Mà nha, các người cũng nên thức thời một chút, Lưu tiểu thư, ta hỏi người, đến nửa bước Vương trang người còn ko đc bước vào, còn ta ngày đêm bên cạnh Tử Phong, hẳn là có bao nhiêu cọng lông trên người ta đều nắm rõ, dựa vào điểm gì người dám tuyên cáo là Vương phu nhân tương lai?. Ta thấy cái ghế Vương phu nhân sớm đã đc ta báo danh a – Lời ngọc vừa phun khỏi miệng, nàng có chút chính mình giật mình, Vương phu nhân? Là đến chết nàng cũng chưa từng nghĩ qua, nhưng nghe ra cũng ko cảm thấy chán ghét mà còn có phần hứng thú. Nhưng mặc kệ thế nào, trước là phải chỉnh ả tiểu thư đồng đẳng đánh kia một bài học thật xứng

_Người... – Trông ra Phi Phi gần ới hết huyết trong người ra – Người là nói dối, tiện nhân vô liêm sỉ, đồ hồ ly – nàng ta then quá hóa giận, ko xem xét bộ dạng tiểu thư hiền thực chính mình mà hướng Thu Ly như muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt

_ Ko sai

Từ phía sau vang lên một giọng trầm bổng nam tính... ko gian như đông cứng lại, mọi hoạt động đều đình chỉ, mụ quần gia hít một hơi khí lạnh rét run người, hấn một thân cao ngạo tiêu sái đứng tựa ở cửa ma mị mỉm cười... hấn là đang quan sát sủng vật từ máy tính cá nhân, phát hiện Lưu Phi Phi chạy đến tìm nàng náo loạn liền tức giận bỏ dở công việc chạy về, bắt quá hấn thừa biết Lưu Phi Phi là ko phải là đối thủ của nàng, càng ko ngờ sớm biết miệng lưỡi nàng ko phải thường, nay đc tận mắt chứng kiến quả thật lợi hại hơn người...

Hấn về đến Vương trang từ lâu nhưng lại hứng thú đứng ở ngoài xem kịch hay, tận tai nghe nàng muốn tự cấp mình làm Vương phu nhân, ko phải là mắng nàng mặt dày đi, mà ngược lại còn có thấy vui trong lòng, bao nhiêu bức dọc một phút tan thành khói, bước tiêu sái về phía nàng, thuận tay ôm lấy chiếc eo nhỏ, cúi người hôn nhẹ lên môi đào ngon lành kia một cái ngọt ngào...

_Vương phu nhân, chủ nhân Vương trang này sớm đã đc định ko ai khác chính là Ly Ly bảo bối của ta

_Phong – Nhìn cái bộ mặt đen như bùn của Phi Phi mà thật hả hê, mặc kệ vì sao đột nhiên hấn lại trở về, xét theo hiện tại thì nàng là người thắng thế nha, ko biết thừa thắng xông lên thì thật có lỗi với bản thân a... Nàng cũng phối hợp, tựa người vào hấn nũng nịu, gương đôi mắt long lanh đầy ủy khuất chớp chớp, khe vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc đầy nam tính oa oa nức nở... – Phong, sao lại trẻ như vậy? người ta là ở nhà bị khi dễ... ô...ô

_Ngoan, là anh ko tốt khiến em chịu ủy khuất – ôn nhu lau đi nước mắt trong trẻo trên bờ má hồng xinh đẹp, hấn dịu dàng dỗ dành nàng như tiểu oa nhi, thấy bảo bối nũng nịu đáng iu, thật khiến người ta ko thể ko hảo thương yêu, muốn chiều chuộng, sủng đến trời, hấn thật mong nàng có thể như thế này về sau càng tốt a

_Vương...vương huynh, huynh là bị ả bỏ ma chú rồi – Chứng kiến một màn thân thân ái ái mà hỏa diệm từ Phi Phi bốc ra đủ thiêu rụi cả viên trang

Tử Phong lạnh lùng chiếu tầm nhìn về phía Phi Phi, ánh mắt đầy giận dữ...

_Lưu Phi Phi, ta đã 2 lần đuổi cổ cô ra khỏi Vương trang, còn ko biết xấu hổ đến đây làm loạn, có phải hay ko muốn khiêu khích tính nhẩn nại của tôi?- hấn một mặt lãnh diêm lạnh lùng từng câu vô tình, cô ta là quá mặt dày, đã vậy anh ko cần khách sáo nữa

_Vương Tử Phong, anh dám đối xử với tôi như vậy? Tôi trước hay sau cũng là hôn thê ngôn chính, ả đàn bà lăng lợ kia với anh ko xứng – Phi Phi nước mắt ngấn dài, hốc mắt đỏ hoe nghiêng răng chỉ nàng la hét

_Hôn thê? Hôn ước đó đã sớm đc Lưu Bá Bá cùng ta giải trừ – Tử Phong hừ lạnh, nhảm chán tốt bụng nhắc nhở ả

_Em ko công nhận, em...

_Cô còn ko mau rời khỏi đây, ngoan cố đừng trách ta ko trọng nghĩa – Hấn đánh gãy lời cô ả, đem sắc khí âm lãnh dọa người đến ngắt ko khách khí đuổi người – Cò có... bà quần gia...

Mụ quần gia một bên từ nãy đến giờ mồ hôi mẹ mồ hôi con thiếu điều còn thiếu ông bà cụ cổ chưa kéo nhau ra hết, mặt trắng như khối đậu hũ tươi nổi mốc xanh... Vừa nghe đc hấn chiếu cổ đến liền giật bắn người run như điện giật, răng môi giống như bị bôi sáp cứng đờ, thiếu chút nữa nuốt cả lưỡi, lắp bắp...

_Ngài... ngài chủ tịch ...có...có gì cản dận?

_Tiễn Lưu tiểu thư... – Hấn cố kéo dài thanh âm, giọng ko nặng ko nhẹ nhưng mang độ sát thương lớn làm tim người khác có thể đình chỉ hoạt động mà chết ngay tức khắc – Sau đó thu dọn đồ đạc rời khỏi Vương trang

_Ngài chủ tịch... Cầu xin ngài vì tôi đã tận lực hầu hạ Vương trang này gần hết cuộc đời mà lưu tình tha thứ lần này – Mụ lập tức mềm nhũn người, quỳ rạp mà nức nở van xin...

_Ta đã là cho bà cơ hội, nhưng ngươi là coi thường lời ta, mau cút đi – Hắc lãnh đạm ko lưu tình đuổi thẳng ko thèm để nửa mắt đến mụ đang khóc đến thê thảm van cầu

_Loạn... là ai dám cả gan đuổi người của ta?

Từ ngoài cửa truyền đến chất giọng cao vút đầy uy nghiêm, Lưu Phi Phi cùng mụ quản gia vừa nhìn thấy nhân vật chủ nhân giọng nói liền như bắt đc vàng, thái độ thay đổi 180o vui mừng đến độ chỉ thiếu điều đốt pháo ăn mừng...

_Xuyên bá mẫu

_Phu nhân

Một phụ nữ dáng vẻ cao sang độ chừng đã ngoài 30, nhưng dáng người vẫn lộ rõ những đường nét đặc sắc, nhan sắc ko hề bị thời gian bào mòn, đủ có thể thấy thời còn trẻ bà là một đại mỹ nhân thế nào, nhất là ánh mắt sắc bén khiến người ta phải khiếp sợ, toàn cơ thể toát hết bao nhiêu uy quyền...

_Ngoan, có gì ủy khuất nói bá mẫu nghe, bá mẫu sẽ thay con giành lại công đạo – Xuyên Mã Tâm xoa xoa Lưu Phi Phi ôn nhu dỗ dành

Lưu Phi Phi ghé tai Xuyên Mã tâm thì thầm gì đó, chỉ biết sắc mặt Xuyên Mã Tâm ngày càng đen lại, mi tâm càng ngày càng thít chặt vào nhau mạnh mẽ... Lưu Phi Phi liếc nàng ngạo nghễ, khóe môi đắc ý tia cười

_Ả tiện nhân!!! Hồ ly cái nhà ngươi to gan đến Vương gia trang làm loạn, còn dám dụ dỗ tiểu Vương nhà ta

_Này bà già, bà nghĩ mình là ai mà muốn mắng là mắng người như vậy? – Thật quá đáng mà, sáng nay phải hay ko là nàng bước chân trái khỏi giường mà xui xẻo cứ bị người khác lôi ra làm bao tải **** mắng như vậy a

_Vô lễ, ngươi có biết đây là Xuyên Mã Tâm phu nhân, là mẫu thân Vương Tử Phong huynh, chủ nhân nơi này – Lưu Phi Phi phồng mang trợn má hếch mặt cao ngạo lên tiếng thay người

Vương Tử Phong một bên mặt đã đen thui Bao Công, nhú mày kiêu khinh thường xem kẻ hững người tung, chiếc mũi cao thanh thoát hừ lạnh mấy cái chán ghét...

_Lưu Phi Phi, cô nghĩ mình là ai mà ngang nhiên tại đây lên tiếng? chuyện nhà tôi đến lượt người ngoài như cô quản hay sao?

Nghe giọng lạnh như băng tảng, Phi Phi mặt xanh mảy trắng nuốt khan mấy ngụm khí lạnh lui về sau Xuyên Mã Tâm như một lá chắn an toàn... Mã Tâm liếc mắt đánh giá Thu Ly... “Dáng vẻ trông ra cũng xinh đẹp, nhưng về gia thế thì làm sao sánh đc Lưu gia, con trai ta nhất định là bị ả cho uống bùa chú”...

Xuyên Mã Tâm cùng mẹ Lưu Phi Phi trước vốn là bạn đồng học thân thiết như tỷ muội, sau lại cùng lấy chồng 2 người cũng là bạn thân, cả 4 người đồng học đại học là một trang đc mọi người bàn tán xôn xao bởi cả bọn đều hết thấy tài sắc lẫn gia thế đều vẹn toàn... Sau khi Xuyên Mã tâm cùng Du Mỹ Mỹ – mẫu thân Phi Phi cùng lượt sinh hạ 2 tiểu oa nhi một trai một gái, liền vui sướng mà kết thành thông gia, trong lòng bà, Lưu Phi Phi đều đã đc ấn định là con dâu nhà họ Vương, dù là hôn ước kia đã đc giải trừ... Còn có hiện tại bà và Tử Phong lại...

_Con sao có thể nói như vậy? Lưu Phi Phi là con dâu tương lai của họ Vương ta, kia ả tiện nhân đó mới là người ngoài...

_Mẹ, bà còn có quyền lên tiếng tại Vương trang này sao? Việc ta lấy ai làm vợ thiết cũng ko cần đến lượt bà phải quản – Hắc liếc mắt lạnh lùng hướng mẫu thân, khuôn mặt băng kiến tức giận, lồng ngực một hồi hô hấp dồn dập như thể quả bóng tích khí sắp nổ tung...

_Vương huynh, sao huynh có thể vô lễ như vậy với mẹ mình?... – Lưu Phi Phi lời còn chưa phun hết ra liền ngậm lại nuốt thẳng xuống bụng khi bắt phải ánh mắt tựa ma quỷ của Vương Tử Phong...

_Đồ bất hiếu, ngươi dám ăn nói như vậy với ta? Ta dù sao vẫn là người đẻ ra cái tiểu tử bất hiếu nhà ngươi
– Xuyên Mã Tâm mặt thoáng một khắc trở nên trắng ko còn hột máu

_Trong lòng ta bà đã chết từ ngày đó, bà đã bước khỏi cửa Vương gia, còn tư cách gì đến đây giảng đạo lý?
Tất cả mau cút hết cho ta... ko tiễn – Tử Phong lạnh lùng thở dài ko khách khí đuổi hết ra ngoài

_Người... – Mã Tâm vừa đến liền bị con trai ko lưu tình đuổi đi tức đến thổ huyết... dù sao chính bà cũng là làm việc có lỗi, ko thể chối bỏ, chỉ biết mắt trợn to nhìn bọn hần trần trời rồi quay lưng bỏ đi... Trước là thoáng qua việc con trai dẫn tình nhân về nhà, bà liền tức giận đến xem thì thấy Phi Phi, tiểu con dâu tương lai bị chọc đến tím mặt, ko ngờ chính mình cũng ko giữ nổi đẽ mặt...

Căn phòng lại trả về nguyên trạng thái yên lặng, hần mệt mỏi ngồi xuống giường, khuôn mặt có phần đau khổ cúi gằm...

_Này, người ko sao chứ ? – Là lần đầu tiên nàng trông thấy biểu tình này của hần, hần luôn một vẻ bá đạo, cao ngạo quyền uy khiến ai cũng phải sợ, là trước giờ chưa từng thấy hần đau khổ

_Uy..., người làm... – bỗng một cổ lực lưỡng thít chặt eo nàng khiến nàng trở tay ko kịp đã bị hần ngồi trên giường ôm lấy

_Yên, ngoan, một chút thôi – Hần tựa đầu vào người nàng thấp giọng khàn khàn, bộ dạng giống như tiểu oa nhi làm nũng, đôi mắt sâu đen man mác tia buồn khó nói

_Người...là có chuyện sao...? – Nàng ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ để mặc hần ôm, lòng có điểm thương xót

_Trong tang lễ của cha anh, bà ta nắm tay gã đàn ông khác đến quỳ trước linh cửu cha, là chồng bà ta chết, nhưng nghiêm nhiên nửa điểm ko có đau khổ... Sau đó bà cùng tình nhân bỏ đi, vứt anh lại cho gia gia nuôi dạy...

Giọng nói ngày càng nhỏ, có chút lạc đi, chua chua xót xót... Nàng thấy lòng mình có chút nhói đau...Thì ra hần cũng là có quá khứ đau buồn như vậy... Đáng thương a...đáng thương...thật đáng... Hửm?...

_Đáng ghét, Tử Phong, mau bỏ ma chường người ra – Đang hoài niệm thương cảm cho hần, cảm giác thân thể đột nhiên nóng lên, liền cúi xuống đã thấy khuôn mặt ma vương cười quỷ dị, ma chường hư đồn bắt đầu ko yên mà nghịch ngợm

_Bà xā à? Còn gì phải xấu hổ như vậy? Ko phải trên người anh có bao nhiêu cọng lông đều đã đẽ em nắm hết sao?, như vậy rất ko công bằng nhak, anh cũng muốn xem trên người em là có hết bao nhiêu cọng lông a – Tử Phong vẻ mặt ủy khuất, ánh ma mãnh chăm chăm nhìn nàng đang chuyển thái sắc độ từ hồng sang đỏ gay gắt mà hảo thích thú

_Hàm hồ, ta thú người lúc nào? Còn ko mau buông ra, đại sắc lang nhà ngươi...

Hần là làm sao có thể như vậy mau chóng khôi phục? một phút...à ko... 29.99 giây trước là nàng còn đang một lòng cảm thông cùng hần đau buồn, còn thiết nghĩ hần thật đáng thương hề hề... Hiện tại có đánh chết nàng cũng ko cho phép nghĩ...

16. Chương 16

Hồn dẫn... – Nàng thở hồng hộc tức giận

_Uy, đừng như vậy, em tức giận càng thêm xinh đẹp nha, ngoan, bỏ cái đó ra đi,thử lại... – Hần trầm giọng cười dịu dàng dụ dỗ

_Đừng hồng – hờn dỗi

_Ngonan, một lần nữa thôi – ôn nhu, sủng nịch

_Nằm mơ, ta chịu hết nổi rồi – kiên quyết

_Bảo bối ngoan, chịu khó một chút... – Dễ dàng

.....

(Mèo: =)) Nãy giờ các bạn nhà ta nghĩ gì???... Ai có óc tưởng tượng bay cao thì để nó bay luôn đi nhá... =)))

_Hỗn đản nhà người, bắt ta thử đến khi nào? Từ nãy đến giờ đã cởi bỏ, mặc vào đã hơn 30 bộ, ta ko phải búp bê thử quần áo cho người xem a. Một chết ta... – Nàng hờn trách, mày liễu kịch liệt đấu nhau, nộ khí ngùn ngụt hướng hấn bắn phá

Nhìn khuôn mặt ủy ủy khuất khuất khiến hấn ko thể cầm lòng mà ôn nhu đem vào lòng yêu thương

_Thực xin lỗi, ko bắt em thử đồ nữa, trước chúng ta đi ăn cơm, sau lại tiếp tục – Thật tâm hăm lại muốn tiếp tục xem nàng thử hết toàn bộ áo quần hấn chọn, bất cứ cái nào nàng mặc vào cũng bày hết bao nhiêu cái đẹp tiềm ẩn làm hấn ngây ngốc

_Hứ, ko cần – Nàng ko thèm, liếc hấn 1 cái dài, chu chu chiếc miệng nhỏ nũng nịu

Bộ dạng tiểu hồng mao bướng bỉnh ngoan ngoan trong lòng hấn thật muốn cười to, cúi người hôn lên cái miệng nhỏ dụ hoặc kia một cái thật ngọt, tay vuốt ve, mân mê sủng vật, hấn hảo hảo quay sang nữ nhân viên bán hàng nãy giờ hồn siêu phách lạc trước 2 vị khách đẹp lung linh như siêu mẫu đến quên trời đất – Góit toàn bộ số quần áo nãy giờ cô ấy thử qua – Rút tấm thẻ hoàng kim sáng lấp, chói lọi... mắt thấy tiền đến, các nàng lập tức hoàn hồn liền nháy mắt đã đóng gói xong 30 bộ quần áo, vẻ mặt tươi rói, miệng cười thiếu chút đựng đến mang tai, gập người lia lịa nhiệt tình tiễn kim quý và ngọc nữ rời đi, miệng ko ngừng hảo ý “lần sau mời lại ghé”

.....

....

...

_A, buồn chán chết ta – Nàng lười biếng vươn vai nằm trên giường. Cả buổi sáng đều bị tên ác ma hỗn đản kia lôi đi, cái gì mắt nàng chạm qua cũng đều bị đem đóng gói mang về, mặc nàng hét ầm hét ỹ, khóc ko ra nước mắt, hấn cứ vui vẻ rút chiếc thẻ vàng xinh xắn khi thể quẹt vào máy thanh toán. Nếu ko phải công ty đột nhiên có việc gấp triệu hấn về xử lý gấp chắc cả trung tâm mua sắm hôm nay sẽ đốt pháo ăn mừng vì tất cả hàng hóa đều ế hấn mua sạch. Hiện tại có đánh chết nàng cũng ko đi mua sắm cùng hấn nữa...

_Tỷ, dạo này thật béo tốt nha, chỉ có bọn ta hao tâm tổn sức a – Mỹ Dung chóng cảm nhàm chán cáo trạng với nàng

_Ta đúng là muốn nổi mốc đây nha, người ngồi một chỗ ko phải cũng rất béo lên sao? – Nàng ko phục biểu môi phản bác

_Tại người bỏ việc nha, cả phi vụ Tiểu Ly Miêu cũng vứt xó, là ngân khố của hội giảm sút đi nhiều nga

“Quả là lâu rồi Tiểu Ly Miêu ko hoạt động gì, lâu như vậy phải hay ko mọi người quên cả ta rồi...”- nàng xoa cằm ngẫm nghĩ

_Uy, cũng phải, có lẽ ta nên hoạt động gân cốt một chút, ở đây ko khéo ta thành heo mất

_A, phải thế chứ, đơn đặt hàng là sắp dề chết bọn ta a...

_Ít lời, là những gia trang nào phải trộm? – Nàng nhún mày, nhảy nhay lố tai, phiên toái cằn nhằn

_Uy, thật chán chết người- Mỹ DUNG lướt qua mục danh sách dài – Tổng tài tập đoàn Phùng thị muốn trộm Long Bài Kim Xích thời Lý ở Hạ gia trang, ông chủ họ Sang trả giá rất cao cho Ngọc Phỉ Lam thúy thời Minh tại gia trang họ Phúc, lão bản họ Nguyễn trả mọi giá cho bảo vật Chén Ngọc ngũ sắc của Lưu gia trang, Du Sinh Mã muốn ta trộm...

_Khoan đã – Nàng khựng lại, đánh gãy lời Mỹ Dung đang thao thao bất tuyệt, tại nàng phải hay ko nghe nhâm – Người vừa nói Lưu gia Trang? Phải hay ko Lưu gia nhà họ có một nữ nhi?

_Tỷ, người từ đâu có thông tin mau lẹ như vậy?

_Ít lời, cái tiểu nữ kia có phải tên Phi Phi

_Tỷ, người là lợi hại, quả tiểu nữ họ Lưu tên Phi Phi a – Mỹ Dung kinh ngạc tròn mắt

_Hắc...hahahahaha, duyên số, thực đúng là duyên số... – Nàng bật cười ko ngớt, lấy tay quệt khóe mắt đọng nước do cười to, khuôn mặt thoáng một cái lộ ra nét mặt gian xảo, khóe môi gợn lên đường cong quý dị – Rain... đêm nay hành động tại Lưu gia trang...

_Ân... đã rồi... – Mỹ Dung tai nghe truyền đến âm thanh tà ma của sư tỷ liền một trận rùng mình, óc ác khắp người run bần bật, nuốt khan ngụm nước bọt âm thầm thương cảm... “Phải hay ko tiểu thư họ Lưu kia đắc tội với sư tỷ a... thật đáng thương”

.....

....

...

_Vương Tử Phong, người thật chậm chạp a, nhanh lên một chút – Nàng vận bộ váy dạ tiệc ko tay màu lam kín cổ, tà váy mềm mại chấm gót cùng mái tóc đen xõa bay nhẹ nhàng làm nền cho làn da ngọc ngà càng thêm nổi bật, chạy xồng xộc vào phòng ko ngừng hối thúc Tử Phong

Vương Tử Phong nhíu mày cười khở, đây ko phải là câu để nam nhân nói sao? Hắc thực ko hiểu nổi, rõ ràng hôm qua hắc còn làm mọi cách, nói hết lời thiếu chút nuốt cả lưỡi nhưng vẫn là nàng kiên quyết nói “Một bước ta cũng ko vào cái động hồ ly họ Lưu đó”, vậy mà hiện tại lại háo hức ko yên, phải hay ko là đang có âm mưu gì? Nhưng nhìn vẻ mặt như tiểu oa nhi đc cha mẹ dắt đi khu vui chơi, miệng cười đến sáng lạn mà mọi nghi hoặc trong lòng hắc một chốc tan theo khói

_Được rồi, chúng ta đi – Lợi dụng ăn đậu hủ một chút, hôn chụt lên phiếm môi đào thơm, hắc mỉm cười ôm lấy mèo nhỏ hướng xuống xe đang chờ rồi đi...

17. Chương 17

Lưu gia trang rộng lớn sáng rực ánh đèn một mảng như ban ngày, khách mời ra vào tấp nập, phục vụ lễ tiệc trên dưới chân chạy ko ngừng nghỉ, bề thế hào nhoáng buổi tiệc đã nói hết bao nhiêu sự giàu có, uy quyền của chủ nhân buổi tiệc...

Lưu Phi Phi từ xa nhìn thấy xe của Vương Tử Phong liền 1 thân váy đỏ lưng trần, xẻ thân lộ ra đôi chân dài trắng nõn mê mị ra đón tận nơi. Hắc một thân tây phục màu khói đc cất may riêng khéo léo ôm từng đường cong hoàn hảo, khí chất đế vương oai vệ thau hết mọi ánh mắt khách khứa, đồng thời một lúc hạ gục trái tim tất cả các nữ nhân tại viên trang

Lưu Phi Phi trừng mắt liếc sắc như sao đầy cảnh cáo về phía các nữ nhân đang ko ngừng phóng điện về phía Vương Tử Phong, yểu điệu quay sang cười đến rạng rỡ, ôm lấy cánh tay hắc, cố ý đem bộ ngực đầy đặn đụng chạm vào dự hoặc, toàn thân như ko xương mà dán vào người hắc nũng nịu

_Phong ca, sao bây giờ mới đến? Người ta đợi huynh mãi

Tử Phong chán ghét nhếch môi cười ngạo làm các tiểu thư khuê các gần đó hồn xiêu phách lạc, chỉ thiếu còn moi tìm ra đem dâng lên hắc. Hắc chậm rãi rút tay ra khỏi Lưu Phi Phi, tiêu sái bước đến cửa sau xe, cúi người ân cần, lịch thiệp mở cửa... Hành động tao nhã của hắc khơi ko biết bao nhiêu tò mò cùng ghen tỵ của mọi người, nhưng hiện tại vẫn ko thấy nhân vật trọng đại nào mà đc tổng tài Vương thị cao cao tại thượng đích thân mở cửa bước ra...

Vừa đến nơi đã thấy một màn chào đón thân thân mật mật đến buồn nôn... Thật đáng giận. Nàng khoanh tay bưng bình ngồi yên ko thềm động

_Bảo bối, em lại sao vậy? – Ko phải mới lúc này cò rất mong đợi đến Lưu gia sao? hiện tại vì cái gì mà giận dữ như vậy?

Nàng liếc xéo hắc một cái, thờ ơ ko thềm để ý – Người đi mà lo cái tiểu thư họ Lưu kia, ta tự nhiên ko muốn tham dự nữa

_Thì ra là em ăn dấm chua – hần phì cười, trong lòng một bụng hoan hỉ

_Ai thèm ăn dấm nhà người, ta là ko có – Nàng then đỏ mặt hướng hần hét lớn

_Đc, là em ko có ăn dấm, hiện tại có thể rộng lòng từ bi cùng anh vào dự tiệc ko? – Hần cười sủng nịch hướng nàng đưa tay chờ đợi

_Ko đi nữa – nàng hờn dỗi quay mặt đi ko để ý đến hần

Bộ dạng ăn ghen của nàng đáng yêu thực ko chịu nổi, hần hiện tại cũng muốn lập tức lên xe phóng về Vương gia mà đem nàng yêu thương, nhưng cũng chỉ thể nghĩ...

_Nếu em ko muốn đi... anh ko ngại bế em đi nha

Từ lúc hành nghề đạo tặc, ko biết bao nhiêu lời đe dọa, cảnh cáo của cảnh sát là đối nàng ko xi nhê, nhưng hiện tại, lời nói thốt từ miệng hần nhẹ như gió thoảng lại vào tai nàng nặng nghìn cân . Nàng trừng trừng mắt liếc thấy vẻ mặt ác ma gian xảo của hần đành cắn răng một bụng tức tối ko cam tâm mà đưa tay để hần dìu xuống xe...

Từ trong chiếc xe thể thao sang trọng đắt tiền, một thân nữ tựa tiên giáng trần bước xuống khiến mọi người nhìn đến đều phải nín thở, cả ko gian nhộn nhịp, ồn ào bỗng chốc trở nên yên lặng trước sự xuất hiện của cặp đôi trai tài gái sắc... Hần tựa để vương quyền uy đang cùng hoàng hậu xinh đẹp, yêu kiều mỹ lệ sóng bước vào khiến buổi tiệc thêm bừng sáng...

_Cô...sao cô lại ở đây? Ai cho phép cô đến đây? – Lưu Phi Phi vừa trông thấy nàng liền một cổ tức giận đến tím mặt, vẻ yếu điệu thực nữ đoan trang liền tiêu tan, thô lỗ chỉ tay về phía nàng hét lớn

_Cô... – Tử Phong tức giận, mặt đen vài mảng hắc tuyến, thanh mày chặt chẽ đánh nhau. Thật ko nghĩ tới trước mặt nhiều người cô ta dám ko nể mặt mà phi lễ như vậy

_Phi Phi ko đc thất lễ – Từ phía sau truyền đến thanh âm khàn khàn đầy uy nghiêm, phá vỡ ko khí dày đặc ngột ngạt

_Gia...gia

_Lão gia gia, đã lâu ko gặp – Hần lịch sự mỉm cười hướng gia gia Lưu Phi Phi lễ nghi chào hỏi

_Vương Tử Phong, đã lâu ko gặp người, thật ko ngờ đã thật trưởng thành – Lão gia gia tóc hoa râm, bộ râu dài gọn gàng, dáng người bệ vệ, những vết tích thời gian cũng ko thể hạ đc khí thái uy nghi của người. Ông liếc sang cháu gái ko biết lễ nghi cau mày – Tử Phong, Lưu Phi Phi thất lễ với người, mong người đừng để trong lòng, ta thay mặt nó cáo lỗi với người

_Gia gia, đừng khách sáo, ta thực ko để trong lòng

_Tử Phong, đã lâu ko gặp người nha, càng lớn thực càng đẹp trai a

Một giọng nói trong trẻo chen vào, vị nữ nhân xinh đẹp cùng phu quân bước đến vui vẻ hướng hần chào hỏi

_ Lưu bá bá, Lưu Phu nhân, đã lâu ko gặp

Hần rất cảm tình Lưu bá cùng Lưu phu nhân, 2 người sống phóng khoáng, từ nhỏ đã xem hần như người trong nhà, còn có ko nề hà hôn ước kia, hảo hảo mái giải trừ cho hần

_Ồ!!! Cô gái xinh đẹp này là... – Lưu phu nhân hào sảng hướng nàng mỉm cười

_Chỉ là con trai ta thiếu bạn nhảy nên cần một người đi cùng thôi, ko nên bận tâm – Lại một âm thanh cắt ngang cuộc trò chuyện, nhưng mà có chút quen đi

_Xuyên bá mẫu – Lưu Phi Phi như mở cờ trong bụng, khuôn mặt hắc ám nháy mắt đã sáng bừng, miệng cười đến sáng lạn

_Xuyên Mã Tâm, người tới muộn a, ta đợi người sốt cả ruột – Du Mỹ Mỹ trông thấy bạn tốt thân thiết liền đến cạnh vui vui mừng mừng nắm tay nũng nịu trách cứ

_Ta là có chút việc phải giải quyết a – Xuyên Mã Tâm vỗ vỗ tay Lưu phu nhân như dỗ dành giải thích, thoảng lại quay sang nàng cười lạnh – Chúng ta lại gặp nhau, Ly Ly tiểu thư

_Rất vui khi đc gặp lại bà, Vương phu nhân – Nàng hừ hừ, miệng cười đáp lễ, kéo tay Vương Tử Phong lòng như kiến cắn thì thầm – “Uy, sao bà già này lại xuất hiện ở đây? Ta ủy khuất đến động hồ ly gặp phải Lưu Phi hồ ly thối kia chưa đủ hay sao lại xuất hiện thêm hồ ly già nhà người”

Hắn nghe mà thực muốn bò ra đất cười to, phải hay ko hiện tại nàng còn có thể nói đùa như vậy? – Anh chính mình còn ko biết, Lưu phu nhân và bà ta là bạn đồng học thân như tỷ muội, buổi tiệc lớn như vậy ko thể thiếu mặt bà là lẽ đương nhiên

_Hừ, thối chết ta – Nàng biểu môi, thái độ ko đồng tình

_Mau, mau vào trong, buổi tiệc bắt đầu rồi – Lưu phu nhân lôi lôi kéo kéo mọi người vào trong

Buổi tiệc tề tụ về ko biết bao nhiêu nhân vật có tiếng, Lưu gia cùng Vương gia là 2 tập đoàn giàu mạnh nứt tiếng, các chủ công ty tập đoàn lớn bé trong nước nên tận dụng cơ hội này mà tạo mối quan hệ tốt, vì vậy mà hắn bị vây kín như kiến bâu đường. Nàng ngán ngấm ko khí ngộp ngạt mà len lén lúc hắn đang cùng bọn họ xã giao mà chuồn êm... Nàng tay nâng ly rượu, thanh tao nhấp 1 ngụm, dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ thu hút ko ít ánh nhìn thèm thuồng của nam nhân quanh đó...

_Ly ly tiểu thư, chúng ta lại gặp

_Lăng Văn Du?

_Ồ, cuối cùng em cũng nhớ tôi, thật vinh dự -Lăng Văn Du cười hào sảng đẹp mê hồn hướng nàng nháy mắt trên đầu

_Sao anh lại ở đây? – nàng tròn căng mắt nhìn người đang đứng trước mắt ko chớp

_Tôi là đc mời đến làm khách a, trước đây đã từng làm đại diện cho tập đoàn Lưu thị

_Ra là vậy – Nàng gật gù tỏ ý đã thông

18. Chương 18

Lưu Phi Phi chạy đến ôm lấy cánh tay Tử Phong, phụng phịu một hai lôi kéo hắn...

_Phong, nhảy cùng em một bản đc ko?

_Phải đó, con cùng Phi Phi nhảy một bản đi – Xuyên Mã Tâm cười hùa

Hắn liếc nhìn Xuyên Mã Tâm, khuôn mặt đầy vẻ mưu toán mà hừ lạnh, nhưng có mặt gia gia cùng vợ chồng Lưu bá ở đây, nếu từ chối thật ko phải phép, đành ủy khuất cắn răng mà cùng Phi Phi ra sàn nhảy...

...

_Hình như hoàng tử của em lại bỏ rơi công chúa xinh đẹp rồi? – Lăng Văn Du cười mỉ hoặc, hướng mắt về phía Vương Tử Phong đang khiêu vũ cùng Phi Phi đầy ngụ ý

_Ta là ko quen với ko khí ở đây- nàng trừng mắt tức giận, liếc nhìn hờ hững nói mà lòng như kiến cắn khó chịu ko thôi

_Có thể ko? Tôi mời em một bản – Lăng Văn Du lịch thiệp như hoàng tử đưa tay về phía nàng chờ đợi

Định mở miệng từ chối liền mắt thấy Vương Tử Phong kia cùng Lưu Phi Phi vui vẻ lả lướt, liền nhìn Lăng Văn Du, mỉm cười đẹp mê hồn phách đón nhận lời mời. Bốn người đế vương phong lưu, nữ vương tài sắc khiến các cặp đôi khác phải dừng khúc khiêu vũ, tất cả biết phận mà rút xuống, trong nháy mắt chỉ còn 4

người bọn họ trên sàn nhảy... 2 cặp đôi liền làm sáng bừng cả ko gian, mọi người ko ngừng cảm thán khen ngợi...

Vương Tử Phong lòng hậm hực, mắt ko một giây rời khỏi người nàng. Vì cái gì mà hắn vừa lơ là liền ko thấy bóng dáng, hiện tại lại cùng nam nhân khác khiêu vũ... mà kẻ cùng nàng đang khiêu vũ lại là tên Lăng Văn Du đáng bầm nghìn lần ko hủ mà hắn ghét nhất...

Nàng hừ lạnh ko thèm quan tâm, làm lơ cả ánh mắt tức tối đầy cảnh cáo ko ngừng hướng nàng phóng tới khiến hắn tâm tình ngày càng xuống dốc như xe đứt phanh, khuôn mặt đã đen sẫm, ánh mắt nổi máu đỏ gậy gắt... Nàng bị nhìn mà lòng khó chịu... Hừ!!! rõ ràng bỏ rơi nàng cùng họ Lưu kia vui vẻ, còn muốn nàng giữ lễ gì?... chán ghét, nàng kéo Lăng Văn Du rời khỏi sàn nhảy khi bản nhạc còn chưa kết thúc... Hắn muốn rời khỏi ả Phi Phi mà chạy đếm túm lấy nàng, lập tức đem về xử lý, nhưng hiện tại lại bị ả Lưu Phi Phi như bạch tuột dùng vòi quấn chặt, nên đành nghiêng răng nghiêng lợi nhảy hết bản nhạc...

Nàng thở phì phì đứng khuất một góc tối, tâm tư cũng ko tốt gì so với Vương Tử Phong kia là bao, uống một hơi cạn ly rượu...

__Hình như cô ko đc vui

Mắt liếc thấy kẻ mà mình ko muốn gặp, nàng toan giả đồ làm lơ bỏ đi thì liền bị Xuyên Mã Tâm tức giận thét lớn thu hút ko ít ánh nhìn

__Cô là có đc dạy lễ nghi gia giáo? Ta đang nói chuyện với người sao dám bỏ đi như vậy? – Nàng vì ko muốn gây chú ý đành cắn răng nhẫn nhịn mà lưu bước, hướng Xuyên Mã Tâm gượng gạo mỉm cười

__Ồ, là Vương phu nhân đang nói với ta a, thật thất lễ quá

Xuyên Mã Tâm bộ mặt lạnh lùng hừ lạnh, liếc nàng khinh khi, mặt cũng vờ hòa hoãn cười giả – Là đang nói với người, phải hay ko người nhìn xem bọn chúng rất xứng đôi a – Xuyên Mã Tâm hướng hắn và Phi Phi ẩn ý nhếch môi nói

__Quả là đẹp đôi a – Nàng đem bộ mặt lạnh băng mỉm cười mị mị đáp lời

__Phải, xem ra người cũng có mắt, bọn nó là thanh mai trúc mã từ nhỏ, vốn là trời sinh một cặp, ta dù hiện tại cùng hắn có lỗi nhưng vẫn là mẫu thân hắn, về hôn nhân hạnh phúc của hắn ,ta ko thể ko quan, ta nghĩ người cũng tự biết thân biết phận mà rời đi, hắn trước hay sau cũng chỉ lấy Lưu Phi Phi, ta khuyên người tự lượng sức để ko phải nhục nhã về sau

Lời nói Xuyên Mã Tâm như dao lạnh cửa từng nhát vào lòng nàng, trái tim run lên từng hồi mãnh liệt... Môn đang hộ đối? đúng, từ trước đến giờ nàng chưa nghĩ qua, ko biết từ lúc nào, nàng lại ngu ngốc đặt niềm tin vào hắn... Hắn yêu nàng? Hay đúng như Xuyên Mã Tâm nói... Nàng chỉ là nhất thời đối với hắn?

Nàng cười lạnh, cố gắng che giấu đi khuôn mặt đang muốn sụp đổ dờ gót... Nàng tin... nàng tin hắn... tin hắn ko phản bội mình... Vì nàng đã lỡ...

__Kìa, cô định đi đâu? Kịch hay vẫn chưa xem hết mà – Mã Xuyên Tâm cười ác ý cố ý dùng lời ám muội giữ nàng lại khi thấy nàng muốn rời đi

__Ý bà là? – Nàng dừng bước, nhú mày nghi hoặc

...

Bản nhạc vừa dứt, Vương Tử Phong lập tức bỏ rơi Phi Phi trên sàn nhảy mà đi tìm con mèo nhỏ ko ngoan cả gan trêu gan hắn...

__Vừa hết bài nhảy làm gì vội vàng bỏ đi như vậy – Một bàn tay níu lại bả vai, giọng nói quen thuộc truyền đến tai làm hắn nhú mày nén giận quay lại

__Tấn Quân?

__Ko ngờ phải ko?

__Cậu làm gì ở đây – Hắn nhú mày nhìn tên bạn chí cốt, đáy lòng bỗng truyền đến một cỗ bồn chồn ko yên

_Tớ cũng là khách mời a – Tấn Quân cười nháy mắt, giọng đùa cợt

Hắn bắt giác mới chú ý xung quanh, tại sao một buổi tiệc mừng thọ lại có nhiều cảnh vệ như vậy, ko khí bất quá có chút cảnh giác rất cao đi...

_Tấn Quân, nói thật cho ta, tại sao hôm nay lại nhiều cảnh vệ như vậy? – Hắn một nỗi bất an như sóng thủy triều ập đến...

_Aiz nha... là bị người nhìn thấy, thật nhàm chán. Thật ra hôm nay có tin siêu thần trộm Tiểu Miêu Ly sẽ đến đây

_Cái gì?

_Phong Ca

Tấn Quân háo hức mở lời, Lưu Phi Phi ko biết từ đâu đã chạy đến cắt ngang lời kéo hắn về phía sân khấu...

_Phong ca, tối lúc rồi

_Tối lúc? – Hắn nhíu mày chán ghét, lòng hắn bây giờ như lửa đốt chỉ muốn mau chóng tìm dã miêu của hắn trở về lập tức

Bỗng tất cả ánh sáng đồng loạt cùng tập trung lại nơi hắn cùng Phi Phi đang đứng. Mã Xuyên Tâm nhìn nàng cười ngọt ngào, từng bước tiến về phía sân khấu, đồng dạng từng lời cất lên...

_Thưa quý vị quan khách có mặt tại buổi lễ hôm nay, nhân lễ mừng thọ Lưu gia gia, chúng tôi 2 nhà Lưu – Vương đã có cùng nhau quyết định, nhân ngày hôm nay tề tụ các vị quan khách xin long trọng tuyên bố... đính hôn giữa con trai tôi Vương Tử Phong cùng Lưu Phi Phi

Hắn kinh ngạc đến sững người, hết nhìn Xuyên Mã Tâm lại nhìn gia đình Lưu gia...

_Các người... – Hắn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt tức giận khiến mọi người bắt giác lạnh cóng người mà run lên mấy đợt – Chuyện gì đang xảy ra? – Hắn siết chặt tay thành quyền hét lên đáng sợ

_Tử Phong, mọi chuyện là do ta đã quyết định, con và Lưu Phi Phi cùng nhau kết hôn ko phải là rất môn đang hộ đối sao? Lưu gia và Vương gia xưa nay đều là quan hệ rất tốt, người vì cái gì mà ko chịu? – Xuyên Mã Tâm bị con trai hù suýt hôn xiêu phách tán cố gắng lấy lại bình tĩnh, khí chất cùng hắn đối chất

_Bà... Thì ra mọi chuyện là do bà sắp đặt...- Hắn hung hăng trừng mắt như hổ dữ hướng Xuyên Mã Tâm gần từng tiếng nặng nề

_Ta cũng chỉ là muốn tốt cho con thôi

Thoáng mắt hắn đã tìm đc nhân ảnh quen thuộc... Nàng 1 lòng tan nát, lạnh lùng nhìn hắn, 4 mắt nhìn nhau... Lòng nàng càng lạnh bao nhiêu thì lửa lòng hắn càng nóng bấy nhiêu... Hiểu lầm, chắc chắn đã bị nàng hiểu lầm, hắn cắn răng nghiêng lợi một bụng căm tức, muốn chạy đến ôm lấy nàng như lại bị Lưu Phi Phi bạch tuộc quấn lại ko rời ra đc

_Buông ra – Hắn một mặt đã như than chì, ánh mắt sòng sọc vạch đỏ, gân xanh hiện nguyên hình trên trán cương nghị, lạnh giọng mà âm lãnh hướng Phi Phi ra lệnh

Lưu Phi Phi cùng Xuyên Mã Tâm một hồi run sợ, hắn toàn thân toát ra khí chực muốn giết người, đem toàn bộ đóng thành băng đá, vợ chồng Lưu bá một bên kinh ngạc, ko phải Xuyên Mã Tâm có nói cùng họ là Vương Tử Phong có ý muốn Lưu tử nhi nhà họ gả cho hắn sao? hiện tại nhìn hắn như đệ nhất ác vương...

_Phong huynh, hiện tại đang có rất nhiều người, huynh muốn danh tiếng cùng mặt mũi 2 gia đình đều mất sạch hay sao? – Lưu Phi Phi run như điện chạy, nhưng vẫn cố liều mạng cùng hắn đấu, cô thực chết cũng ko buông hắn ra

_Người... – Hắn nộ khí lên đến đỉnh điểm, răng nghiêng lợi thiếu chút gãy hết, bàn tay nắm thành quyền mạnh mẽ bật máu ở các đầu móng tay... Lăn lộn thương trường ko ít hoàn cảnh khó khăn nhưng chưa bao giờ hắn lại bị ép đến bước đường cùng đến vậy... Mắt lại mau chóng hướng về bóng hình quen thuộc, chỉ nhận đc từ nàng sự lạnh lùng, lạnh đến buốt con tim đang nóng bỏng của hắn, ánh mắt hồ hững nhưng lại như tan nát, gương mặt vô âm sắc ko biểu cảm càng làm người ta thấy đáng sợ... Nàng cụp đuôi mắt, khóe

môi lạnh hàn nhếch nụ cười chua chát nhưng cao ngạo đầy khí chất quay người bước đi lẫn vào đám đông đang náo nhiệt trước tin giạt gân...

19. Chương 19

_Khoan... – Cái nhìn của nàng như xuyên qua tim hắn một lỗ thủng, mắt thấy nàng nhìn hắn lạnh lùng ko biểu cảm, lúc nàng quay người đi, trái tim đập một tiếng mạnh rồi ngưng lại, hắn có cảm giác khó thở, nhức nhói... khó chịu... đau đớn... cánh tay khỏe mạnh một chốc như vô lực, để vụt mất thứ quý giá mà để lại một khoảng trống trống rỗng vô tri... Cả ko gian có cảm tưởng như ngưng đọng chỉ còn hắn và nàng, ko gian đen đặc vây lấy nàng rồi nuốt gọn, hắn chỉ có thể đứng nhìn nàng bỏ đi...

Nàng quay đi thật nhanh để nước mắt ko rơi ra, khóe mắt cay nồng như rót lửa... Nàng đã hi vọng, rất nhiều hi vọng, và hi vọng của nàng đổi lấy sự sụp đổ... Tại sao... tại sao nàng lại... yêu hắn... Nàng là con dã miêu đầy kiêu ngạo...nhưng... lại ngoan ngoãn trong vòng tay hắn... Nàng thua... đã thua trong trò chơi này...

...

_Vương thiếu gia, ko ngờ chuyện quan trọng như vậy cậu lại đi giấu anh em như vậy – Tấn Quân vui vẻ vỗ vào vai hắn, khiến hắn phụt chốc giật mình hồi hồn trở về mới bất giác phát hiện ko từ lúc nào đã bị vây bởi một đám đông nghịt đang luôn miệng chúc mừng

_Người...người đâu... – Hắn ngăn người, chợt nắm lấy trái tim trống rỗng tuyền mà giật mình... Ko... hắn ko thể để nàng đi như vậy... ko cho phép nàng ko tin tưởng hắn như vậy... hắn phải tìm nàng... giữ nàng lại mà giải thích... Ý thức dc thứ mình cần ko phải là danh tiếng hay mặt mũi, có danh tiếng, có mặt mũi thì sao? nếu ko có nàng... tất cả đều vô nghĩa... vì hắn đã lỡ ngu ngốc đem tim mình gửi cho nàng...

Đầy Phi Phi đang cười toe toét hướng khách mời đang chúc tụng gặt đầu ko ngớt, hắn quay sang nhìn Lưu bá cùng phu nhân cúi người cung kính, lại lạnh lùng như băng tảng hướng Mã Xuyên Tâm cùng Lưu Phi Phi đang chột dạ ngơ ngác nhìn hắn...

_Xin lỗi Lưu gia gia, Lưu bá bá, Lưu phu nhân cùng quý vị... có sự nhầm lẫn ở đây, tôi, Vương Tử Phong cùng tiểu thư Lưu Phi Phi ko có hôn ước gì, trước đây cũng vậy, hiện tại cũng vậy và sau này cũng vậy, gia đình 2 bên Lưu – Vương vẫn là bằng hữu thân thiết, mong mọi người cáo lỗi vì sự đường đột này

“Ồ” một tiếng như quả bóng tích khí nổ òa, mỗi người một tiếng bàn tán, Lưu Phi Phi tức nghẹn ôm chầm Mã Xuyên Tâm đang xám mặt tía tai nghẹn ngào bất động như cây bị sét đánh mà khóc gào

_Tử Phong chuyện này?... – Tấn Quân một bên khó hiểu hướng hắn muốn hỏi

_Ta hiện tại có chuyện gấp cần đi, giải thích với người sau – Hắn gạt phăng Tấn Quân mặt ngốc tử sang một bên xoay người gấp rút đi tìm người...

_A!! khoan đã... _Tấn Quân mở miệng nhưng cũng chưa muốn buông tha hắn

...Phụp...

“Phụp” một tiếng tất cả đèn trong phòng đột nhiên tắt phụt, tất cả gia trang chìm vào bóng tối đáng sợ...

_Nguy rồi, Hắc Miêu nữ Tiểu Miêu Ly đến rồi – Tấn Quân thẳng thốt kêu lên – Mau huy động tất cả lực lượng tập trung về phòng bảo vật

_Cái gì? – hắn tai nghe mà muốn ù đi, đầu óc một mảnh mơ hồ, cả người bần thần ngây dại, nàng hôm nay đến đây để trộm?... -“Tiểu dã miêu,vạn nhất em ko dc có chuyện gì xảy ra tổn hại đến bản thân, nếu ko tôi tuyệt ko tha cho em” – Lập tức theo chân Tấn Quân hướng phòng để bảo vật Chén Ngọc ngũ sắc chạy đến

Ở ngoài hoa viên, một bóng dáng xinh đẹp với bộ đồ da đen bóng bó sát người, từng đường cong dưới ánh trăng mờ hoặc lòng người phi thân như bay...

_Tiểu Miêu Ly, mau đứng lại, ngoan ngoãn chịu trói – Tấn Quân cùng loạt vệ quân sĩ đuổi theo bóng ảnh đen đang xé gió lướt đi

Từ mái đình của nhà chính, ánh trăng trắng sáng huyền hoặc bao trùm lên nhân ảnh màu đen bóng tạo nên sự đối lập mà hài hòa...

_Haaaaaaaa – Tiếng cười trong suốt cất lên thanh thoát cả một góc trời... từ trên cao, đôi mắt sáng lấp lánh ngạo nghễ lướt một lượt hoa viên đông nghịt những lính cảnh vệ quân dân thành trận ko lấy một khe hở mà hướng nàng một li ko rời... ánh mắt bỗng dừng lại trên thân ảnh quen thuộc, ánh mắt nhạt đi lạnh lùng đầy náo nức, đuôi mắt run nhẹ thoáng như gió thổi... Trái tim hắn đánh một nhịp đau nhói, hướng nàng đầy lo âu, khóe môi liên hồi co giật, mấp máy muốn nói nhưng ko thốt nổi nên lời, ánh mắt vừa tức giận vừa thương yêu hướng nàng muốn giải bày...

_Tiểu Miêu Ly mau đưa tay chịu trói, hôm nay ngươi nhất định ko thể thoát khỏi đây – Tấn Quân ko nhận ra ánh mắt nàng đã thay đổi, cũng ko biết rằng có 2 đôi mắt đang kịch liệt chiếu thẳng vào nhau mà hét lên

Thau hồi ánh mắt, lấy lại dáng vẻ kiêu ngạo lạnh lùng của Hắc Miêu nữ, khóe môi mềm mại diễm nhiên lên mê hoặc...

_Tướng quân, đây ko phải lần đầu ta nghe ngươi nói như vậy nha, ngoan ngoãn tránh đường cho ta đi để đỡ phải nhọc sức

_Ngươi, để xem ngươi còn dám kiêu ngạo thế nào – Tấn Quân mặt đỏ như cà chín, hừ lạnh một tiếng

Cuộc giao đấu khiến ko khí ngày càng cao trào, đặc ngột đến khó thở, trái tim hắn cũng theo đó mà thất lại, hàng chục mũi súng đang chĩa về phía nàng, chính bản thân hắn cũng ko dám nghĩ đến nếu nàng có mệnh hệ gì hắn sẽ ra sao – “Dã Miêu, em còn ko mau trở về” – lòng đã như lửa đốt, rằng hắn nghiêng nhau chèo chèo, từ tâm Tử Phong hắn thề, tóm đc nàng trở về nhất định dùng dây trói lại, nửa bước cũng ko cho rời khỏi hắn...

_Tấn Quân tướng quân, ta phải đi đây, hẹn ngươi một ngày ko xa – Nàng vẫy tay, cười đắc thắng kiêu ngạo...

_Ko đc chạy – Tấn Quân hét một tiếng, đem bộ đàm trên tay ra lệnh – Mau bắn hạ ả, tuyệt ko đc để ả chết

_Cái gì? – Hắn lúc này như bóng vỡ, mặt tái đi trắng ko còn hột máu – Ko đc, ko đc bắn – Hắn như hổ dữ gầm lên, mắt sọc lên tia đáng sợ như giết người đỏ hoe giành lấy bộ đàm hét dữ dội, hành động hắn khiến Tấn Quân một phen giật mình bất giác run lạnh cả người mà bất động

... Đoàn ...

Chỉ kịp nghe một tiếng nổ nóng rát... Gió thổi nhẹ lạnh buốt, cả ko gian chìm vào tĩnh lặng, thời gian như thước phim chậm, hắn chỉ còn thấy viên đạn đang hướng về phía nàng chuẩn xác xuyên thẳng qua thân người thanh mảnh, yêu kiều...

20. Chương 20

Vết thương chỉ là ngoài da, ko có gì đáng ngại, chỉ cần bôi thuốc vài ngày sẽ khỏi

_Cảm ơn cô, bác sĩ Xuân

_Ko có chi, chào ngài, chủ tịch

_Quản gia, tiễn khách

...

...

Trong mơ hồ, nàng nghe thoảng có tiếng người trao đổi, nhưng mi mắt như treo chì mà nặng trĩu ko nhấc nổi, đầu ê buốt giống như trăm con sâu đang gặm nhấm... Chết?... có phải hay ko nàng đã chết... đây là thiên đường hay địa ngục?... Đầu óc một cổ rối loạn... Nàng thực tin mình phải hay ko đã chết... Nhưng... bàn tay kia, bàn tay ôn nhu đang chạm vào vết thương của nàng... rất ấm...

_Ừ – Nàng rên khẽ một tiếng, thanh mày liễu xinh đẹp nhú lại gắt gao, từ hông truyền đến một cổ đau nhức đem đầu óc mơ mơ hồ hồ thanh tỉnh...

_Tỉnh? – Giọng nói khàn khàn quen thuộc đột ngột truyền đến bên tai, chính nàng còn hoài nghi mình đang trong trạng thái mơ màng chưa tỉnh

Nặng nề nhắc hàng mi đen nhánh... một khuôn mặt tuần suất mờ mờ dần hiện rõ phía cạnh nàng... đôi mắt đen uy nghi nhìn nàng trừng trừng tựa hồ vừa lo lắng, vừa tức giận khôn nguôi...

“Là hắc?... thực là hắc?... là mơ hay nàng đã chết thật?... đây là thiên đường?... Uy, thiên đường ko có ác ma, quỷ vương nha... Vậy thực là mơ...” – Nàng chớp một cái, lại một cái... nhưng ko phải vẫn chưa tỉnh chứ? hình ảnh trước mắt rất sống động nha

_A – Nàng căng tròn mắt, thực là tỉnh, nhưng là tại sao hắc lại ở đây... ko phải, là tại sao nàng ở đây?... ko phải hôm qua, hình như cơ hồ nàng vừa lao ra khỏi bệ cửa, toan trốn thoát thì bị tên Tấn Quân hỗn đản đáng chết ko biết thương hoa tiếc ngọc liền thưởng cho viên đạn khiến nàng bị thương... Nhưng là...

_Cảm thất thế nào rồi? – Hắc vẫn trầm giọng lạnh nhạt đánh gãy suy nghĩ miên man của nàng, ánh mắt gắt gao nhìn nàng chăm chú

_Uhm, ta đang ở đâu? – Nàng nhảy thái dương, nhú mày như thể rất muốn nhớ lại đã có chuyện gì xảy ra tiếp theo

_Vương gia trang... – vẫn một giọng khàn khàn đến lạnh xương sống, ẩn ẩn ko biết bao hỏa khí

_Uy, làm sao ta lại ở đây? – Nàng tròn mắt kinh ngạc, nhanh chóng đem mắt đánh giá một lượt hiện tại căn phòng

_Em ko nhớ sao?

Hắc nhú chặt tâm mi, cơ hồ có thể kẹp chết cả một con nhện... Đáng chết, hôm qua nếu hắc ko kịp suy xét tình hình, vừa lúc chạy về phía phòng chứa gia bảo của Lưu gia thì thấy nhân ảnh quen thuộc lao từ cửa sổ ra... Bất ngờ nghe thấy tiếng súng, hình ảnh nàng thét lên thê lương, máu từ người nàng bắn ra bốp nghet hô hấp cùng trái tim hắc, ko chút chần chờ mà lao thẳng một đường, từ phía dưới đón ẵm nàng... Trông thấy gương mặt nàng trắng ko còn chút máu, cộng thêm máu rỉ ra ướt cả một mảng lớn áo da, hô hấp cực lực khó khăn... có trời mới biết hắc lúc đó thật sự sợ tới mức nào, cứ như một đao chém mạnh vào tâm, ôm nàng trong lòng mà điên cuồng phóng xe thẳng về Vương gia...

Nàng chỉ nhớ, trong lúc sắp bị cơn đau đánh vật, nàng mơ hồ cảm nhận ẵm một vòng tay ấm áp đỡ lấy, khiến lòng nàng yên tâm mà chìm vào hôn mê... Chẳng lẽ...

_Là anh giúp tôi trở về? – Nàng nhú mi, hoài nghi hỏi lại hắc

_Em nghĩ chính mình có khả năng tự mình trở về đây sao?

_Uhm... vậy... thực cảm ơn anh... – Nàng cúi đầu, nhô giọng như mũi kêu, muốn ngồi dậy rồi đi

_Nằm xuống, anh giúp em bôi thuốc – Hắc nhẹ ẵm người nàng nằm xuống vị trí cũ

_Vết thương dường như ko nặng – Bị hắc động chạm, nàng bất giác thấy ngượng ngùng, toàn thân nóng ran

_May mắn đạn trượt qua hông, ko nặng – Hắc trầm giọng nói, dùng tay muốn giúp nàng bôi thuốc

_Khoan, ko cần bôi thuốc đó – Nàng nhanh miệng cản lại hành động hắc

_Tại sao? – Hắc nhú mày có chút bất mãn cùng tức giận nhưng mi hướng nàng nghi hoặc

_Bên kia, trong túi da có loại cao thuốc dán, phiền toái người giúp ta lấy nó – Nàng hướng mắt đến chiếc túi da nằm trên tủ kê đầu giường

_Cao dán? – Tuy vẫn còn nghi vấn cùng thắc mắc, nhưng tay hắn vẫn thuận theo yêu cầu của nàng mà đem đến một túi cao dán* (Cao dán : Thuốc dán, giống như salonbat của mình áh bà kon)

_Àn, đây là loại đặc biệt dc bào chế riêng, của Mỹ Dung đặc biệt tìm chuyên gia bào chế, những vết thương ngoài da chỉ cần dùng thuốc này dán vào lập tức trong vòng 24h có thể lên da non, đồng thời có chút thuốc tê khiến ta ko cảm thấy đau nữa – Hắn dùng cao dán giúp nàng dán lên miệng vết thương, từ hông truyền đến cảm giác mát lạnh ko còn đau đớn khiến nàng cao hứng mà thao thao bất tuyệt về loại thuốc đặc biệt này...

_Còn đau ko? – Hắn trầm giọng nhẹ nhàng hỏi

_Đã ko còn, cảm ơn... – Nàng hí hửng đôi mắt như nữ vương đang thỏa mãn dc quân vương phục vụ...bất quá... – A!!! Người làm gì? – Từ lưng cảm nhận dc ma chưởng to lớn vuốt ve mà nóng rực khiến nàng thanh tỉnh mà bật thốt lên kinh hãi

_Nói, vì sao hôm qua cả gan rời khỏi người anh? – Hắn cúi người, ghé sát người, tựa hồ đang dùng chính thân mình áp chế trên nàng mà thỏ thẻ vào tai

_Cái...cái gì – Nàng kinh diễm, cả người toàn thân nóng rực, hơi nóng phả vào tai khiến đầu óc có chút mê loạn... – Người nói gì?...ta...ta là ko hiểu nha... A!!!

Ma chưởng gia tăng lực đạo, thít vào lưng nàng khiến nàng hoảng hốt bật kêu to...

_Còn dám nói dối... nói... hôm qua vì sao cả gan rời bỏ anh, vì cái gì mà dám cùng tên Lãng Văn Du kia thân thiết như vậy? – Hắn nhẹ nói như gió thổi bên tai nhưng khiến người ta nghe vào như vác cả trăm tấn đá

Nàng nhú mày tức giận, là hôm qua nha... Những hình ảnh đáng ghét lại tập kích trở về đầu nàng, một cổ oán giận lập tức xộc lên não... nàng lạnh lùng liếc hắn cười giễu nói..

_Vậy xin hỏi Vương chủ tịch, vì sao ta ko thể cùng nam nhân khác thân mật, ta và người là ko có gì nha, huống hồ, người là bạn rạn cùng vị hôn thê ân ân ái ái, ta chỉ là biết lượng sức mà rời đi cho đỡ choáng mắt người khác nha

_Anh là ko có – Hắn thoáng giật mình sững sốt... quả thực là nàng hiểu lắm

_Có quỷ mới tin – Nàng hờn dỗi biểu mô, hừ hừ chiếc mũi nhỏ

_Anh thực ko có, tất cả chủ ý của mẹ anh cùng Lưu Phi Phi, bất quá, anh hướng tiền bối Lưu gia cùng quan khách đích chính là Lưu Phi Phi cùng anh trước hay sau cũng ko có quan hệ... anh thề – hắn bộ dạng khẩn chương như tiểu hài tử sợ bị hỏi tội mà giải thích

_Thật ko? – Nàng hướng hắn hồ nghi liếc liếc

_Có trời làm chứng, tất cả mọi người có mặt tại đó cùng Lưu gia lần chứng nha

_Hừ!! tạm tin – Đáy lòng nàng bỗng chốc bao nhiêu sóng gió đều lặng xuống, hòn đá nặng trĩu từ hôm qua đến giờ cuối cùng cũng dc đỡ xuống nhẹ nhàng... nhưng— Uy, mọi chuyện đều ko có gì, giải thích cũng đã giải thích, còn ko mau đứng lên? —... Là vì sao hắn nha, vẫn ko yên phận... (^o^)

Từ sau gáy truyền đến hơi thở dồn dập, đứt quãng nóng rực... bất giác xoay đầu lại liền thấy đôi mắt đen đục mờ mờ đầy dục vọng, bàn tay to khỏe đang mơn trớn trên mảng lưng tuyết non trắng nõn... “Úc... Phải hay ko vậy? đừng nói hắn hiện tại tỉnh trùng lên não mà nổi máu thú tính nha” (Mèo: =)) có cảm thấy từ này hơi thú tể nhị, nhưng câu này hiện tại đối Phong ca hơi bị đúng nên mọi người ai ko thik thì nhắm mắt làm ngơ nhá)

_Vương Tử Phong, người mau đứng dậy – Thanh não đánh một hồi nguy hiểm, nếu cứ tiếp tục nàng cam đoan chính mình sẽ nóng đến chín thịt... Vì sự an nguy, gom hết lý chí còn sót lại đang bị hắn hút cạn, nàng cự mình toan ngồi dậy trở mình đẩy hắn ra... Nhưng chính nàng ko liệu đến tình trạng xấu nhất này, vừa chóng 2 tay đẩy chính mình ngồi dậy mới phát hiện nửa trên của nàng đang trần trụi... “A” một tiếng

liềng trở về tư thế nằm sắp ban đầu... Tên hỗn đản, cần trị thương cũng ko nên đem nàng lột hết như vậy ngar...=))

Mọi vướng mắc cùng lo lắng đi qua, lòng hấn mới cảm thấy yên ổn, cũng chính là lúc hấn cần đc trả công nha... Ôn nhu đem thân thể mềm mại, trắng nõn vì ngưng ngừng mà trở nên hồng hồng mê người từng ngum từng ngum hôn lên...

_Mau... mau dừng – từng tế bào vì hấn mà như cháy lên, lý trí dần mất đi sự thanh tỉnh...

Hấn mỉm cười gian ta, đem ma chường di dời đổ bộ bất ngờ phủ lên đôi gò bồng đầy đặn, đem nơi nhạy cảm mà mê mị khiến nàng ko tự chủ mà rên lên một tiếng kiều mị...

_Em thực muốn dừng lại sao? – hấn hôn lên gáy, lướt lên vành tai non mềm thỏ thẻ trên chọc

_Em...em... – lý trí cuối cùng le lói của nàng hoàn toàn tắt ngúm, giờ đây chỉ còn cuộn trào mãnh liệt dục vọng mê hoặc

_Dừng, đừng kháng cự anh, em ko thể đâu, đã miêu – Hấn khàn khàn giọng rót vào tai nàng...

Trong căn phòng ấm áp, rung lên những hồi xuân mãnh liệt, 2 trái tim tìm cho nhau một nhịp đập, một hơi thở... và 2 tâm hồn cùng thân thể quyện vào nhau thành một khúc liên hồi ngâm nga nốt nhạc tình...

...

Ánh nắng đầu tiên ấm áp rơi lên người Vương Tử Phong, hấn nhíu mày khó chịu, nheo mắt chậm rãi tỉnh lại... những hồi ức mộng xuân ngày hôm qua khiến hấn bất giác khẽ cười, trái tim hấn vô cùng ấm áp... Nhưng lập tức lòng liền chấn động, người bên cạnh hấn ko biết đã từ bao giờ biến mất, chỉ còn một khoảng trống lạnh lẽo, một lượt ánh mắt đảo khắp phòng tìm kiếm, một mảnh dấu vết cũng ko có khiến hấn hít một ngum khí lạnh... xoay người toan bước xuống giường đi tìm kiếm, bỗng thấy trên chiếc gối bên cạnh đặt một tờ chi phiếu, trên đó còn có một dấu môi son đỏ rực kiều diễm, lập tức hướng về chiếc tủ sắt, chỉ còn trống rỗng một tủ... “Ngọc Bảo Sứ” bảo vật cùng người đã như ko khí mà tan biến... Hấn sửng sờ nhìn tấm chi phiếu lại nhìn tủ sắt hồi lâu, khoe môi cong lên một đường quỷ dị... Đúng là đã miêu của hấn, luôn muốn bức hấn tức đến điên lên mới chịu mà... Ôm nụ cười hứng khởi, hấn rời giường, mang theo kế hoạch mới... kế hoạch... “Phục bắt Tiểu Miêu Ly”...

21. Chương 21: Hồi Kết

1 tháng sau...

Tỷ tỷ, người sao vậy? – Ngọc Anh lo lắng hỏi...._Tỷ tỷ, người muốn ăn bánh ngọt ko a – Vân Nhi dụ dỗ_...._Tỷ tỷ, người muốn cùng ta shopping a? – Phi Uyên lôi kéo_...._Tỷ tỷ_...._Tỷ_...._Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... Rốt cuộc là thế nào? – Phi Uyên nhin ko đc vò đầu bứt tai hét lên một tiếng_Ko biết, từ khi tỷ thành công mang Ngọc Bảo Sứ trở về đều trở thành cái dạng đó a – Mẫn Thanh nhảm chán lắc đầu chịu thua_Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra a? – Vân Nhi cũng tò mò đến muốn điên nha_Các người nên để tỷ tỷ nghỉ ngơi a – Ngọc Anh cuối cùng thở dài khuyên các tỷ muội tha cho nàng...Nàng lười biếng nằm dài trên ghế sofa ko động, bỏ ngoài tai tiếng động của bọn muội muội nàng, chính nàng ko biết mình là bị cái gì, từ lúc rời khỏi Vương gia, mang Ngọc Bảo Sứ về như đúng tâm nguyện, nàng lại ko cảm thấy vui vẻ... Tại sao?... Mọi thứ xung quanh nàng thật trở nên nhảm chán... Ko thể ko phủ nhận, nàng nhớ hấn... nhớ hấn đến chết đc, nhưng là nàng ko thể khẳng định là như thế nào với nàng, hấn đối nàng thực có yêu thương... nhưng là hấn chưa có nói qua...Nàng rời đi cũng là muốn ổn định lại suy nghĩ cùng tâm trạng chính mình... Sau đêm tình hôm đó, nàng tỉnh lại như một cơn mơ, nhưng ko rõ mình đối hấn hay hấn đối nàng như thế nào... nhưng hiện tại... nàng biết... mình đã ko thể quên hấn... nàng ... quá yêu hấn... Còn hấn???... Tại sao đến nay vẫn ko tìm nàng?... Có phải hay ko...._Aiz... – Nàng bắt lực thở dài một hơi_Mỹ Dung này giờ ngồi một bên ko nói gì khẽ kiểc nhìn nàng mỉm cười nhẹ... Lòng tỷ tỷ nàng là người hiểu nhất..._Tỷ tỷ, có một đơn đặt hàng lớn khá hời nha, nhất định phải làm– Mỹ Dung cười quỷ dị hướng nàng nói to_Thật ko? – Bọn muội

muội tò mò kinh hô liền phóng đến chỗ Mỹ Dung, cả bọn chau nhau bàn tán hồi lâu “òà” một tiếng vỡ lẽ, cũng mang khuôn mặt gian tà hướng nàng nói to... – Tỷ tỷ, nhất định phải đi chuyến này nhaNàng uể oải cự mình trở dậy, liếc mắt lơ mơ nhìn chúng muội muội đang hướng nàng cười nham nhở..._Uy, các người trông thật đáng sợ a – Nàng nhíu mày nhàm chán kháng nghị_Hì, tỷ tỷ, chuyến này nhất định phải đi, tiền công rất hời nha – Mẫn Thanh nhướn mi hứng khởi lên tiếng_Chúng ta nhất định phải đi a – Vân Nhi ánh gian gian hướng nàng muốn cười to_Chúng ta nhất định nhận đơn đặt hàng này – Phi Uyên vỗ tay reo lên hào hứng_Àn, ta đã nhận lời, tỷ tỷ, người chuẩn bị a – Mỹ Dung xoay người mỉm cười nhìn nàng_Trông các người cao hứng như vậy hẳn ko tệ – Nàng ngáp dài một cái, ngả lưng dựa vào ghế sofa, mắt nửa mơ nửa tỉnh lơ mơ hội ý cùng các muội – Thù lao?_Vũ gia trangMột lời nói ra như sét đánh ngang tai khiến nàng chấn động ko thôi, đầu nàng ong lên như chuông đồng... Mọi bảo vật của cha nàng gần như đã đủ, chỉ còn...chỉ còn.... Vũ gia trang..._Trộm vật gì? Nhận giao hàng tại đâu?Mỹ Dung nhìn một lượt các tỷ muội cười thâm ý hướng nàng nói..._Trộm tim, giao hàng tại ...Vương gia trang...===

Hậu kí: *Tung hoa*...Hoàn gôy‘...hoàn gôy‘... *Khóc hự hự*. Cuối cùng “Phục Bất Tiểu Miêu Ly” cũng hoàn... Mèo hạnh phúc hết lớn a... Chân thành cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ mèo dù trong hoàn cảnh khó khăn nhất... Sự ủng hộ của các bạn là nguồn động lực ẽo tiếp tục tiến bước... Rất mong đc tiếp tục nhận đc sự ủng hộ của các bạn trong các tác phẩm khác... Chân thành cảm ơn các bạn *hun gió*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-bat-tieu-mieu-ly>